

சங்க அக இலக்கியங்களில் அழகியல்

முனைவர் (*Ph.D*) பட்டப்பேற்றிற்காக
மனோன்மனியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ஜெயலெஷ்மி. க. செ.

பத்ரு எண் 11280

மனோன்மனியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி – 627 012

அக்டோபர் 2018

மனோன்மனியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

திருநெல்வேலி

சான்றிதழ்

“சங்க அக இலக்கியங்களில் அழகியல்” என்னும் தலைப்பில் ஆய்வாளர் திருமதி. க.செ.ஜெயலக்ஷ்மி அவர்கள் முனைவர் பட்டத்திற்காக செய்துள்ள இந்த ஆய்வு குற்றாலம் ஸ்ரீபராசக்தி மகளிர் கல்லூரித் தமிழ்த்துறையின் கீழ் அவரால் தன்னியல்பாகச் செய்யப் பெற்றது என்றும் இவ்வாய்வேட்டின் மீது வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

ஆய்வாளர்
(க.செ.ஜெயலக்ஷ்மி)

முனைவர் பா. வேலம்மாள்
(நெறியாளர்)

இடம் - திருநெல்வேலி
நாள் -

சங்க அக இலக்கியங்களில் அழகியல்
ஒரு பக்க ஆய்வுச்சுருக்கம்

“சங்க அக இலக்கியங்களில் அழகியல்” என்னும் தலைப்பில் ஆய்வினை மேற்கொள்ள முதற்காரணமாய் அமைந்த கடவுளுக்கும் சிறந்ததோர் வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திக் கொடுத்த ஸ்ரீபராசக்தி மகளிர் கல்லூரி நிர்வாகத்திற்கும், சிறப்பாக ஆய்வினை மேற்கொள்ள அனுமதியளித்த தமிழ்த்துறைக்கும், சிறந்ததோர் வாய்ப்பினைத் தந்த மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முனைவர் பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ள அனுமதியளித்த, ஸ்ரீபராசக்தி மகளிர் கல்லூரி, முதல்வர் முனைவர் கி. திரிபுரசுந்தரி எம்.காம்., எம்.:பில்., பி.எட்., பிஎச்.டி., எம்.பி.ஏ., அவர்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எனது ஆய்விற்கு மேற்பார்வையாளராக இருந்து, ஆய்வு தொடக்கம் முதல் இறுதி நாள் வரை நல்லதொரு ஊக்கத்தினையும் செம்மையானக் கருத்துக்களையும் அளித்து, காலம் நேரம் பாராது ஆய்விற்கான அனைத்து உதவிகளையும் இன்முகத்தோடு நல்கிய கடையநல்லூர், மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழக உறுப்புக்கல்லூரி முதல்வர் முனைவர் பா.வேலம்மாள் எம்.ஏ., (தமிழ்), எம்.ஏ., (இதழியல்), எம்.எஸ்.சி. (யோகா), எம்.:பில்., பிஎச்.டி., அவர்களுக்கு என் இதயம் கனிந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

ஆய்வுக்கு அறிவுரை வழங்கி என்னை ஊக்கப்படுத்தியத் தமிழ்த் துறைத்தலைவர் முனைவர் மு. மகேஸ்வரி எம்.ஏ., எம்.:பில்., பி.எட்., பிஎச்.டி., அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எனது முனைவர் பட்ட ஆய்விற்கு முன்மாதிரியாய் விளங்கும் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் உளமார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

முனைவர் பட்ட ஆய்வில் என்னை ஈடுபடுத்திய எனது பெற்றோர் மற்றும் எனது குடும்பத்தார்க்கும் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

எனது ஆய்விற்குத் தேவையான நூல்களைத் தந்துதவிய அனைத்து நூலகத்தாருக்கும் ஆய்வுக் காலத்தில் என்னுடன் ஆய்வு செய்தத் தோழிகள், மூத்த ஆய்வாளர்கள் ஆகியோருக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வேட்டினை நன்முறையில் அச்சிட்டுக் கொடுத்த தமிழர் இலக்கியா பதிப்பகத்தார்க்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வாளர்

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	-	அகநானூறு
உ. ஆ.	-	உரையாசிரியர்
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
கலித்.	-	கலித்தொகை

	ஆய்வு முன்னுரை	1
1	அழகியல் ஓர் அறிமுகம்	8
2.	சங்க அக இலக்கியங்களில் இயற்கை வருணனை	67
3.	கருப்பொருள்களின் வழி அழகியல்	147
4.	சங்க அக இலக்கியங்களில் மெய்ப்பாடுகள்	226
	ஆய்வு நிறைவுரை துணைநூற்பட்டியல்	306

ஆய்வு அறிமுகம்

பொருளடக்கம்

- ஆய்வு முன்னுரை
- ஆய்வுப் பொருள்
- ஆய்வு நோக்கம்
- ஆய்வுக் கருதுகோள்
- ஆய்வு எல்லை
- ஆய்வு முன்னோடிகள்

குறுந்.	-	குறுந்தொகை
குறள்.	-	திருக்குறள்
செய்.	-	செய்யுளியல்
தண்டி.	-	தண்டியலங்காரம்
திருமுரு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
நற்.	-	நற்றிணை
நா. எ.	-	நாற்பா எண்
நெடுநல்.	-	நெடுநல்வாடை
ப.	-	பக்கம்
ப. ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்
பக்.	-	பக்கங்கள்
பரி.	-	பரிபாடல்
பா.	-	பாடல்
மு. கூ. நா	-	முன்னர் கூறிய நூல்
மேலது.	-	மேலே காட்டிய நூல்

பொருளடக்கம்

இயல்கள்	ஆய்வுத்தலைப்பு	பக்கம்

ஆயல் 1
அழகியல் ஓர் அறிமுகம்
பொருளடக்கம்

- முன்னுரை
- அழகியல் - சொல் விளக்கம்
- அழகியல் - விளக்கம்
- அழகியல் குறித்து அகராதிகள் தரும் விளக்கம்
- அழகியல் குறித்து அறிஞர்களின் கருத்துக்கள்
- சுவைக்கு முதல் அழகு
 - ✓ முருகு
 - ✓ அழகனுபவம்
- அழகியலின் தனிச்சிறப்புகள்
 - ✓ இலக்கியத் திறனாய்வு
 - ✓ மார்க்சிய அழகியல் திறனாய்வு
 - ✓ ரசனை முறைத் திறனாய்வு
 - ✓ அழகியல் அல்லது முருகியல் கொள்கை
- தமிழ் இலக்கணங்களில் அழகியல் குறித்த செய்திகள்
 - ✓ தொல்காப்பியத்தில் அழகியல்
 - ✓ நன்னூலில் அழகியல்

- ✓ தண்டியலங்காரத்தில் அழகியல்
- இலக்கியங்களில் அழகியல் பற்றிய குறிப்புகள்
 - ✓ சங்க இலக்கியங்களில் அழகியல்
 - ✓ பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் உணர்த்தும் அழகியல்
 - ✓ காப்பியங்களில் அழகியல்
 - ✓ இக்கால இலக்கியங்களில் அழகியல்
- அழகியல் கோட்பாடுகள்
 - ✓ முருகியல் கோட்பாடு
 - ✓ இரசக் கோட்பாடு
 - ✓ தொனிக் கோட்பாடு
- அழகியலும் உளவியலும்
- தமிழரின் அழகியல்
- முடிவுரை

ஆயல் 1

அழகியல் ஓர் அந்முகம்

முன்னுரை

மனிதன் அழகியலுணர்வு மிகுந்தவன். இயற்கையோடு இயைந்தும் அதனைத் தனக்கேற்ப இயைவித்தும் வாழும் போது அனைத்திலும் அழகியலுணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றான். அவனது ஒவ்வொரு படைப்பிலும் அழகு வெளிப்பட்டு மிளர்கிறது. அகம் சார்ந்த வாழ்வியல் சார்ந்த உண்மைகளை அவன் தன் படைப்பாக்கத்தில் வெளிப்படுத்தும் போது அழகியல் மேலும் சிறப்படைகின்றது. தலைமுறைகள் மாறினாலும் சமூக அமைப்பும் உற்பத்தி முறைகளும் மாறினாலும், அவ்வக் காலத்தே நிகழ்ந்த படைப்புகளும் அதன் அழகியல் உண்மைகளும் நிலைத்து நிற்கின்றன.

‘அழகே உண்மை உண்மையே அழகு’ என்ற கீட்ஸ் வரிகளுக்கு ஏற்ப மக்களின் விடுதலை சார்ந்த சமூக மாற்றம் சார்ந்த படைப்புகள் அழகியலை வடிவமாகவும் உள்ளடக்கமாகவும் மொழியிலும் நடையிலும் பலவாறாகவும், படைப்பாக்கம் செய்து மக்களைச் சென்றடையச் செய்யும் பொழுது அவை காலங்காலமாக மக்கள் மத்தியில் நிலைத்து நிற்கின்றன. தொன்மையான நாகரிகமுடைய தமிழ் மொழியின் செவ்வியல் தன்மைக்கு இத்தகைய அழகியல் திறனாய்வே அடிப்படைக் காரணியாக அமைகின்றது. இலக்கியத் திறனாய்வாளர்கள் அழகியலை ஒரு கலைத் துறையாகவே

வளர்த்து வந்துள்ளனர். அத்தகைய அழகியல் துறைகளில் காணலாகும். அழகு பற்றிய விளக்கம், அழகியல் கோட்பாடுகள், இயற்கைப் படைப்புகளிலும் கலைப்படைப்புகளிலும் பொலியும் பல்வகை வனப்புகள், அழகியலுக்கும், அவற்றை அனுபவிக்கும் கலைஞர்களுக்கும் உள்ள தொடர்பு போன்றவற்றை அழகியல் திறனாய்வு பார்வையோடு ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைகின்றது.

அழகியல் - ‘சொல்’ விளக்கம்

ஆங்கிலத்தில் ‘Aesthetics’ என்று வழங்கும் சொல்லின் ஆக்கமே ‘அழகியல் அல்லது முருகியல்’ என்று தமிழில் வழங்கப்படுகிறது. இதனை எழில்கலை என்றும் கூறுவர். இலக்கியத் திறனாய்வாளர்கள் அழகியலை ஒரு கலைத்துறையாக வளர்த்து வந்துள்ளனர். அழகியல் என்ற சொல்லுக்கு அறிஞர்கள் பலர் வரைவிலக்கணம் கூறியுள்ளனர்.

‘Aesthetics’ என்னும் சொல் உணர்திறன் - புலன்களின் வாயிலாக உணரும் திறன் என்ற பொருளுடைய ‘Aisthetickos’ என்னும் கிரேக்கச் சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்டது. ‘Aesthetics’ என்னும் சொல் புலனுணர்வு, உணர்வுக் காட்சி, கலையுணர்வுக் கூறு என்றும் பொருள்படுகிறது. ‘Aesthetics’ என்ற கிரேக்கச் சொல்லடியாகப் பிறந்ததே ‘இலக்கிய அழகியல் தத்துவம்’ ஆகும்.

“செர்மானிய அறிஞர் ஏ.டி.பௌம்கார்ட்டன் என்பவர்

கி.பி.1750 இல் முதன்முதலில் “Aesthetics” என்ற

சொல்லினைப் பயன்படுத்தினார்.”¹

கலைக்கோட்பாடு அழகுடைய பொருள் பற்றிய திறனாய்வு என்பதை ‘Aesthetics’ என்ற சொல் சுட்டுவதாக அன்னார் என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“இயற்கைப் பொருள்களிலும், செயற்கையாகிய கலைப் பொருள்களிலும் பொலியும் கவினை நோக்குங்கால் தோன்றும் அழகிய உணர்வுகளையும் அனுபவங்களையும் ஆராயும் துறைக்கு ‘Aesthetics’ என்று பெயர்” ²

என்பது குறித்தும் அன்னார் என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“இலக்கியம், நுண்கலைகள் ஆகியவற்றைச் சுவைப்பதால் விளையும் உணர்வுகளையும் அவற்றுடன் மனம் கொண்டுள்ள தொடர்புகளையும் ஆராய்தலே அழகியல் என்ற சொல்லின் முதன்மைக் குறிக்கோள்” ³

என்று ஹாரிஷா என்னும் அறிஞர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அழகியல் - விளக்கம்

அழகியல் என்பது அழகு வாய்ந்த ஒரு பொருளைக் காணும் போதோ அல்லது அழகான முறையில் ஒரு கருத்தினை வெளியிடும் போதோ ஏற்படும் உணர்ச்சியாகும். மக்களின் சுவைத்தல் தன்மை வேறுபட்டிருப்பதால் எல்லோருக்கும் ஒரே வகையில் இவ்வுணர்ச்சி தோன்றாது. உள்ளத்தின் பண்பாட்டைப் பொறுத்து அழகுணர்ச்சி அமைகிறது. அழகுள்ளவை எல்லோரையும் தன்பால் ஈர்க்கும் தன்மை உடையது. எனவே, அவற்றைச் சுவைக்கும் அறிவை அளிக்கக்கூடிய அழகுணர்வு என்பதும் சுவையான ஒன்றாகும். வெறும் பொழுதுபோக்கு மட்டுமல்லாமல் அறிவுப்பூர்வமாகவும் பயனுள்ளதாகவும் உள்ள வாழ்க்கைச் செயல்பாடுகளில் மிகவும் முக்கியமானதுமாக அழகியல் விளங்குகிறது.

“அழகைப் பற்றிய உணர்ச்சிப்பூர்வமான அறிவே அழகியலாகும். உலகில் காணப்படும் காட்சிகளின் அழகினை உய்த்துணர்தலே அழகியலுக்கு அடிப்படை” ⁴

என்று கிரேக்க அறிஞர் பிளேட்டோ குறிப்பிடுகிறார்.

“அழகினை எடுத்துக்காட்டும் பொருள்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு பொதுவான நல்லியல்பு உள்ளது. மனிதன் அழகுடைய பொருள்களில் ஈடுபட்ட பின் அழகிய அமைப்புகளில் ஈடுபடுகிறான். இந்த நிலைக்குப் பின்னர் தான் மனிதன் அழகு என்னும் கருத்தையே துய்க்கும் நிலையை அடைகிறான் எனவே ஒழுங்கும் அமைப்பும் அழகியலுக்கு அடிப்படையானவை ஆக அமைகிறது.” ⁵

என்பதனை வாழ்வியற் களஞ்சியம் எடுத்துரைக்கிறது.

ஐரோப்பாவில் கி.பி.17 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சமய ஒழுக்கவாதிகளும், அறிவியலாளர்களும் அழகியலுக்கு புறவய அடிப்படையைக் கொடுத்துள்ளனர். கான்ட் என்ற அழகியல் சிந்தனையாளர்,

“பொருள்களால், எழுத்துப் படைப்பால், காட்சியால் மக்கள் உள்ளத்தில் எழுவதே அழகு என்றும் அறிவுக்கும் கற்பனைக்கும் பொருந்திய நிலையில் இருக்கும் பொருள்களே அழகுடையனவாகக் கருதப்படல் வேண்டும்” ⁶

என்று அழகியலுக்கு விளக்கம் தருகிறார்.

அழகியல் குறித்து அகராதிகள் தரும் விளக்கம்

‘அழகியது ஒவ்வொன்றும் ஆனந்தம் என்றென்றும்’ என்கிறார் கீட்ஸ் என்னும் ஆங்கிலக் கவிஞர். அழகில் தோயாத உள்ளமே இல்லை என்று கூறுமளவிற்குத் தமிழர்களிடம், தமிழ் இலக்கியங்களில் அழகு இரண்டறக் கலந்து களிநடம் புரிவதைக் காணமுடிகின்றது. தமிழர்கள் மிக நுட்பமான கூர்த்த மதி படைத்தவர்கள். அவர்கள் தாம் கண்டு மகிழும் அழகில் நுண்ணிய வேறுபாடுகளைக் கண்டறிந்து அதற்கு ஏற்ற வகையில் அழகை

வெவ்வேறு சொற்களால் அழைத்து மகிழ்ந்துள்ளனர். ‘அழகு’ என்பதற்கு நிகண்டுகளும், அகராதிகளும் தருகின்ற விளக்க பட்டியலே இதற்கு ஆதாரமாக அமைகின்றன.

பிங்கல நிகண்டு

அழகு என்பதற்கு,

“ஏர், வனப்பு, எழில், இராமம், காரிகை, மா, அம்மை, கவின், செழுமை, பந்தம், தேசிகம், நோக்கு, அணி, அணங்கு, யாணர், பாணி, மாதர், மாழை, சாயல், வகுப்பு, வண்ணம், வளம், பூ, பொற்பு, சேடு, பொன், சித்திரம், பத்திரம், மாமை, தளிமம், மயம், மஞ்ச, மதன், பாங்கு, அம், சொக்கு, சுந்தரம், தோட்டி, ஐ, ஒப்பு, அந்தம், ஒண்மை, விடங்கம், அமலம், குழரு, கோலம், வாமம், காந்தி, அலங்காரம், கொம்மை, மனோகரம், சாரு” ⁷

என 52 வகையான விளக்கங்களைத் தருகின்றது.

ஆசிரிய நிகண்டு

கி.பி.17 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் எழுதப்பட்ட ஆசிரிய நிகண்டில் அழகு என்பதற்கு,

“அணங்கு, அணி, அந்தம், அம், அம்மை, அலம், அற்புதம், ஆரியை, இராமம், எழில், ஏர், ஐ, ஒப்பு, கந்தி, கட்டளை, கவின்.....” ⁸

போன்ற எழுபது சொற்கள் விளக்கமாகத் தரப்பட்டுள்ளன. மேலும் இந்நிகண்டில் ‘கட்டழகு’ என்பதற்கு,

‘பொற்பு, அலங்காரம், கை, அணி, காமம், கோலம், சிங்காரம்’

என ஏழு வகையான விளக்கங்களைத் தருகிறது.

அபிதான சிந்தாமணி

அழகு பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது,

“செய்யுட் சொல்லாகிய திரிசொல்லால் ஓசையினிதான

நன்கினிது யாக்கப்படுவது” ⁹

என விளக்கம் தருகிறது.

நா.கதிரைவேற்பிள்ளையின் தமிழ் மொழியகராதி

அழகு என்பதற்கு,

“ஒழுங்கு, சருக்கரை, நூலின்பத்தழகு, பதினாறு பேரினொன்று” ¹⁰

என விளக்கம் தருகிறது.

மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி

மதுரைத்தமிழ்ப் பேரகராதி அழகு குறித்து,

“ஒழுங்கு, சருக்கரை, நூலின்பத்தழகு, பதினாறு பேரினொன்று,

யௌவனம், வனப்பு, ஒரு செய்யுள் வகை, சிறப்பு” ¹¹

எனவும்

“அம்மை, வனப்பு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழை, சுருங்கச் சொல்லல், விளங்க வைத்தல், நவின்னோர்க்கினிமை, நன்மொழி புணர்த்தல், ஓசையுடைமை, ஆழமுடைத்தாதல், முறையின் வைப்பு, உலகமலையாமை, விழுமியது பயத்தல், விளங்கு தாரணத்தாகுதல், அணங்கு, அணி, அந்தம், அபிராமம், அமலம், அம், அம்மை, அணி, ஆரியம், இராமம், இல்லிதம், இலாவண்ணியம், எழில், ஏர், ஐ, ஒண்மை, ஒப்பு, கவின், களை, காந்தி, காமர், காரிகை, குழகு, கொம்மை, கோலம், சந்தம், சவி, சாயல், சித்திரம், சீர், சுந்திரம், செவ்வி,

செழுமை, சேடு, சொக்கு, சோபம், செளமியம், தகை, தகைமை, தளிமம், தென்தேசிகம், தையல், தோட்டி, தோல், நலம், நவ்வி, நன்கு, நோக்கம், நோக்கு, பதம், பத்திரம், பந்தம், பந்துரம், பாங்கு, பூபை, பொற்பு, பொன், மஞ்சு, மவசுளம், மணி, மதன், மயம், மனோகரம், மனோக்கியம், மாண்பு, மாதர், மாமை, மாழை, முருகு, யாணர், யௌவனம், வகுப்பு, வடிவு, வண்மை, வண்ணம், வளம், வனப்பு, வாகு, வாமம், விடங்கம், அலங்காரம், கட்டழகு, காமர், சித்திரம், விசித்திரம், காந்தம், மனோகரம், குழரு, பாணி, சாரு, சிறப்பு, பொலிவு, மா”¹²

என 111 வகையான விளக்கங்களைத் தருகின்றன.

தமிழ்ப் பேரகராதி

சென்னை பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி அழகு பற்றி,

“எழில், சுகம், சிறப்பு, நூல், வனப்புள் ஒன்று, கண்ட சருக்கரை, சற்குணம்”¹³

என ஏழு வகையான விளக்கங்களைக் குறிப்பிடுகின்றது.

பெருஞ்சொல்லகராதி

தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக பெருஞ்சொல்லகராதி அழகு குறித்து,

“புலன்களுக்கும் மனதிற்கும் இன்பம் ஊட்டுகின்ற தன்மை, இன்பம், சிறப்பியல்பு, நூல், வனப்பு எட்டனுள் ஒன்று, அழகு இலக்கணம், கவின் கலைத் தத்துவம்”¹⁴

எனப் பல விளக்கங்களை வழங்குகிறது.

மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி

அழகியல் என்பதற்கு,

“முருகியல், அழகைப் பற்றிய கொள்கை” ¹⁵

என இருவகை விளக்கங்களைத் தருகிறது.

அழகியல் குறித்து அறிஞர்களின் கருத்துக்கள்

மக்கள் ஆதிமுதல் அழகை நுகர்ந்து மகிழ்ந்து வந்ததோடு அழகையே கடவுளாகப் போற்றியும், கடவுள் தத்துவத்திற்கும், அழகிற்கும் இடையிலான தொடர்பு பற்றியும் ஆராய்ந்து வந்தனர். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த திறனாய்வுலகில் அழகியல் ஆய்விற்கு முன்னோடியாக விளங்கும் மேலை நாட்டார் தரும் விளக்கங்களைக் கண்டறிவது முறைமையாகிறது.

கான்ட்

“இலக்கியக் கலைப்படைப்புகளால் மக்கள் உள்ளத்தில் எழுவதே அழகு. அறிவுக்கும் கற்பனைக்கும் பொருந்திய நிலையிலிருக்கும் பொருள்களே அழகுடையனவாகக் கருதப்படல் வேண்டும்” ¹⁶

என்றும், ஜெர்மானிய தத்துவ மேதை ‘கான்ட்’ அழகியலுக்கு விளக்கம் தருகிறார்.

“கவிதை தனித்த முருகியல் இன்பம் வாய்ந்தது என்றும் அதை உணர்ந்து திளைப்பதே கவிதையின் பயன்” ¹⁷

என்றும் ‘மதிப்பீட்டுத் திறனாய்வு’ என்ற நூலில் தெளிவு படுத்தியிருக்கிறார்.

எட்கர் ஆலன்போ

“அழகை ஆழ்ந்து சிந்திப்பதின்றுமே ஆன்மாவை இன்ப நிலைக்கு உயர்த்த முடியும். இவ்வாறு ஆன்மாவை இன்ப நிலைக்கு உயர்த்தும் தன்மை உடையதே கவிதைச் சிந்தனையாம். எனவே கவிதையை நான் அழகின் உறைவிடமாகக் கருதுகிறேன்” ¹⁸

என்பது ‘எட்கர் ஆலன்போ’ என்பவரின் அழகியல் கருத்தாக அமைகிறது.

சுவை முதல் அழகு

தெளிவான சுவையைத் தரக்கூடிய பலவற்றிலும் சுவைக்கு மூலாதாரமாகத் திகழ்வது அழகாகும். அழகு என்றாலும் இன்ப வடிவம் என்றாலும் ஒன்றேயாகும்.

முருகு

மாறாத இளமையையும் தேயாத அழகையும் உடைய இறைவனை முருகெனப் போற்றி வழிபட்டு வருகின்றனர் தமிழர்கள். தெய்வத்தையே முருகெனப் போற்றுவதிலிருந்து மக்களது அழகுணர்ச்சியின் சிறப்பினை உணர முடிகிறது. இவ்வாறு அழகுணர்வு நிரம்பிய மக்களிடையே அழகை முதன்மைப் படுத்துகின்ற இலக்கியம் செழித்து வளர்ந்ததில் வியப்பு ஏதும் இல்லை எனலாம். எனவே தான்,

“இலக்கிய நூல்களின் தோற்றத்திற்கும், அவற்றின் செழுமைக்கும் அழகுணர்ச்சி ஒரு அடிப்படையான காரணமும், ஆதரவுமாக அமைகின்றது.” ¹⁹

என்று சோ.ந.கந்தசாமி என்பவர் ‘தமிழிலக்கிய செல்வம்’ என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார் அவர்களின் ‘Aesthetics of Tamil’ என்னும் தலைப்பு கொண்ட நீண்ட ஆங்கிலக் கட்டுரை ஒன்று தமிழர்களின் கலைக் கோட்பாட்டையும் அவர்கள் விரும்பிப் போற்றிய கலை உணர்வுகளையும் விவரிப்பதாக அமைகிறது. அக்கட்டுரையில்,

“முருகியல் என்பது இலக்கியங்களின் பண்புகளை மட்டுமல்லாமல் அழகுணர்வோடு தொடர்புடைய எண்ணங்களையும் உள்ளத் துடிப்புகளையும் ஆராய்கிறது” ²⁰

என்ற விளக்கம் ‘முருகு’ குறித்து தரப்பட்டுள்ளது.

அழகனுபவம்

அழகில்லையென்றால் கலை இல்லை. பொருள்களைத் துய்த்துணரும் வகைகளில் காணப்படும் குறிப்பிட்டதொரு முறையே ‘அழகனுபவம்’ என்று கூறப்படுகிறது.

“மணம் வீசி நிற்கும் முல்லைப் பூவைக் கலையாளன் அழகின் கோயிலாகக் காண்கிறான். பூ விற்பவன் அதனை எவ்வளவு விலைக்கு விற்கலாம் எனக் கணக்கிடுகின்றான். இயற்கை நூலறிஞன் அதன் இதழ்களையும் வடிவத்தையும் நிறத்தையும் மணத்தையும் தனித்தனியே ஆராய்கிறான். அழகிய பெண்ணொருத்தி அம்மலரினைச் சூடிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறாள். இத்தகைய பல அனுபவங்களிலும் முதல் அனுபவமாகத் திகழ்வது அழகனுபவமே ஆகும். இந்த அழகனுபவத்தில் இருந்து தான் கலை தோன்றுகிறது. அழகனுபவம் போன்று அனைத்து அனுபவங்களும் உள்ளத்தில் நிலைத்து நிற்பதுவும் இல்லை. உயிரோடு ஒன்றிப் போவதும் இல்லை” ²¹

அழகனுபவத்தைத் தமிழர்கள் ‘சுவையனுபவம்’ என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

அழகியலின் தனிச்சிறப்புகள்

- அழகான ஒரு பொருளைப் பார்க்கும் பொழுது நம் மனதில் எழும் எண்ணம் அந்தப் பொருள் நமக்கு அழகாகத் தோன்றுகிறது என்னும்

எண்ணமன்று. அழகை நுகரத்தக்க அறிவும் உணர்ச்சியும் உடையவர் அனைவருக்குமே அப்பொருள் அழகாகவே தோன்றுகிறது.

➤ அழகுள்ள பொருள்கள் அனைத்தும் உண்மையான பொருளா அல்லது கற்பனையில் எழுந்த பொருளா என்ற எண்ணம் தோன்றுவதில்லை. கொடியில் பூத்த மலரா அல்லது செயற்கை மலரா என்ற கேள்வியில் நாம் அக்கறை கொள்வதில்லை.

➤ அழகுடைய பொருளை எவ்விதமேனும் உபயோகிக்க இயலுமா என்ற கேள்வியும் நமக்குள் எழுவதில்லை. வாளின் கைப்பிடியில் செதுக்கியுள்ள அழகிய வேலைப்பாடுகளைக் கண்டு மகிழும் பொழுது அதன் உபயோகத்தையோ அல்லது வேறு தன்மைகளையோ ஆராய முற்படுவதில்லை. அதனை ஆராயப் புகுந்தால் அப்பொழுது அழகை நுகரும் மனோபாவம் முற்றிலும் அகன்று போகும்.

இந்த மூன்று தன்மைகளும் ஒருங்கே அமைந்துள்ள மனோரீதியானது அழகைக் கண்டு மகிழும் பொழுது தான் உண்டாகிறது. அதனை ஏற்படுத்துவதே அழகியலின் ஆற்றல் வாய்ந்த தனிச்சிறப்பாக கருதப்படுகின்றது.

மார்க்சிய அழகியல் திறனாய்வு

மக்களின் உலகு பற்றிய அழகுணர்ச்சித் திறனைக் கட்டுப்படுத்தும் விதிகளைத் தொகுத்தளிக்க ‘மார்க்சிய அழகியல்’ பயன்படுகிறது. இந்த விதிகள் முழுமையாகவும், விரிவாகவும் கலைகளில் தான் வெளிப்படுகின்றன என்று சொல்லும் அளவிற்கு அழகியல் என்பது கலையின் சாராம்சமாகத் திகழ்கிறது. மேலும் கலையின் அடிப்படை விதிகள், கலைப் படைப்பாக்கத்தின் இயல்பு ஆகியவை குறித்த அறிவியலாகவும் மார்க்சிய அழகியல் விளங்குகிறது.

“அழகியலின் ஒரு பகுதி என்ற வகையில் கலை அதில் மிக மதிப்பான இடத்தைப் பெறுகிறது என்றும், ஆனால் கலை அவ்வாறு இடம்பெறுவது அதன் பிரம்மாண்டமான அளவின் அடிப்படையில் அல்ல” ²²

என்றும் சோவியத் அழகியலாளர் வி.சோகொருலாவ் குறிப்பிடுகின்றார். செர்னி செவ்ஸ்கி என்பவர்,

“மார்க்சீய அழகியல் என்பது பொதுவாகக் கலைக்கும் குறிப்பாகக் கவிதைக்கும் உரிய பொதுவான கோட்பாடுகளின் அமைப்பு முறை” ²³

என்கிறார்.

அனடோல் ஈகரோவ் என்னும் சோவியத் அழகியலாளர் தனது ‘அழகியல் பிரச்சனைகள்’ என்ற நூலில் மார்க்சீய-லெனினீய அழகியலின் முக்கியத்துவத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்.

“மார்க்சியத்தின் தோற்றத்திற்குப் பின்பு தான் அழகியலானது எல்லாவிதமான மாயாவாத மற்றும் கருத்து முதல் வாத ரீதியான அம்சங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு, ஓர் ஒருமைப்பட்ட விஞ்ஞானக் கருத்துக்களின் கோட்பாட்டு முறையில் அமையும் வாய்ப்பைப் பெற்றது. சமூக வாழ்வின் எல்லாத் துறைகளிலும் செயலாக்கமாகப் பங்கெடுப்பதன் மூலம், மார்க்சீய - லெனினீய அழகியலானது கலைப்படைப்பாக்கத்தின் சிறப்பு அம்சங்களையும், அழகியல் தேவைகளையும் ஒவ்வொரு வரலாற்றுக் காலகட்டத்திற்கும் உரிய பிரத்யேகமான கலை இரசனைகளையும், மனோபாவங்களையும் சுட்டிக் காட்டுவதோடு, ஒரு சமூக பொருளாதார அமைப்பின் கலைப்பண்பாட்டிலிருந்து இன்னொன்றுக்கு மாறுவதன் இயக்க இயலைப் புரிந்து கொள்ளவும் உதவி செய்கிறது” ²⁴

என்பது இவரது கருத்தாக அமைகிறது.

மார்க்சிய அழகியலின் அடிப்படையான சிக்கல்களுள் ஒன்று கலையின் உள்ளடக்கத்துக்கும் உருவத்துக்கும் உள்ள தொடர்பாகும். மார்க்சீய - லெனினீய அழகியலின் தோற்றமானது அழகியல் வரலாற்றிலும், கலை விமர்சனத்திலும் ஒரு புரட்சிகரமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. கலை இலக்கியம் என்பது அந்தந்தக் காலத்து வாழ்வினைப் பிரதிபலிக்கிறது. அதுவே சமூகத்தின் அடித்தளமாகக் கருதப்படுகிறது. பொருளியல் வாழ்வு மாறும் பொழுது கலை இலக்கியத்திலும் மாற்றம் ஏற்படுகிறது. இன்றைய வாழ்விற்குப் பொருந்தாத, நம்மைப் பின்னோக்கித் திருப்ப முனைகின்ற எத்தனையோ கருத்துக்கள் கலை இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. ஆனால், அவற்றில் காணப்படும் அழகியல் உணர்ச்சிகள் அதன் பொது நியதிகளால் நம்மை அதன்பால் ஈர்க்கின்றன. இதுவே மார்க்சீய அழகியல் திறனாய்வின் சிறப்பம்சமாகக் கருதப்படுகிறது.

ரசனை முறைத் திறனாய்வு

இலக்கியத் தோற்றத்தின் திரட்சியும், நளினமும், லயமும் முதலில் ரசிக்கப்பட வேண்டும். அதன் இனிமையே ஒரு சுகமான அனுபவம் என்று ரசனையை முதன்மைப்படுத்துகிறது. ரசனைமுறைத் திறனாய்வினை ஆங்கிலத்தில் ‘Theoretical Criticism’ என்பர். தத்துவக் கண்ணோட்டத்தில் ஒரு படைப்பை நோக்குவதை விடுத்து, அதில் பரவி நிற்கும் அழகுத் தன்மையைப் பலவகையாக ஆராய்வதே முருகியல் அல்லது ரசனைமுறைத் திறனாய்வாகும். ரசனை முறைத் திறனாய்வு அல்லது கொள்கையியல் திறனாய்வு அரிஸ்டாட்டில் காலத்தில் தொடங்கி 16 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதிக்குப் பின்னர் இங்கிலாந்தில் பரவியது. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் ரிச்சர்டு என்பவரால் விரித்துரைக்கப்பட்ட ரசனை முறைத் திறனாய்வு 17 ஆம் நூற்றாண்டில் டிரைடன் என்பவராலும் பின்பற்றப்பட்டது.

“கோல்ரிட்ஜ் என்பவர் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் இலக்கிய முருகியல் துறையில் மாபெரும் முன்னோடியாக விளங்கினார்”²⁵

என்று சு.பாலச்சந்திரன் என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திறனாய்வில் தோன்றும் பல பிரச்சனைகளில் ஒன்று உருவம் - உள்ளடக்கம் பற்றியதாகும். இவற்றுள் முதன்மையானது எது முக்கியமானது எது என்பதும் நீண்டகாலமாக இருந்து வரும் விவாதமாகும். இரண்டும் ஒன்றையொன்று சார்ந்தது. உருவமே முதன்மையானது என்றும் அதுவே இலக்கியத்திற்கு கலையழகைத் தரக்கூடியது என்பதும் திறனாய்வாளர்கள் கருத்தாக அமைகிறது.

“இலக்கியத்தில் என்ன சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பதை விட எப்படிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பதே பார்க்கப்பட வேண்டும்”²⁶

என்பதே ரசனை முறைத் திறனாய்வின் அடிப்படையாக அமைகிறது.

சொல்லிலும் ஓசையிலும் காணக்கூடிய ஒருவித ஒருங்கமைவு, தொனிப் பொருள் சுழற்சி, உணர்ச்சி வடிவங்கள், உவம உருவகங்கள், ஆர்வத் தூண்டல்கள் முதலியவற்றை ரசனைக்குரிய பகுதிகளாக இத்திறனாய்வு வருணிக்கவும், விளக்கவும் செய்கிறது என்றால் அது மிகையாகாது.

“கவிக்கு விஷயமல்ல - உருவமே பிரதானம்”²⁷

என்பது ரசனை முறைத் திறனாய்வின் முன்னோடியும் அதனை ஒரு இயக்கம் போலவே நடத்தியவருமான டி.கே.சிதம்பரமுதலியாரின் கருத்தாகும்.

தமிழ் இலக்கியத்தில் ரசனை முறைத் திறனாய்வு குறித்து விவாதிப்பவர்களில் ரசிகமணி டி.கே.சி மற்றும் கல்கி, ராஜாஜி, பேராசிரியர் அ.சீனிவாச ராகவன், பேராசிரியர் ஆ.முத்துசிவன், பி.ஹீ, நீதிபதி எஸ்.மகராஜன், தோ.மு.பாஸ்கர தொண்டைமான், வித்வான் ல.சண்முகசுந்தரம் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவர். இதன்வழி, ரசனை முறைத்

திறனாய்வு, திறனாய்வு உலகில் மிகுந்த செல்வாக்கு பெற்றத் திகழ்ந்தது என்பதை அறிய முடிகிறது.

அழகியல் அல்லது முருகியல் கொள்கை

ஒரு படைப்பு இலக்கியத்தை, அதனுடைய கருத்தைக் கவரும் உள்ளத்தை, தன் பக்கம் இழுக்கும் அழகுணர்வின் வெளிப்பாட்டு வடிவமாகத் தான் இலக்கியம் முதன் முதலில் தோன்றி இருக்க வேண்டும் எனும் கருத்தினை எடுத்துரைப்பதே அழகியல் கொள்கையாகும்.

“அழகான பொருள் வற்றாத இன்ப ஊற்று” 28

என்னும் எண்ணப் போக்கின் அடிப்படையில் விளக்கப்படுவதே அழகியல் அல்லது முருகியல் கொள்கையாகும் என்கிறார் அ.ச.ஞானசம்பந்தன். அழகைக் கண்டு உணர்வதாலும், அனுபவிப்பதாலும் படைப்பாளன் உள்ளத்தில் அது அகத்து எழுச்சியைத் தோற்றுவிக்கின்றது. ‘நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்’ என்ற உணர்வோடு பிறருக்கு எடுத்துரைப்பதும் பிறரையும் அனுபவித்து இன்புறுமாறு செய்வதும் படைப்பாளனின் நோக்கமாக அமைகிறது. இத்தகைய அகத்து எழுச்சியால் தோன்றுவதும் இலக்கியம் எனும் கருத்தினை மையமாகக் கொண்டு விளக்கப்படுதலுமே அழகியல் அல்லது முருகியல் கொள்கையாகத் திகழ்கிறது.

“வெறும் உணர்ச்சிப் பெருக்கால் உருவெடுப்பது அழகு ஆகாது.

இசையிலும் ஓவியத்திலும் பிற கலைகளிலும் ஒழுங்குணர்வு

இழையோடிச் செல்வது போல இலக்கியத்திலும் அது அமைதல்

வேண்டும்” 29

என்பது கலையியலாளர் கருத்தாகும். இக்காரணத்தினால் தான் கலையியலாளர் இலக்கியத்தின் ‘வடிவத்திற்கே’ முக்கியத்துவம் அளித்து வருகின்றனர். இக்கொள்கையானது இலக்கியத்திற்கு மட்டும் அல்லாமல்

பல்வேறு முருகியற் கலைகளுக்கும் உரியதாகப் போற்றப்படுகிறது. ஒரு கலைப்படைப்பிற்கு அழகு அளிப்பன முதன்மைத்திறம் (Originality) இயற்கையுணர்வு (Naturalism) மரபு (Tradition) வழிபட்ட புத்தாக்கம் என்பனவாகும்.

“ஒரு கலைப்படைப்பை அனுபவிக்கும் பொழுது ஐந்து பொறிகளின் செயற்பாட்டையும் கண்களே செய்யும் நிலையில் ஒருவன் பெறும் இன்ப அனுபவமே அழகு எனப் போற்றப்படுகிறது. இதனால் அனுபவிக்கப்படும் பொருளில் அழகு இல்லை என்பதும் அனுபவ நிலையில் வெளிப்படுவதே அழகுணர்வு” ³⁰

என்பதும் புலனாகிறது. இதன் மூலம் பண்டைத் தமிழரின் அழகியல் கொள்கைகளில் ஒழுங்கு, இசைவு, கவர்ச்சி, இன்பம் என்னும் இயல்புகளின் ஒட்டுமொத்த வெளிப்பாடு மிளிர்வதைக் காண முடிகின்றது.

அழகியல் சார்புணர்வு

அழகுணர்ச்சி சார்புணர்வின் இயற்கை நிலையினை ஆராயும் பொழுது முருகுச் சார்புணர்வு வாழ்க்கை பயன்பாட்டுச் சார்புணர்விலிருந்து வேறுபட்டது என்பதை உணர முடிகிறது. முருகுச் சார்புணர்வு பல்வேறு விதமாக பகுத்துணரப்படுகிறது.

- முருகுச் சார்புணர்வில் மிக முக்கியமானது மெய்மை
- முருகுச் சார்புணர்வு என்பது முருகுணர்ச்சி அல்லது உளவியல் அயன்மையை உள்ளடக்கியது.
- முருகுச் சார்புணர்வு படிப்பவர் முழுவதும் விழிப்போடிருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறது.

ஆற்றல் மிக்க கலைப்படைப்பில் ஏற்படும் கசப்புணர்வு அல்லது சிறப்புணர்வு போன்ற உணர்வு வேகத்தால் முருகியல் சார்புணர்வு ஏற்படுகிறது. முருகியல்

சார்புணர்வு ‘கவனம் ஈர்க்கப்படுதல், உற்சாகம் மிகுதல்’ என்ற இரண்டு கூறுகளை உள்ளடக்கியதாகத் திகழ்கிறது.

அழகனுபவத்தால் பெறும் உணர்வு கலவை உணர்வு. அதில் மற்ற அனுபவங்களின் உணர்வுகள் பின்னிப்பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. இயற்கையின் அழகு, நுண்கலைகளின் அழகு ஆகியவற்றை மனிதன் உணர்வதால் அக்கலைப் பொருளினால் உண்டாகும் மகிழ்ச்சி சற்று கூடுகிறது. சுவையுணர்வு மனிதனின் மென்மையான உணர்ச்சிகளின் பிரதிபலிப்பாக அமைவதால் மனித குலத்தில் அன்பும் ஒற்றுமையும் பரவ ஏதுவாக அமைகின்றது.

அழகியல் உணர்திறன்

உள்ளுணர்வு மிக்கக் கலைஞனின் அழகியல் பார்வையை ‘தேர்ந்தெடுத்த புலனுணர்வு, பொதுவான புலனுணர்வு’ என இருவகைப்படுத்தலாம். சங்ககாலக் கவிஞன் ஒரு படிமத்தைக் காட்டுகின்றான். நடுப்பகல் வேளையில் கடலைகள் ஒதுக்கும் நுரையானது கொதிக்கும் கடற்பாறை மேல் விழுகிறது. அது சிறிது சிறிதாகத் தன் வாழ்வை இழக்கிறது. இதைக் கண்ட கவிஞன் காதலரைக் காணாது தவிக்கும் காதலியின் மனநிலையை இதனோடு ஒப்பிட்டுச் சித்திரிக்கின்றான்.

“யாம்எம் காதலர்க் காணே மாயின்

செறிதுளி பெருகிய நெஞ்சமொடு பெருநீர்க்

கல்பொரு சிறுநுரை போல

மெல்ல மெல்ல இல்லா குதுமே”³¹

இத்தகைய உணர்வுகளின் சேமிப்பே உள்ளுணர்வு எனப்படுகிறது. கலைஞனின் விடாமுயற்சியும், யதார்த்தம் பற்றிய மிகுந்த அறிவும் அவனது உள்ளுணர்வை அதிகப்படுத்துகிறது.

சாதாரண ஒருவன் இயற்கைப் பொருள் ஒன்றினைக் காணும் போது அதன் மேற்போக்கான அழகு மட்டுமே அவனுக்குப் புலப்படுகிறது. ஆனால் கவிஞனுடைய அனுபவமோ இயற்கையில் அவனுடைய ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டினை உணர்த்துவதாக அமைகிறது. இது கவிஞனுடைய கூர்ந்து நோக்கி அனுபவிக்கும் திறனை உணர்த்தி நிற்கின்றது. இதுவே ‘முருகியல் முனைப்பு’ எனப்படுகிறது.

தமிழ் இலக்கணங்களில் அழகியல் குறித்த செய்திகள்

மானுடப் பண்பாட்டு கோலத்தின் வெளிப்பாடாக அமைவன கலைகளும், இலக்கியங்களுமேயாகும். அந்த வகையில் தமிழர் பண்பாடு என்பது மொழியை மையப்படுத்தி அமைகிறது. மொழியை ஊடகமாகக் கொண்ட இலக்கியம் சமூக உணர்வுகளையும் உணர்ச்சி சிந்தனைகளையும் வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளது. தமிழர் அழகியலுக்கு அடித்தளமாக அமைபவை இலக்கியங்கள். பண்டைக் காலத்தில் தமிழில் தோன்றிய இலக்கணங்களும் தமிழர் வாழ்க்கை முறை, பண்பாடு, கலை மரபு, அழகியல் ரசனை பற்றிக் கூறுவனவாக உள்ளன. தமிழரின் அழகியல் சிந்தனை மரபு பற்றிய தகவல்களை அறிந்து கொள்ள தமிழின் முதல் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியமே சிறந்த ஆதாரமாக அமைகின்றது.

தொல்காப்பியத்தில் அழகியல்

தமிழ் மொழியின் தொன்மை இலக்கணமான தொல்காப்பியத்தில் ‘அழகு’ என்ற சொல் பொருளதிகாரச் செய்யுளியலில் செய்யுட்குரிய உறுப்புகளுள் ஒரு இலக்கிய வகையாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதற்கு விளக்கமாக வரும் நூற்பா,

“செய்யுள் மொழியால் சீர்புனைந் தியாப்பின்

அவ்வகைதானே அழகெனப் படுமே” ³²

இது தவிர அழகு என்ற பொருள் தரக்கூடிய ஏர், எழில் என்ற சொற்கள் பொருளியலில்

“ஒப்பும் உருவும் வெறுப்பும் என்றா

கற்பும் ஏரும் எழிலும் என்றா

சாயலும் நானும் மடனும் என்றா

.....

நாட்டியல் மரபின் நெஞ்சுகொளின் அல்லது

காட்ட லாகாப் பொருள என்ப”³³

என்பதில் இடம்பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரச் செய்யுளியலில் 34 வகையான உறுப்புகளைக் கூறுகிறார். 26 உறுப்புக்களைத் தனியாக கூறிப் பின்னர் எட்டுவகை உறுப்புக்களைக் கூறுகிறார். அந்த எண் வகை உறுப்புக்களையும் ‘வனப்பு’ என உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். வனப்பு என்பதனை இக்கால ஆராய்ச்சியாளர்கள் இலக்கிய வகைமை என்கின்றனர். தொல்காப்பியர் எட்டு வகையான வனப்புகளைக் கூறும்போது,

“அம்மை அழகு தொன்மை தோலே

விருந்தே இயைபே புலனே இழைபெனாப்

பொருந்தக் கூறிய எட்டொடுத் தொகைஇ

நல்லிசைப் புலவர் செய்யுள் உறுப்பென

வல்லிதின் கூறி வகுத்துரைத்தனரே”³⁴

என விளக்கம் தருகின்றார். ‘அம்மை’ என்பது சுருங்கச் சொல்வதையும் ‘அழகு’ என்பது எவ்வகை மொழி கையாளப்பட வேண்டும் என்பதையும் ‘தொன்மை’ என்பது பழங்கால அடிப்படையையும் ‘தோல்’ என்பது

நல்லோசையுடைய சொற்களைக் கொண்டு விழுமிய பொருள்
கையாள்வதையும் ‘விருந்து’ என்பது புதிய உத்திகளைக் கையாள்வதையும்
‘இயைபு’ என்பது எவ்வாறு முடிக்க வேண்டுமென்பதையும் ‘புலன்’ என்பது
தெளிவினையும், ‘இழை’ என்பது எழுத்துக்கள் எவ்வாறு அடிகளில் பயின்று
வர வேண்டும் என்பதையும் குறிக்கிறது. இதில் செய்யுளுக்கென கூறப்பட்ட
34 வகையான உறுப்புகளுமே செய்யுளை அழகு செய்ய வருகின்றன என்ற
கூறினாலும் மிகையாகாது.

தொல்காப்பியர் அழகியல் குறித்து எட்டு வகையான
மெய்ப்பாடுகளையும் குறிப்பிடுகின்றார். அவை,

“நகையே அழகை இளிவரல் மருட்கை

அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகை என்று

அப்பால் எட்டே மெய்ப்பா டென்ப”³⁵

என வரும் நூற்பாவின் வழி அறியமுடிகின்றது.

ஒரு படைப்பிலக்கியம் காலந்தோறும் சுவைக்கக் கூடிய வகையில்
அமையப் பயன்படும் அழகியல் உத்திகள் தொல்காப்பியப்
பொருளதிகாரத்தில் அறிவுறுத்தல், இன்புறுத்தல் என்று இருநிலைகளில்
அழுத்தமுறச் சுட்டப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

நன்னூலில் அழகியல்

நன்னூல் ஆசிரியரான பவணந்தி முனிவரும் நூலின் குறைகள்
பத்தினையும், நூலிற்கு அழகு சேர்ப்பன பத்தினையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

“சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல்

நவின்னோர்க்கினிமை நன்மொழி புணர்த்தல்

ஓசையுடைமை ஆழமுடைத்தாதல்

முறையின் வைப்பே உலக மலையாமை

விழுமிய பயத்தல் விளங்கு தாரணத்து

ஆகுதல் நூலிற்கு அழகெனும் பத்தே” ³⁶

மேற்குறிப்பிட்ட பத்தும் அழகியலின் தன்மையைக் குறிப்பிடுகின்றன. நன்னூலாரும் அறத்தோடு சார்ந்த அழகியலைக் குறிப்பிடுகின்றார் என்பதை ‘விழுமிய பயத்தல்’ என்று கூறுவதன் மூலம் அறியலாம். தமிழ் மக்கள் எதனையும் அறத்தோடு இணைத்துப் பார்ப்பதையே விரும்புவார்கள். எனவே தான் அழகியல் அறம் சார்ந்த அழகியலாக தமிழகத்தில் உருப்பெற்றுள்ளது.

செய்யுள் என்பதனை விளக்க முற்படும் போதும் ‘அழகியல்’ தன்மையைக் குறிப்பிடுகிறார் நன்னூலார்.

“பல்வகைத் தாதுவின் உயிர்க்குடல் போற்பல

சொல்லாற் பொருட்கிடனாக உணர்வினின்

வல்லோர் அணிபெறச் செய்வன செய்யுள்” ³⁷

பல தாதுக்களால் இணைந்த உயிருக்கு உடல் உருவமாக அமைந்து பயன்படுவது போல, சொல்லானது பொருளுக்கு பயனாக அமைய, அவ்வுணர்வினை அறிந்து விளக்க வல்லவர்கள் அழகு பெறச் செய்யுளைச் செய்ய வேண்டும் என்றும், ‘அணி பெறச் செய்வன செய்யுள்’ என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் அழகின் முக்கியத்துவத்தையும் குறிப்பிடுகின்றார். இவை தவிர, பவணந்தி முனிவர் நூலின் பயன்களாக நான்கினைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவை,

“அறம் பொருள் இன்பம் வீடடைதல் நூற்பயனே” ³⁸

என்பதாகும். இன்பம் என்பது மகிழ்ச்சியினையும் (அழகினையும்) அறம், பொருள் என்பன அறத்தினையும் சிறந்த பொருளினையும் குறிப்பிடுகின்றன.

தண்டியலங்காரத்தில் அழகியல்

தண்டியாசிரியர் காப்பிய இலக்கியம் பற்றிக் கூறும் பொழுது அறத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் அழகின் இன்றியமையாமையையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

“மலைகடல் நாடு வளநகர் பருவம்

இருசுடர்த் தோற்றம் இணையன புனைந்து” ³⁹

என்று அறத்தினையும், அழகுத் தோற்றத்தினையும் இணைத்து இலக்கியத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். தண்டியலங்காரத்தில் காப்பியத்தின் பொதுத் தன்மை கூறும் நூற்பா,

“நாற்பொருள் பயக்கும் நடை நெறித்தாகி” ⁴⁰

அழகியல் என்பது தமிழிலும் பழமை வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. தண்டியர் குறிப்பிடும் இயற்கை வருணனை முருகியலார் குறிப்பிடும் இயற்கை அழகினை ஒத்துள்ளது.

இலக்கியங்களில் அழகியல் பற்றிய குறிப்புகள்

இலக்கியம் மொழியை தனக்குரிய அழகியல் சாதனமாக மாற்றுகிறது. இலக்கிய அழகியல் என்பது சமகால வாழ்வின் கருத்துப் படிமமாகத் திகழ்கிறது.

மொழி இலக்கியக் கலைஞன், தனக்குரிய அழகுக் குறிப்பாகக் கொள்வது உருவமும், உள்ளடக்கமும் ஆகும். அகமும் புறமும் இணைந்து அகப்புறமாக அமைகின்றது. இலக்கியத்தில் அகத்தோற்றத்தைக் கொண்டே அழகியலை வரையறுக்க முடியும்.

உருவம் வடிவம், தோற்றம், வெளிப்பாடு என்று பல பெயர்களால் சொல்லப்படுவது,

“எழுத்து, சொல் (புதுச்சொல், ஆக்கம், அடை, எச்சம், எதிர்மறை, எண், உம்மை, முற்று, ஐயம், வினா, விளி, வியங்கோள்), ஒத்திசைவு (வண்ணம், எதுகை, மோனை, இயைபு) போன்ற யாப்பிலக்கணங்களுக்கு உட்பட்டோ அல்லது உட்படாமலோ காட்சிக்கு இனிமை படைப்பது” ⁴¹

உருவத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது. கருத்து என்று சொல்லப்படுகின்ற உள்ளடக்கம் இல்லையேல் அணிகலன் அழகு பெறாது. காரணம் இல்லாமல் காரியம் இல்லை.

“வாழ்வியல் உண்மை, உவமை, உருவகம், உள்ளுறை, இறைச்சி, படிமம், குறியீடு, காட்சிப்படுத்துதல், கற்பனை, மெய்ப்பாடு, வருணனை இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே பொதுவாக உள்ளடக்கம் அமைகின்றது.” ⁴²

எனினும் தன்னுணர்ச்சி வெளிப்பாடாக (Subjective) படைக்கப்படும் ஒவ்வொரு இலக்கியமும் இரண்டும் சார்ந்தே நிறைவு பெறுகிறது. இலக்கியத்தில் உருவமும் உள்ளடக்கமும் சரிவிகிதத்திலிருப்பதே அழகை இயம்பும் இலக்கியமாக மக்களிடையே நிலைபெறுகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் அழகியல்

‘காதல் நெஞ்சின் கனிந்த விளக்கம் - அகம்

வீர நெஞ்சின் விரிந்த விளக்கம் - புறம்’

தமிழ் இலக்கியங்களுள் காலத்தால் முற்பட்டது சங்க இலக்கியம். சங்க இலக்கியத்தில் காணலாகும் உள்ளடக்கம் மற்றும் உருவம் சார்ந்த அழகியல் கூறுகள் இலக்கியத்திற்கு மெருகூட்டுவதாக அமைகின்றன. கவிஞரின் அனுபவ வெளிப்பாடு, கலையின் இலக்கிய வடிவம் ஆகிய இரு கூறுகளுமே இலக்கியத்திற்கு அழகு தரக்கூடியது. சங்ககாலத்தில் காதலும்

போரும் முறையே அக, புற இலக்கியங்களில் பேசப்பட்டுள்ளன. அக இலக்கியங்களில் ‘சுட்டியொருவர் பெயர் கொள்ப் பெறாஅர்’ என்ற இலக்கியத்திற்கு இணங்கப் பெயர் சுட்டா மரபு போற்றப்பட்டு வந்துள்ளது. இம்மரபு பின்பற்றப்பட்டதனாலேயே காதல் உணர்வு சார்ந்த பொது வெளிப்பாடு அகப்பாடல்களில் நிலவுவதைக் காணமுடிகின்றது.

அன்பின் வழி அழகியல்

அன்பு என்பது ஒரு வகை மெய்ப்பாடு. மெய்ப்பாடு என்பது உள்ளத்துணர்வை புறத்தே வெளிப்படுத்துவது. தொல்காப்பியர் எண் வகை மெய்ப்பாடுகளோடு மேலும் முப்பது வகையான மெய்ப்பாடுகளைக் குறிப்பிடுகிறார். அவற்றுள் அன்பு என்பதும் ஒன்று. குறுந்தொகையில் அகப்பாடல்களுக்கெல்லாம் அணியாய் விளங்குகின்ற பாடல் ஒன்று அன்பின் மகத்துவத்தை அற்புதமாக வெளிப்படுத்துகிறது.

“யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறை கேளீர்

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்

செம்புலப் பெயல்நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே”⁴³

மழை நீரானது செம்புலத்தில் படுகின்ற போது அதன் தன்மையைப் பெறுவது போல இரண்டு நெஞ்சங்களும் ஒன்றாகிவிட்டன என்ற புனிதமான உயரிய அன்பு சங்க இலக்கியத்தில் பேசப்படுகின்றது.

இயற்கை அழகியல்

சங்கப் புலவர்கள் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்க்கை நடத்தினர். இயற்கையே இறைவன் எனக் கண்டு போற்றினர். இவ்வாறு சங்ககால மக்கள் வாழ்வில் இடம் பெற்ற இயற்கை, அக்காலத்தில் தோன்றிய

இலக்கியத்திலும் இடம் பெறுகிறது. இயற்கையழகு, இயற்கை நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவை சங்க இலக்கியங்களில் கவின் பெற வரையப்பட்டுள்ளன. மனிதனும் இயற்கையும் வேறல்ல என்னும் உணர்வை அளிப்பதே இயற்கையின் நெறியாகும்.

கவிஞன், நீரோடைகளில் கரிய நிறமுடைய நெய்தல் மலர்கள் நிறைந்திருப்பதைக் காணுகின்றான். கரிய மேகம் வானத்தில் எழும் தோற்றத்தையும் காணுகின்றான். அக்கவிஞனுக்கு மேகங்களின் நிறம், நெய்தல் மலர் போன்ற நீலநிறமாகக் காட்சியளிக்கிறது. இதனை,

“மைபடு மலர்க்கழி மலர்ந்த நெய்தல் இதழ்

வனப்புற்ற தோற்றமொடு உயர்ந்த மழை” 44

என்று கவிஞன் தான் கண்ட காட்சியை இயற்கை அழகாகச் சித்திரிக்கின்றான்.

இயற்கையில் சிறப்பிடம் பெறுவது பூத்துக் குலுங்கும் மலர்கள். மலர்கள் மலர்ந்து இயற்கைக்கு மெருகூட்டுவதுடன் அதன் பயன் முடிவடைவதில்லை. மக்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளுடன் ஒன்றும் பொழுது தான் அது மேலும் சிறப்படைகிறது. இதனை,

“கருங்கோட்டு மாஅத்து அலங்குசினைப் புதுப்பூ

மயங்கு மழைத்து வலையின் தாஅம்” 45

என்று மலர்களுடன் மழையை ஒப்பிட்டு இயற்கை அழகினை சிறப்பிக்கின்றான் கவிஞன். மழைத்துளியும் ஆலங்கட்டியும் சிறிய வெண்மலர்கள் போன்றும், சில மலர்கள் உதிர்வது போன்றும் காட்சியளிப்பது இயற்கை அழகியலை மக்கள் கண் முன்னே நிறுத்துகின்றது.

பத்துப்பாட்டில் ஆற்றுப்படை இலக்கியங்கள் வழி அழகியல்

பத்துப்பாட்டு ஒரு பண்பாட்டுச் சுரங்கம், வரலாற்றுப் பெட்டகம், கலைகளின் இருப்பிடம், தமிழர் வாழ்க்கையைக் காட்டும் ஓவியம், இதனை,

“பத்துப்பாட்டாதி மனம் பற்றினார் பற்றுவரோ எத்துணையும் பொருட்டு
இயையும் இலக்கணமில் கற்பனையே” ⁴⁶

என மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பாராட்டுவார்.

திருமுருகாற்றுப்படையில் அழகியல்

திருமுருகாற்றுப்படையில் ‘அருவியின் அழகு’ குறித்த பாடல் ஒன்று அழகியலை எடுத்தியம்புவதாகக் காட்சியளிக்கின்றது. இதனை,

“தண்கமழ் அலர் இறால் சிதைய நன்பல

ஆசினி முதுசுளை கலாவ மீமிசை

நாக நறுமலர் உதிர யூகமொடு

மாழுக முசுதலை பணிப்பப் பூநுதல்

இரும்பிடி குளிர்ப்ப வீசிப்.....” ⁴⁷

என்ற பாடல் வரிகள் பழமுதிர்ச்சோலையில் அருவி வீழ்கின்ற அழகை எடுத்தியம்புகின்றது. அருவியானது பல பொருள்களை அடித்து வருகின்றது. மணம் பொருந்திய அகில், சந்தன மரங்களை வேரொடு அறுத்து, உருட்டிக் கொண்டு வருகிறது. விண்ணைத் தொடும் உயரமான மலைகளிலிருந்து தேனடைகளையும், ஆசினிப் பலாவின் பழத்தைச் சிதைத்துச் சுளைகளையும், உயரமான சுரபுன்னை மரத்தின் மலர்களையும் அடித்துக் கொண்டு வருகிறது. கருங்குரங்குகளுடன் பெரிய முகமுடைய ஆண் குரங்குகளும் நடுங்க, புள்ளிகளுடைய பெண் யானைக்குக் குளிரும் படி அருவி வீசி வருகிறது என அருவியின் அழகு எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

பெரும்பாணாற்றுப்படையில் அழகியல்

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் சூலுற்ற பெண்கள், யானை தாக்கினாலும்
பாம்பே தன் மேல் ஊர்ந்து சென்றாலும் நீல நிற ஆகாயத்தில் கடுமையாக
இடி இடித்தாலும் அஞ்சாமல் இருக்கின்ற மறமுடைய ஆற்றல்
உடையவராகத் திகழ்ந்தனர் என்ற செய்தியைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை,

“யானை தாக்கினும் அரவு மேல் செலினும்

நீலநிற விசம்பின் வல்ஏறு சிலைப்பினும்

சூல் மகள் மாறா மறப்பூண் வாழ்க்கை” ⁴⁸

என வரும் பாடலடிகள் மகளிரின் வாழ்க்கை அழகியலைச் சித்திரிக்கின்றது.

பொருநராற்றுப்படையில் அழகியல்

கலைஞர்கள் மன்னர்களைக் காணச் செல்லும் போது வறுமையின்
காரணமாகக் கிழிந்த அழுக்கான ஆடைகளையே அணிந்து சென்றனர். அந்த
ஆடையோடு உரையாடினால் கலைஞர்களுக்கு தாழ்வு மனப்பான்மை
ஏற்படுமெனக் கருதிய மன்னர்கள் முதலில் அவர்களுக்குப் புதிய
ஆடைகளை அணிவித்து, அதன் பின் அவர்களுடன் உரையாடினர்.
இப்பண்பாட்டுச் செய்தியை,

“ஈரும் பேனும் இருந்து இறை கூடி

வேரொடு நனைந்த வேற்று இழை நுழைந்த

இன்னற் சிதாஅர் துவர நீக்கி

நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய பூக்கணிந்து

அரவுலி அன்ன அறுவை நல்கி” ⁴⁹

எனப் பொருநராற்றுப்படையில் ‘ஆடையின் அழகு’ குறிப்பிடப் படுகின்றது.

மலைபடுகடாம் உணர்த்தும் அழகியல்

உணவே மருந்து, மருந்தே உணவு என்பதை அறிந்த சங்கச் சான்றோர்,

“உவந்த உள்ளமோடு அமர்ந்தினிது நோக்கி

.....

தலைநாள் அன்ன புகலொடு விழி சிறந்து

பலநாள் நிற்பினும் பெறுகுவீர்” 50

என ‘உணவளித்தல்’ எனும் பண்பாட்டு அழகியலைச் சித்திரிக்கின்றார். அது மட்டுமல்லாது மலைவாழ் மக்களின் வாழ்வியல் அழகியலைச் சுட்டும் பொழுது,

“மணஇலி கமழும் மாமலைச் சாரல்

தேனினர் கிழங்கினர் ஊன்ஆர் வட்டியர்” 51

மலை மீது வளரும் மரம், செடி, கொடிகளிலிருந்து உதிரும் மணம் மிக்க மலர்களால் மலைச்சாரல் மணத்தல் இயல்பு. அச்சாரலில் மலைவாணர் குடியிருப்பு அமைந்திருக்கும். அங்கு வாழும் கானவர் காவடியைத் தோளில் சுமந்து வருவர். அக்காவடியின் காவுமரம் யானையின் கொம்புகளால் ஆனது. அதன் இருமுனைகளிலும் உறிகள் கொண்டு அதில் பல வட்டிகளை வைத்து மலைத்தேனையும் கிழங்குகளையும், பன்றி இறைச்சிகளையும் கொண்டு வருகின்றனர். மலை வாணர்கள் என்பதிலிருந்து சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கை அழகியல் சிறப்பிக்கப்படுதலை அறியமுடிகின்றது.

ஆற்றுப்படை இலக்கியங்கள் பரிசில் பெறும் நோக்கோடு பாடப் பெற்றிருந்தாலும் வரலாற்று உணர்வுகளையும் புலவர்களின் கலைத்திறனாகிய அழகுணர்வையும் உள்ளடக்கியதாக விளங்குகிறது.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் உணர்த்தும் அழகியல்

இலக்கிய அழகின் மையம் மனிதன். தான் கண்டவற்றை மொழி வழி காட்சிப்படுத்தி உணர வைப்பது அழகு. தன்னுணர்ச்சி வெளிப்பாடாக

இருக்கும் அழகியல், கவர்ச்சி, விருப்பம், நிறைவு, உண்மை, எதார்த்தம், எதிர்பார்ப்பு என்ற எல்லா நிலைகளிலும் படிப்பவனைத் தன் உணர்ச்சிக்கு இணையாக்குகின்றது. இதனை,

“சுவை ஒளிஊறு ஓசைநாற்றம் என்ற ஐந்தின்

வகை தெரிவான்கட்டே உலகு” ⁵²

என்ற திருக்குறள் வரிகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

மக்களின் புற அழகினை இலக்கியங்கள் வருணிப்பது போல், அவர்களின் பண்பழகையும் ஆன்றோர்கள் போற்றியுள்ளனர் என்பதை பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் வழி அறியமுடிகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, ஆடவர் வெற்றி பெற்று வரும் அழகை,

“வாய்மையுடைமை வனப்பாகும்” ⁵³

“கண் வனப்புக் கண்ணோட்டம்

கால் வனப்புச் செல்லாமை” ⁵⁴

“மாண்டமைந் தாராய்ந்த மதி வனப்பே” ⁵⁵

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இவற்றை நோக்கும் போது அழகுணர்ச்சி மக்களிடம் இயல்பாக அமைந்துள்ள விதம் புலனாகின்றது.

இக்கால இலக்கியங்களில் அழகியல்

கலைகள் பலவற்றையும் தன்னுள் அடக்கி வெளிப்படுத்தும் ஆற்றலுடைய அரிய கலை கவிதை அல்லது இலக்கியக் கலையாகும். படைப்பாளியாகிய கவிஞன் தன் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தப் பயன்படும் நுண்ணிய கலை வடிவமே கவிதைக் கலை. கவிஞனின் உணர்ச்சியை அதைப் படிப்பவரும் அனுபவிக்கும்படிச் செய்வது கவிதைக் கலையின் சிறப்பாகும். முருகியல் இன்பம் தரக்கூடியதாக ஒரு கவிதைப் படைப்பு

அமைய வேண்டுமானால் கவிஞன் உணர்ச்சி, சொல்லமைப்பு, ஒலிநயம், கற்பனை, படிமம், குறியீடு, அணிநலன், தொடைநயம், குறிப்புப் பொருள்கள், சுவைகள் போன்ற பல உத்திகளைக் கையாண்டு கவிதையைப் படைக்க வேண்டும்.

கவிஞர் பாரதிதாசன் ‘குடும்பவிளக்கு’ என்ற நூலில் ‘மக்கட்பேறு’ என்ற பகுதியில் பெண் குழந்தையின் அழகை எண்ணி மகிழ்வதை,

‘எள்ளிளஞ் சிறிய பூவை
எடுத்துவைத் திட்ட மூக்கும்
வள்ளைச்செந் தாம ரைப்பூ
இதழ்கவிந் திருந்த வாய்ப்பின்
அள் இரண்டும் சிவப்பு
மாதுளை சிதறச் சிந்தும்
ஒள்ளிய மணிச் சிரிப்பும்
உவப்பூட்டும் பெண் குழந்தை’

என்ற பாடலடிகளால் உணரலாம்.

புதுக்கவிதைகளில் அழகியல்

பாரதியின் புதிய சொற்கோலங்களை புதுக்கவிதைகளில் நடவு செய்தவர்கள் பலர். அவர்களுள் கவிஞர் தருமு சிவராமு என்பவரும் ஒருவர். அவர் எழுதியுள்ள ‘விடிவு’ என்ற கவிதையில்,

‘பூமித் தோலில்
அழகுத் தேமல்
பரிதி புணர்ந்து
படரும் விந்து
கதிர்கள் கமழ்ந்து

விரியும் பூ

இருளின் சிறகைத்

தின்னும் கிருமி

வெளிச்சச் சிறகில்

மிதக்கும் கருவி'

காலைப் பொழுதின் இனிமையான வருகையைப் படிமக் காட்சிகள் மூலம் விளக்குகிறார் கவிஞர். மங்கிய வெளிச்சக் கதிர்கள் மெதுவாகப் பரவுதல் - அந்தக் கதிர்கள் மொட்டுகளில் பட்டு மலரச் செய்தல் - இருளின் ஓட்டம் - பறவைகளின் சிறகைப்புகள் - இவ்வாறு வைகறைப் பொழுதின் காட்சிகளைக் கவிதையாக்கித் தருகின்றார். அழகுணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதே இக்கவிதையின் நோக்கமாகத் திகழ்கிறது.

கவிஞன் தான் கூறக் கருதிய கருத்தை வேறொன்றின் வாயிலாகப் புலப்படுத்தும் உத்தியினைக் 'குறியீட்டு உத்தி' என்பார். கவிஞர் மு.மேத்தாவின் 'கண்ணீர்ப் பூக்கள்' என்ற கவிதையில்,

‘பூக்களில் நானுமொரு

பூவாய்த்தான் பிறப்பெடுத்தேன்

பூவாகப் பிறந்தாலும்

பொன்விரல்கள் தீண்டலையே

பொன்விரல்கள் தீண்டலையே - நான்

பூமாலை யாகலையே'

என்ற இக்கவிதையில் அரளிப்புவின் அழகையைக் கவிஞர் குறிப்பிடவில்லை. கைபடாத ரோஜாக்களாக இருக்கும் முதிர்கன்னிகளின் உள்ளக்குமுறலைக் குறிப்பால் உணர்த்தி விடுகின்றார். இதில் அரளிப்பூ முதிர்கன்னிகளாகவும் பொன் விரல்கள் என்பது ஆடவர்களையும் பூமாலை

என்பது மணமாலையையும் குறிப்பாக உணர்த்துகிறது. கவிதையின் இசைத்தன்மையில் தொனிக்கும் சோகமே இங்கு அழகியலாக மிளர்கிறது.

காப்பியங்களில் அழகியல்

கம்பன் குறித்துப் பாரதி குறிப்பிடும் பொழுது, ‘கம்பன் என்றொரு மானுடன் வாழ்ந்ததும்’ என்றதால் கம்பன் படைப்பைப் பார்த்து அவனை இறைநிலையில் நினைத்து விடாதீர்கள் என்றும், அவன் உண்மையில் உங்களையும் என்னையும் போன்ற மானுடப் பிறவி தான் என்றும் வலியுறுத்துகிறார். இறைவாசகமாகமோ என்று எண்ணத் தூண்டும் ‘கம்பராமாயணம்’ கனிம வளம் போன்றது.

இராமனுடைய அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றுமே காண்பவர் மனதினை கவர்ந்திழுக்கும் ஆற்றல் உடையதாக இருந்தது. இதனை,

“தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்

தொடுகழல் கமலம் அன்ன

தாள் கண்டார் தாளே கண்டார்

தடக்கை கண்டாரும் அ.தே

வாள் கொண்ட கண்ணார் யாரே

வடிவினை முடியக் கண்டார்”⁵⁶

என இராமனின் மேனியழகினைக் கண்டு அதில் திளைத்து நின்றவர்களின் நிலை சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. அது போலவே, திருமணக் கோலம் பூண்ட சீதையின் பேரழகினை,

“அமிழ்தினைச் சுவை செய்து என்ன

அழகினுக்கு அழகு செய்தார்”⁵⁷

எனச் சீதையின் புற அழகினை அழகு பட எடுத்தியம்புகிறார் கம்பர்.

சிலப்பதிகாரத்தில் அழகியல்

நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தில் அழகியல் கூறுகள் உவமையாகவும் உருவகமாகவும் காணப்பெறுகின்றன.

“முதிர்கடல் ஞாலம் முழுவதும் விளங்கும்

கதிர் ஒருங்கிருந்த காட்சி போல” 58

இப்பாடலடிகள் மனையறம் படுத்த காதையில் இடம் பெற்றுள்ளது. இவ்வடிகள் கோவலனும் கண்ணகியும் அமர்ந்திருந்த காட்சியைக் காட்சிப்படுத்துகிறது. கோவலனும் கண்ணகியும் வீற்றிருந்த காட்சி முற்றிய கடலைக் கொண்ட உலகம் முழுவதிலும் தம் கதிர்களால் ஒளிபரப்பும் சூரியனும் சந்திரனும் ஒருசேர இருந்த காட்சியைப் போல இருந்தது. சூரியனும் சந்திரனும் ஒன்றாக இருத்தல் உலகில் நிகழாத செயல் எனினும் அதனை உவமையாக இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுவது அழகியல் உத்தி ஆகும்.

“அன்ன மென்னடை நன்னீர்ப் பொய்கை

ஆம்பல் நாரும் தேம்பொதி நறுவிரைத்

தாமரைச் செவ்வாய்த் தண்அறல் கூந்தல்

பாண்வாய் வண்டு நேர்திறம் பாடக்

காண்வரு குவளை கண்மலர் விழில்ப

புள்வாய் முரசுமொடு” 59

இப்பாடலடிகள் அந்திமாலை சிறப்புச் செய்த காதையில் இடம்பெற்றுள்ளது. இவ்வடிகள் நன்னீர்ப் பொய்கையை காட்சிப் படுத்துகிறது. அன்னத்தின் மென்மையான நடையையும், ஆம்பல் மலரின் நறுமணத்தையும் தாமரையின் சிவந்த வாயையும் குளிர்ந்த கருமணலாகிய கூந்தலையும் உடைய பொய்கையாகிய பெண் விழிப்பதற்காக வண்டுகள் பள்ளியெழுச்சி பாடியதால்

அவளின் அழகிய குவளை மலர் போன்ற கண்கள் விழித்தன. பறவைகளின் ஒலியும் முரசு போல முழங்கின. இவ்வொலியானது புகார் நகர மக்களை அதிகாலையிலேயே துயில் எழச் செய்தது. பொய்கையைப் பெண்ணாக உருவகப்படுத்தியது அழகியற் கண்ணோட்டமாகும்.

இதன் வாயிலாக அழகியல் என்பது ஒரு இலக்கியக் கொள்கையாகத் திகழ்ந்தமையைக் காண முடிகின்றது. இலக்கியமும் அழகியலும் மனிதனுக்குப் பயன்படும் சாதனங்கள் ஆகும். இரண்டும் சம அளவில் இருக்க வேண்டும் என்பதே இலக்கியவாதிகளின் கருத்தாக அமைகிறது.

வடமொழியாளர் அழகியல் சிந்தனைகள்

வடமொழியாளர்களின் கலை தத்துவ வரலாற்றினை மூன்று காலகட்டங்களில் வகுத்துக் காணலாம். அவை,

➤ கி.மு. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரை அமைவது. இக்கால கட்டம் ‘வடிவமைப்புக் காலம்’ எனப்பட்டது. இக்கால கட்டத்தில் தான் பரதமுனிவர் பாவம், இரசம் என்ற அழகியலுக்குரிய உத்திகளை விவரித்து அவற்றின் இன்றியமையாமையை எடுத்துரைத்தார். ஆனந்தவர்த்தனரால் ‘தொனிக்கோட்பாடு’ உருவாக்கப்பட்டதும் இக்காலக் கட்டத்திலேயே ஆகும்.

➤ கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து கி.பி. பதினோராம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை அமைவது. இக்காலம் ‘தொகுப்பமைப்புக் காலம்’ எனப்பட்டது. இக்கால கட்டத்தில் தான் அபிநவகுப்தரால் ‘தொனி’ என்பது இன்றியமையா அழகியல் உத்தியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

- கி.பி.பதினோராம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து கி.பி.பதினேழாம் நூற்றாண்டு வரை அமைவது. இக்காலம் ‘பொருள் விளக்கக் காலம்’ எனப்பட்டது. இக்காலகட்டத்தில் தான் பாவம், இரசம், தொனி ஆகியவற்றிற்கு இடையே உள்ள இன்றியமையாத தொடர்பு வடமொழி அழகியலாளர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது”⁶⁰

பரதமுனிவர்

கவிதையின் உயிராகப் போற்றப்படும் இரசம் என்பது குறித்து முதன்முதலில் நூல் இயற்றியவர் பரதமுனிவர் என்பவராவார். அவர் இயற்றிய நூல் ‘நாட்டியசாஸ்திரம்’ என்பதாகும். இவரது காலம் கி.மு.இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி அல்லது கி.மு. முதல் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியாகும். இவரது நாட்டிய சாஸ்திரம் என்ற நூலை பிற்காலத்தில் தோன்றிய அழகியலாளர்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் வழிகாட்டியாய் அமைந்துள்ளது. பரதர் இரசக் கொள்கையை விவரிக்க நாடகக் கலையை அடிப்படைச் சான்றாகக் கொண்டு விளக்கியுள்ளார்.

பரதர் நாட்டிய சாஸ்திரம் என்ற நூல் இயற்றினாலும் காவியக் கலைக்குரிய சில இலக்கண வரையறைகளையும் வகுத்துத் தந்துள்ளார். நாட்டிய சாஸ்திரத்தின் பதினேழாம் அத்தியாயத்தில் நான்கு அலங்காரங்கள், பத்து குணங்கள், பத்து தோஷங்கள், முப்பத்தாறு இலட்சணங்கள் ஆகியவை பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். நாட்டிய சாஸ்திர நூலின் மையக் கருத்தாய் அமைந்த இரசக் கொள்கையே கவிதைகளில் பொதிந்து கிடக்கும் அழகியல் தரும் இன்பங்களைப் பகுத்து இனங்காண வழிவகுக்கின்றது.

அழகியல் கோட்பாடுகள்

இலக்கியங்களை ஆய்வு செய்வதற்கான கொள்கைகளும் கோட்பாடுகளும் அறிஞர்களால் உருவாக்கப்பட்டவையாகும். காலத்திற்கேற்ப திறனாய்வுக் கொள்கைகளில் வளர்ச்சியும், மாற்றமும் ஏற்பட்டுள்ளன. இலக்கியக் கொள்கைகளில் ஒன்றாக இருப்பினும், நவீன உலகில் மிகுந்த செல்வாக்குடன் விளங்குவது அழகியற் கோட்பாடாகும். ‘முழுமையான இலக்கியக் கொள்கை’ என்ற அளவில் சமீப காலத்தில் தான் இக்கோட்பாடு தமிழில் இடம்பெற்றது எனலாம்.

“அழகு என்பது காண்டலும் கற்பனை அனுபவமுமே (All beauty is in perception or imagination)” ⁶¹

என்பது க.கைலாசபதி அவர்களின் கருத்தாகும். அழகியல் கொள்கையின் முக்கியக் கூறுகள் அனைத்தையும் எளிமையாகத் திரட்டிக் கூறும் மேற்கோள் கலை கலைக்காகவே என்பதாகும். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை ஆராயும் பொழுது 20 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே இக்கோட்பாடு இலக்கியவாதிகளால் உணர்வுப் பூர்வமாக கையாளப்பட்டிருந்ததை அறியமுடிகிறது.

கற்பனை வளத்தில் சிறந்தவர்களான ஜெயம் கொண்டார், ஓட்டக்கூத்தர், தேசிக விநாயகம் பிள்ளை, ச.து.ச.யோகியார் முதலியோரும் புதுக்கவிதை என்ற பெயரில் மேல்நாட்டு படிமக் கவிஞரைப் பின்பற்றி எழுதும் ந.பிச்சமூர்த்தி குழுவினரும் அழகியல் கோட்பாட்டின் உருவாக்கத்திற்கு துணைபுரிந்தவர்கள் ஆவர்.

19ஆம் நூற்றாண்டில் மேலை நாடுகளில் ‘கலை கலைக்காகவே’ (Art for arts sake) என்ற கோட்பாடு திறனாய்வாளர்களிடையே செல்வாக்கு பெற்றிருந்தது.

“தூய்மையானதும் ஆன்மாவை உயர்த்த வல்லதும், மிகவும்
செறிவானதுமாகிய இன்பம், அழகை ஆழ்ந்து சிந்திப்பதினின்றும்
பெறப்படுவதாகும்” ⁶²

அழகை ஆழ்ந்து சிந்திப்பதினால் மட்டுமே ஆன்மாவை இன்ப நிலைக்கு
உயர்த்த முடியும் என்பது ‘எட்கர் ஆலன் போ’ என்பவரின் அழகியல்
கோட்பாடு குறித்த கருத்தாக அமைகிறது.

முருகியல் கோட்பாடு

‘முருகு’ என்னும் சொல் திருமுருகாற்றுப்படை, மதுரைக்காஞ்சி,
பட்டினப்பாலை, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து,
பரிபாடல், அகநானூறு, புறநானூறு, திணை மொழி ஐம்பது, திணைமாலை
நூற்றைம்பது, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய தமிழ் இலக்கியங்களில்
காணப்படுகின்றது. இவற்றில் காணப்படும் முருகு என்னும் சொல்லுக்கு
‘முருகன்’ அல்லது ‘அழகு’ என்று பொருள் அமைகின்றது. இப்பழந்தமிழ்ச்
சொல்லை ஒட்டியே முருகியல் கோட்பாடு அமைகின்றது.

➤ இயற்கையோடு இயைந்ததாகவும் பலவகைக் கலை இலக்கியப்
படைப்பினுள் புலன் கவர்ச்சிக் கூறாக அமைந்ததாகவும் உள்ளது எதுவோ
அதுவே ‘முருகு’ எனப்படுகிறது. இதனையே நக்கீரர்,

“கைபுனைந்தியற்றாக் கவின் பெறு வனப்பு” ⁶³

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

➤ முருகியலாளர் பலர் முருகியல் கோட்பாட்டைப் பல கோணங்களில்
விளக்கியுள்ளனர். அதில் முருகியல் குறித்த நான்கு நிலைகளைக்
குறிப்பிடுகின்றனர். அவை,

1. இயற்கை நிலை
2. காட்சி நிலை

3. கலைப்படைப்பு நிலை

4. பயன்பாட்டு நிலை

➤ கலைஞனின் அறிவுக் கூர்மைக்கும் பொறிகளின் துணை கொண்டு நோக்கும் நோக்கத்தின் ஆழத்திற்கும் ஏற்ப இயற்கை நிலையிலுள்ள முருகு தோன்றுகிறது. அத்தோற்றத்தோடு கலைஞனுக்குரிய வெளியீட்டு ஆற்றல் ஒருங்கிணைந்து செயற்படத் தொடங்கும் பொழுது கலைப்படைப்பு மலர்கின்றது.

➤ பழந்தமிழ் இலக்கியமான திருமுருகாற்றுப்படையில் நக்கீரர், ‘கைபுனைந் தியற்றாக் கவின்பெறு வனப்பு’ என்று வழங்கும் தொடர் தமிழ் மரபை ஒட்டி முருகியல் பற்றிய பல செய்திகளை மேலும் அறிந்து கொள்ள உறுதுணை செய்கின்றது.

“கையால் செய்யப்படுவது செயற்கை

கையால் செய்யப்படாதது இயற்கை

மலையும் ஆறும் காடும் கடலும் எவர்கையால்

ஆக்கப்பட்டன? ஞாயிறுந் திங்களும் விண்மீன்களும்

எவரால் செய்யப்பட்டன? புனலுக்குத் தண்மை

ஈந்தவர் யார்? நெருப்புக்கு வெம்மை ஊட்டினவர் யார்?

இயல்பாக அரும்பிய இவைகளின் அழகே

கைபுனைந்தியற்றாக் கவின்பெறு வனப்பாகும்

மற்றையது போலி” ⁶⁴

எனத் திரு.வி.க. கூறுவதும் முருகியலோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. இவ்வியற்கை அழகுக்குள் பலவகைக் கலைஞர்கள் தம் சிந்தனையை புகுத்தும் போது பலவகைக் கலைவளமும் கலைப்பயனும் விளைகின்றன.

➤ முருகியல் இன்பத்தால் விளையும் கலைகளின் பயன்களைக் குறிப்பிடும் பொழுது நிலைத்த சில உண்மைகள், நீதிகள், அறங்கள் போன்றவை அறிவுறுத்தப்படுகின்றன.

இரசக் கோட்பாடு

➤ இந்தியக் கலை மரபில் முக்கியத்துவம் பெறுவது இரசக் கோட்பாடாகும். முதன்முதலாக பரதர் தம் நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் அழகியல் அனுபவம் என்பதின் கலைப்பயனாக ரசத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். பரதர் ரசக் கொள்கையை நாடகக் கலையின் அடிப்படையில் கூறியிருந்தாலும் அது கலைகள் அனைத்திற்கும் பொதுவானதாக அமைகிறது.

➤ கவிதைக்கு உயிர்நிலையாய் அமைவது ரசக்கோட்பாடாகும். 9ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை அலங்கார சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் கவிதைக்கு உயிர் சுவையே என்றனர். சுவை என்பது ரசா-ரசம் என்ற சொல்லால் உணர்த்தப்படுகிறது.

➤ இரசக் கோட்பாட்டின் விளக்கமாக விசுவநாதர் சாகித்ய தருப்பணத்தில் குறிப்பிடும் பொழுது,

“அது தனித்தன்மை உடையது. பகுக்க முடியாதது. சித்தும் ஆனந்தமுமாயுள்ளது, வேறு கருத்துருவங்களோடு தொடர்பு இல்லாதது. இறையனுபவத்திற்கு அண்ணன் தம்பி முறையிலுள்ளது உலக இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட அற்புதமுடையது” ⁶⁵

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

➤ இரசம் என்ற சொல் உபநிடதக் காலத்தில் ‘இன்றியமையாக் கூறு, சாராம்சம்’ என்ற பொருள்களில் வழங்கப் பெற்றது. பேரின்பநிலையை

உணரும் ஆனந்தானுபவம் என்ற பொருளிலும் பயன்படுத்தப்பட்டது. பின்னர் இச்சொல்லே இலக்கியச் சிந்தனையாளர்களால் ‘முருகியல் இன்பம்’ என்பதை உணர்த்தவும் பயன்படுத்தப்பட்டது.

➤ இரசமானது பரத முனிவரின் நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் முழுமை பெற்று பல்வேறு கிளைகளாகப் பெருகியது. நாடகங்களில் பல்வேறு உணர்வுகளைச் செம்மையாக வெளிப்படுத்தவும், நாடகத்தைக் காண்பவர் உணர்ச்சி மயமானக் காட்சியைக் கண்டு சுவைத்து இன்பமடையவும் இரசக்கோட்பாடு பெரிதும் துணை புரிந்தது. ‘இரசமின்றேல் பொருளில்லை’ என்ற கொள்கையுடைய பரத முனிவர் நாட்டிய சாஸ்திரத்தின் ஆறாவது இயலில் நாட்டிய ரசங்கள் குறித்து விரிவாக விளக்கியுள்ளார். அதில்,

**“நாடகத்தில் மனித உணர்ச்சிகளை மையமாகக் கொள்ளாத
கருப்பொருள் பயனற்றது” 66**

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

➤ பரதர் இரச உற்பத்திக்கான காரணிகளாக விபாவம், அனுபாவம், வியாபிசாரி பாவம் என்பவற்றைக் கூறுகின்றார். இம்மூன்று காரணிகளின் சேர்க்கையினால் ரசம் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றது.

➤ கலைகள் அழகு பெற அமையும் அடிப்படை உணர்வுகள் பலவாக இருந்தாலும் அவற்றால் பெறப்படும் இரசம் ஒன்றேயாகும். ஆண்டவன் என்பவன் ஒருவனே அவனது அவதாரங்கள் பல என்று கூறுவது போல இரசம் என்பதும் ஒப்பற்ற ஒன்றாகத் திகழ்கிறது.

தொனிக் கோட்பாடு

➤ வடமொழியில் தொனிக் கோட்பாட்டை உருவாக்கியவர் ஆனந்தவர்த்தனர் ஆவார். இவரது இலக்கண நூலான ‘தொன்யா லோகத்தில்’ சொற்களுக்கு மூன்று விதமான ஆற்றல் உண்டு என்பதை

விளக்குகிறார். அவை வாச்சியம் (இடுகுறி), லட்சணா (இலக்கணை), வியங்கியம் (குறிப்பு) என்பனவாகும். இதனை குறிப்பாகச் சுட்டுவதே தொனியாகும். தொனி என்பது ஒலி என்று பொருள்படுகிறது. பல்வேறுபட்ட உணர்ச்சிக் குறிப்புகளைத் தரும் உடலில் உட்பொதிந்து இருக்கும் ஆன்மாவைப் போலத் தொனி வெளிப்படுகிறது.

➤ மம்மடர், அப்பய்ய தீட்சிதர், ஜகன்னாத பண்டிதர் போன்ற வடநூல் வல்லுநர்கள் தொனிக் கோட்பாட்டைச் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளனர்.

➤ ஆனந்தவர்த்தனர்,

**“வடமொழி இலக்கியக் கோட்பாட்டின் கருத்துக்கள் எல்லாம்
சங்கமம் ஆவது தொனியிலே என்றும் முதல் தரமான
கவிதைகளின் சாரம் தொனியே” ⁶⁷**

என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

➤ ஆனந்தவர்த்தனர் பரதரினால் முதன்முதலாக காவியத்தின் ஆன்மாவாகப் பேசப்பட்ட ரசத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, ரசத்திற்கு ஆதாரமாக உள்ள பாவங்களை கவிதையில் உணர்த்தும் முறையாகத் தொனி பற்றிய எண்ணக் கருத்தை முன் வைக்கிறார். இதனால் தொனிக் கொள்கையுடன் இரசம் பற்றிய கொள்கையும் வலுப்பெறுகிறது.

➤ கவிதையில் இன்பத்தை, ரசனையை ஏற்படுத்தும் வகையில் மொழியின் அர்த்தத்தை ஆழமாக ஆய்வு செய்வது தொனிக் கோட்பாடாகும். கவிதையின் ஒவ்வொரு சொல்லும் முக்கியார்த்தம் (Primary Meaning), இலட்சியார்த்தம் (Secondary Meaning), தாற்பர்யார்த்தம் (Syntactical Meaning) போன்றவற்றைக் கொண்டிருந்தாலும் இவையனைத்திலும் கவிதையின் ஆழமான பொருளை விளக்க தொனியே பயன்படுகிறது.

➤ ஆனந்தவர்த்தனர் காலத்திற்கு முன்பு ரசக்கோட்பாடு நாடகங்களுக்கு மட்டுமே என்று வரையறுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால், ஆனந்தவர்த்தனரோ கவிதைக்கும் இதைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார்.

“ரசத்தின் அளவை சிறு பாடல்கள் தன்னகத்தே கொண்டிருக்க முடியும் என்றும், சிறுவடிவில் உள்ள ரசவழகே தொனி என்றும், தொனி சுருக்கப்படுவதால் ரசத்தின் தன்மையில் எள்ளளவும் குறைவிருக்காது என்றும், ஒரு முனைப்படுத்தப்பட்ட ரசத்தின் வடிவமே தொனி” ⁶⁸

என்றும் தொனிக் கோட்பாட்டின் முக்கியத்துவத்தை விவரிக்கிறார் ஆனந்தவர்த்தனர்.

அழகியலும் உளவியலும்

இலக்கியங்கள் மனித மனத்தின் வெளிப்பாடு. சமூகத்தின் அவலங்கள், விழுமியங்கள், செயல்கள் வாய்மொழியாகத் தோன்றி எழுத்துருவாக வளர்ந்து புதிய புதிய வகைமைகளைப் பெற்றன. உலகெங்கிலும் உள்ள இலக்கிய வடிவங்களும் வேதங்களும் முதலில் வாய்மொழி மரபாக இருந்து பின்னர் எழுத்துருவில் வளர்க்கப்பட்டன என்பது வரலாறு. பண்டைத் தமிழர்களின் வாழ்வியல் மனவெழுச்சிகளை உயிருள்ள, உயிரற்ற பொருண்மைகளின் நிலைப்பாடாக, எழுச்சியாக, உணர்வுகளாக உளவியல் ஒப்பிடுகின்றது. அந்த வகையில் ஒப்பியல் ஆய்வு அணுகுமுறை தந்த கொடைகளுள் ஒன்று உளவியலாகும். உளவியல் என்ற ஒரு கோட்பாடு தனித்துறையாக வருவதற்கு முன்னரே தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்களும் அதற்கான இலக்கணங்களும் உள்ளம், மனம் என்பனவற்றிற்கு விளக்கம் தந்தன. சங்கச் செவ்வியல் அகப்பொருள் பனுவல்களும் தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியலும் அதற்குச் சான்று பகர்கின்றன.

இயற்கைக் காட்சிகளிலும் மனிதனின் படைப்புகளிலும் காணப்படும் அழகை ஆராய்ச்சிக்குட்படுத்தும் போது அது அறிவியல் துறையாகின்றது. இயற்கையிலும் கற்பனையிலும் அழகிற்கு அடிப்படையாகும் காரணிகளையும், எத்தகைய கலைப்படைப்புகள் மக்களை மகிழ்விக்க வல்லன என்பதையும் அறிவியல் முறையில் ஆராய்வது அழகியல் சார் உளவியல் எனப்படுகிறது.

மக்கள் இயற்கைக் காட்சிகளையும் அழகுக் கலைகளையும் கண்டு அழகானவை என்று எண்ணி மகிழ்ச்சி அடைகின்றனர். இவ்வாறு மக்கள் பெறும் அனுபவத்தின் இயல்பையும் அதற்கான காரணத்தையும் அறிய உளவியலாளர்கள் முற்படுகின்றனர்.

அழகியல் குறித்து உளவியல் அறிஞர்களின் கருத்து

இலக்கியக் கொள்கை குறித்துப் பேசும் ரெனிவல்லக் நான்கு நிலைகளில் இலக்கியத்திற்கும் உளவியலுக்குமான தொடர்பை உணரலாம் என்கிறார். அவையே,

- படைப்பாளர் உளவியல்
- படைப்பாக்க உளவியல்
- பாத்திரங்களின் உளவியல்
- வாசகர் உளவியல்

என்பனவாகும். உளவியலில் பல்வேறு வளர்ச்சி நிலைகள் காணப்படுகின்றது. இவரது இலக்கியக் கொள்கையின் படி, ஒரு காட்சி அல்லது பொருளுடன் ஒற்றுமை உணர்ச்சி உண்டாவதே கலைப்படைப்புகளை உண்டாக்குவதற்கும் துய்ப்பதற்குமான உளநிலையின் அடிப்படையாகக் கருதப்படுகிறது.

தமிழரின் அழகியல்

இயற்கையோடு இயைந்து வாழத் தொடங்கிய தமிழரின் உணர்விலும் பேச்சிலும் எழுத்திலும் படைப்பிலும் அழகியல் இரண்டறக் கலந்து மிளிர்கின்றது. பண்டிதன் முதல் பாமரன் வரை உரிமை கொண்டாடும் சொல்

அழகு. அழகு என்பது நல்லிணக்கம் என்றும் பொருள்படுகிறது. ‘நல்லிணக்கம் அல்லது அல்லற்படுத்தும்’ என்பது தமிழ்நாட்டுப் பழமொழியாகத் திகழ்கிறது.

அழகினை உணர்த்தும் பிற சொற்கள்

தமிழர்கள் அழகினை அணி, எழில், ஏர், கவின், கோலம், பொற்பு, முருகு, வனப்பு எனப் பல்வேறு சொற்களால் சுவைத்துப் போற்றினர். ‘ஏர்’ என்பது அழகு எனப் பொருள் தரும் சொற்களுள் ஒன்று. ஏர் என்பதற்குப் ‘பொலிவு’ என உரையாசிரியர் இளம்பூரணர் பொருள் தருகிறார். பண்டைத் தமிழன் தனது உழவுத் தொழிலின் மேன்மையால் மக்கள் சமுதாயத்தை பொலிவு பெறச் செய்தான். அத்தொழிலுக்கு மூல காரணமாக அமைந்த கருவிக்கு ‘ஏர்’ என்று பெயரிட்டு மகிழ்ந்தான். அழகான ஒன்றைக் காணும் போது உள்ளத்தின் உணர்வு எழுச்சி பெறுவதால் அழகை ‘எழில்’ என்றான். இளமை நலனோடு மிளிரும் அழகை ‘முருகு’ என்றான். அது போல கவிந்து வரும் அழகை ‘கவின்’ என்றான். பல உறுப்புக்களால் திரண்ட அழகை ‘வனப்பு’ என்ற சொல்லால் குறிப்பிட்டான். இவ்வாறு தமிழ் மொழியில் நுண்ணிய வேறுபாடுகளுடன் கூடிய அழகினைக் குறிக்கப் பல்வேறு சொற்களைத் தமிழர்கள் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர்.

அழகின் இருநிலைகள்

அழகு என்பதற்கு எல்லையமைக்க இயலாது. ஒரு வரையறைக்குள் இருப்பது தான் அழகு என்று உறுதியாக கூற இயலாது. அழகு என்பதை இருபிரிவுகளில் அடக்கலாம். ஒன்று இயற்கை அழகு. மற்றொன்று செயற்கை அழகு. ‘கை’ என்ற சொல் கட்டழகு, அழகு என இருவகையான பொருள் தருகிறது. ‘கை’ என்பதை அழகு என்னும் பொருள் கொண்டு விளக்கும் பொழுது இயல்பாக அமையும் அழகை இயல் + கை = இயற்கை என்றும்,

செயலால் அமையும் அழகை செயல்+ கை = செயற்கை என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

இயற்கை அழகு

உலக அரங்கத்தில் இயல்பாக மலர்ந்து ஒளிரும் எழில்களை நக்கீரனார் 'கைபுனைந்து இயற்றாக் கவின் பெரு வனப்பு' என்று பாடி மகிழ்கிறார். முருகன் அல்லது அழகு என்ற நூலில் திரு.வி.கல்யாணசுந்தரனார் 'அழகினின்றும் அரும்பி மலர்ந்து காட்சியளிப்பது இயற்கை' என்று இயற்கை அழகினைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கின்றார். இயற்கை அழகு இரண்டு பிரிவுகளில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

➤ உயிருள் அழகு

➤ உயிரில் அழகு

உயிரில் அழகு என்ற பிரிவில் வானம், பூமி, கடல், மலை, மேகம், நதி போன்றவற்றின் அழகு அடங்குகிறது. உயிருள் அழகு என்ற பிரிவில் மரம், செடி, கொடி, மலர், பறவை, விலங்கு, மக்கள் என்ற உயிரினங்கள் அடங்குகின்றன. இயற்கை புலன்களின் வழி உயிர்களைத் தன்வயப்படுத்திக் காத்து நிற்கிறது. இதுவே அழகின் இயல்பாகப் போற்றப்படுகிறது.

தெய்வீக அழகு

பண்டைத் தமிழ் மக்கள் இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்ந்தனர். மக்களின் வாழ்வு முதன்முதலில் தொடங்கப்பட்ட இடம் மலையும் அதைச் சார்ந்த இடமும் ஆகும். உலகின் அழகினைக் கண்டு மகிழ்ந்த மக்கள் அதனை நிலைபேறாக ஆக்கிக் கொள்ள ஆன்மீகத் தொடர்பை நாடினர். அழகின் இருப்பிடமே ஆண்டவனின் இருப்பிடமாக எண்ணி போற்றினர். பரம்பொருளிடத்தில் அழகின் பூரணப் பொலிவைக் கண்டனர் தமிழர்கள். அதன் பயனாக, முருகனை அழகனாகவும் சிங்கார வேலனாகவும் திருமாலை

ஏரார்ந்த இளஞ்சிங்கமாகவும் செளந்தர ராஜனாகவும், சிவபெருமானை ஆனந்தத் தேன் சொரியும் அற்புதக் கூத்தனாகவும், கொவ்வைச் செவ்வாயில் குமிழ் சிரிப்பு கொண்ட சொக்கனாகவும் கண்டு மகிழ்ந்தனர். தமிழரின் கடவுள் கொள்கை அழகின் அடிப்படையில் அமைந்தது என்பதை இதன்மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும் தமிழர்கள் முருகனை மயிலேறும் பெருமானாகவும் திருமாலைக் கருட வாகனனாகவும் சிவபெருமானை விடைப்பாகனாகவும் கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

செயற்கை அழகு

பண்டைத் தமிழர் இயற்கை வாழ்வினை வாழ்ந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் தனது செயல் திறனைக் கொண்டும் அழகைப் படைத்தனர். ஒன்றை அனுபவிக்கும் ஆர்வம் அரும்பப் பல்வேறு வண்ண மலர்களைப் போல பல கலைகளை வளர்க்க ஆரம்பித்தனர். கலைகளுக்கு உருக்கொடுப்பவன் ‘கலைஞன்’ என அழைக்கப்பட்டான். அதில் வல்லவன் ‘கலை வல்லோன்’ எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டான். கலைஞனின் படைப்பாற்றல் வெளிப்படுகின்ற செயல்திற அழகினைக் குறிப்பிடும் பொழுது,

“வினை வனப்பெய்திய புனைபூஞ்சேக்கை” 69

என்று படுக்கை அழகையும்,

“காழ்புனைந் தியற்றிய வனப்பமை நோன்சுவர்” 70

என்று வலிமை வாய்ந்த சுவரின் அழகையும் குறிப்பிடுகின்றனர். இதன் மூலம் கலைஞனது செயல்திற மேம்பாட்டினை நன்கு உணர முடிகின்றது.

தமிழரின் முத்தமிழ் கோட்பாடு

எங்கும் எதிலும் அழகை நாடி, அதனைக் கண்டு வியந்தவர்கள் தமிழர்கள். அவர்களுடைய அழகுணர்வும் அழகு நுகர்ச்சியும் இணைந்து கனிந்த நிலையில் உருவாக்கப்பட்டதே ‘முத்தமிழ்க் கோட்பாடு’ ஆகும்.

முத்தமிழின் இயல்புகளை யாழ் நூல் இனிமையாக எடுத்துரைக்கின்றது.
அதனை,

“உள்ளத்தால் பொருளியல்பை

உணர்த்தும் மொழி இயல் என்பர்

வெள்ளத்தால் எவ்வுயிரும் மகிழ்ந்திசைய

ஓசைகளும் விளங்க இன்பம்

கொள்ளச் செய் உரைத்திறத்தாற்

குலவுமொழி இசை என்பர் குறித்த செய்கை

விள்ளத்தான் அதுவாகப் பயிற்று மொழி

நாடகமோ விரிப்ப ராலோ” 71

என்ற பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. உள்ளக் கருத்தின் அமைதியே
‘இயற்றமிழ்’ என்றும் இயற்கைக் குரல் ஒலியே ‘இசைத்தமிழ்’ என்றும்
உடலின் இயக்க விளக்கமே ‘கூத்துத்தமிழ்’ என விளக்கம் தருகிறது.

தொகுப்புரை

அழகு மனிதர்களின் புலனுணர்வோடு தொடர்புடையது. அழகுக்கும் மனித மனத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. அழகை பற்றிய சிந்தனை மட்டுமே ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும் மாறுபடுகிறது. அதனடிப்படையில் இவ்வியலில் கூறப்பட்ட கருத்துக்களைத் தொகுத்துக் கூறுகையில் அழகு என்பது பன்னிரெண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை அபூர்வமாக மலரும் குறிஞ்சி மலர்க் காட்சி போன்ற அருமையான அழகியல் காட்சிகளை நம் கண் முன்னே நிறுத்துகிறது.

அழகியலின் இயல்புகளை ஆராய்ந்து அறிந்து கூறப்படும் பண்புகளைக் குறிக்க அழகியல் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

உண்மை, நன்மை போல அழகும் ஒரு பண்பாகும். அது ஒரு கலைப்பொருளின் ஒத்த வடிவத்தையும் உள்ளடக்கத்தையும் கலைக் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும் ஒரு கலைஞனின் எதிர்பார்ப்புகள் போன்று திகழ்கிறது. ஆன்ம தேவைக்காக புலன்களை ஈர்க்கும் வகையில் வடிவங்களாக ஒலிகளாக அழகியல் புனையப்படுகிறது.

தமிழர்கள் அழகினை வெவ்வேறு சொற்களால் அழைத்து மகிழ்ந்தனர் என்பதற்கு நிகண்டுகளும் அகராதிகளும் தரும் விளக்கங்களே சான்றாதாரமாக அமைகின்றன.

ஒரு படைப்பிலக்கியம் காலந்தோறும் சுவை பயக்கக் கூடிய வகையில் அமையப் பயன்படும் அழகியல் உத்திகள் தமிழ் மொழியின் தொன்மை இலக்கண நூல்களான தொல்காப்பியம், நன்னூல், தண்டியலங்காரம் போன்றவற்றின் வாயிலாக அழுத்தமுறச் சுட்டப்படுகிறது.

தமிழர்கள் அழகியலையும் கலைகளின் எழிலையும் தன்னுள் ஈர்த்துக் கொண்டு அதனை வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் பெற்ற இலக்கியக் கலையில் தமிழர் பதித்த தேன் துளிகளாம் அழகியல் கூறுகளின் இன்றியமையாமை புலனாகின்றது.

தற்காலத் திறனாய்வுலகில் அழகியல் ஆய்விற்கு முன்னோடியாக விளங்கும் மேலை நாட்டார் தரும் அழகியல் தொடர்பான விளக்கங்கள், அழகியல் உணர்ச்சிகள், அழகியல் அனுபவங்கள் போன்றவை அழகியல் என்றதொரு தனித்துறைத் தோன்றக் காரணமாக அமைகின்றது.

அழகியல் திறனாய்வு வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்தது. அழகியல் திறனாய்வு ஒரு இயக்கமாகவே வளர்ந்து கொண்டிருப்பதை இலக்கியத் திறனாய்வு, மார்க்சியத் திறனாய்வு, ரசனை முறைத் திறனாய்வு ஆகியன உணர்த்தி நிற்கின்றன.

இலக்கியத் திறனாய்வு திறனாய்வு செய்யும் நூலை முழுமையாகக் கற்று, நடுவுநிலைமையோடு நின்று நூலின் நன்மைகளையும் தீமைகளையும் ஆராய முற்படுகின்றது. மார்க்சிய அழகியல் திறனாய்வு இலக்கியங்களில் காணப்படும் அழகியல் கூறுகளை அளவிடும் அளவுகோலாகத் திகழ்கிறது. ரசனை முறைத் திறனாய்வு சொல்லிலும், பொருளிலும் காணப்படக்கூடிய

ஒழுங்கமைவு, உணர்ச்சி, வடிவங்கள், உவம உருவகங்கள், ஆர்வத் தூண்டல்கள் முதலியவற்றை விளக்கிச் செல்கிறது.

பரத முனிவர், பாமஹர், தண்டி, வாமனர் போன்ற வடமொழியாளர்கள் அழகியல் குறித்து பல விளக்கங்களைக் கூறியுள்ளனர். அவற்றுள் பரத முனிவரின் ‘நாட்டிய சாஸ்திரம்’ என்ற நூல் அழகியலாளர்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் சிறந்த ஒரு வழிகாட்டியாகத் திகழ்கிறது.

மனித இதயத்தின் உணர்வுகளைத் தூண்டும் அழகுணர்வின் அடிப்படை நோக்கம் வாழ்க்கைக் கூறுகளைத் தெளிவு படுத்துவதற்காகவும் வாழ்வியலைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவும் ஆகும்.

அழகியல் கோட்பாடு இலக்கியங்களை கலை கலைக்காகவே, கலை வாழ்க்கைக்காகவே என்ற இருவகை கண்ணோட்டத்தில் திறனாய்வு செய்கிறது.

இயற்கையோடு இயைந்த மனித உறவுகளை வளர்ப்பதற்கும் மனதிற்கு ஆத்ம சுகத்தை அளிப்பதற்கும் அழகியல் ஆய்வுகள் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன. மேலும் இலக்கியப் படைப்பின் அடியளவிற்கும் அதனுள் பயின்று வரும் அழகியலின் இயல்பு நிலைக்கும் தொடர்பு இருத்தல் வேண்டும் என்ற கருத்து எதிர்கால ஆய்வுகளுக்கான கருதுகோளாக அமைகிறது.

அழகியலானது மனதையும் அறிவையும் ஒருமைப்படுத்தி விண்ணையும் மண்ணையும் பாலமாக இணைக்கின்றது. மனிதனின் மனநிலையைப் பண்படுத்தி மென்மையாக்கி இறுதியில் புனிதமாக்குகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தமிழிலக்கியச் செல்வம், சோ.ந.கந்தசாமி, ப. 7
2. மேலது., ப. 107
3. மேலது., ப. 109
4. அழகியல் சிந்தனைகள், வி.சி.சசிவல்லி, ப. 3
5. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி 1, ப. 898
6. மேலது., ப. 900
7. பிங்கல நிகண்டு, ப. 270
8. தமிழரும் அழகியலும், வி.சி.சசிவல்லி, ப. 68
9. அபிதான சிந்தாமணி, சிங்காரவேலு முதலியார், ப. 129
10. தமிழ் மொழியகராதி, நா.கதிரைவேற்பிள்ளை, ப. 19
11. மதுரைத்தமிழ் பேரகராதி, முதல் பாகம், ப. 163
12. மேலது., இரண்டாம் பாகம், பக். 696, 837
13. தமிழ்ப் பேரகராதி, சென்னை பல்கலைக்கழகம், தொகுதி 1, ப.233
14. பெருஞ்சொல்லகராதி, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், தொகுதி 1, பக். 447-448
15. மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி, ச.வே.சுப்பிரமணியன், ப. 70
16. அழகியல் சிந்தனைகள், வி.சி.சசிவல்லி, ப. 4
17. இலக்கியத்திறனாய்வியல், தா.ஏ.ஞானமூர்த்தி, ப. 201
18. மேலது., ப. 202
19. தமிழிலக்கியச் செல்வம் 5, சோ.ந.கந்தசாமி, ப. 209
20. திறனாய்வாளர் தெ.பொ.மீ, முனைவர் ப.மருதநாயகம், ப. 27

21. இலக்கியச் செவ்வி, ப. 35
22. அழகியல் சிந்தனைகள், வி.சி.சசிவல்லி, ப. 33
23. மேலது., ப. 34
24. மார்க்சீய அழகியலின் அடிப்படைகள், ஆவனர் ஸிஸ், ப. 20
25. இலக்கியத் திறனாய்வு, டாக்டர் சு.பாலச்சந்திரன், ப. 50
26. திறனாய்வுக்கலை, தி.சு.நடராசன், ப. 30
27. மேலது., ப. 31
28. இலக்கியக் கலை, அ.ச.ஞானசம்பந்தன், ப. 125
29. மேலது., பக். 125-126
30. இலக்கியக்கலை, அ.ச.ஞானசம்பந்தன், ப. 126
31. குறுந்தொகை, பா. எ. 290
32. தொல். இளம்., பொருள்., ப. 537
33. தொல். நூற்பா, 51
34. தொல். செய்., நூ.எ., 1. 11-15
35. தொல். நூ. 1197
36. நன்., நூ.எ. 13
37. நன்., நூ.எ. 268
38. நன்., சூ. 10
39. தண்டி., நூ.எ. 8 (7-8)
40. தண்டி., நூ.எ. 8
41. மார்க்சீய அழகியல், ஆ. சிவசுப்பிரமணியன், ப.2
42. மேலது, பக். 2-4
43. குறுந்., பா. 40
44. பதிற்று., 54 :16
45. அகம்., 236
46. பத்துப்பாட்டு, கோவிலூர் மடாலயப் பதிப்பு, முன்னுரை, ப. 14

47. திருமுருகு., 301-304
48. பெரும்பாண். 134-136
49. பொருந., 79-83
50. மலைபடு., 500, 565-566
51. மலைபடு., 151-152
52. குறள்., 27
53. திரிகடுகம், 78 - 2
54. சிறுபஞ்சமூலம், 7
55. ஏலாதி, 26
56. கம்ப., பாலகாண்டம், 19-19
57. கம்ப., பாலகாண்டம், 20-3
58. சிலம்பு. 2: 30-31
59. சிலம்பு. 4 : 72-77
60. The Indian Philosophy of Beauty, part III, p.30
61. இலக்கியத்திறன், க.கைலாசபதி, ப. 72
62. இலக்கியத் திறனாய்வியல், தா.ஏ.ஞானமூர்த்தி, ப. 201
63. திருமுருகாற்றுப்படை, வரி. 17
64. முருகன் அல்லது அழகு, திரு.வி.கல்யாணசுந்தரனார், பக்.12-13
65. அழகியல் சிந்தனைகள், வி.சி.சசிவல்லி, ப. 46
66. இந்திய அழகியல், ஏ.என்.கிருஷ்ணவேணி, ப. 28
67. சங்க இலக்கியக் கட்டுரைகள், ச. மெ. மீனாட்சிசோமசுந்தரம், ப. 41
68. பண்டைத் தமிழ் இலக்கியக் கொள்கைகள், ப.180
69. அகம்., 161-3
70. அகம்., 369-7
71. முத்தமிழ்க் கோட்பாடு, சிறப்புப்பாயிரம், 2

ஆயல் – 2

சங்க அக இலக்கியங்களில் இயற்கை வருணனை

பொருளடக்கம்

- முன்னுரை
- இயற்கை
- இயற்கை குறித்து தொல்காப்பியரின் கருத்து
- இயற்கை வருணனை
- இயற்கைக் காட்சிகள்
- தெய்வ வருணனை
- மக்கள் வருணனை
- அந்தணர் பற்றிய வருணனை
- அரசர்கள் பற்றிய வருணனை
- வணிகர் பற்றிய வருணனை
- வேளாளர் பற்றிய வருணனை
- களையெடுத்தலும் திணை காத்தலும்
- திணையைப் போர் அடித்தல்
- இயற்கை வருணனைகளில் மலையும் மழையும்
- இயற்கை வருணனைகளில் நீர்
- களவு வாழ்வில் நீர்
- தலைமக்களின் சந்திப்பிற்கு நீர் காரணமாதல்

- நட்பின் ஆழத்தைப் புலப்படுத்தலில் நீர்நிலை
- நீர்த்துறை குறியிடமாதல்
- கற்பு வாழ்வில் நீர்
- குளுரையில் நீர்த்துறை
 - ✓ மழை
 - ✓ அருவி
 - ✓ சுனை
- இயற்கை வருணனையில் மலர்கள்
 - ✓ காந்தள் மலர்
 - ✓ காயாம்பூ
 - ✓ பீர்க்கம் பூ
 - ✓ முல்லை
 - ✓ கொன்றை மலர்
 - ✓ குவளை மலர்
 - ✓ ஆம்பல் மலர்
 - ✓ வேங்கை மலர்
 - ✓ கருவிளை
- திணை அடிப்படையில் இயற்கை
 - ✓ குறிஞ்சி பற்றிய வருணனை
 - ✓ முல்லை பற்றிய வருணனை
 - ✓ மருதம் பற்றிய வருணனை

✓ நெய்தல் நிலம் பற்றிய வருணனை

✓ பாலை பற்றிய வருணனை

➤ காட்சி வருணனை

✓ குண்டுநீர்க் கெண்டைமீன் பற்றிய வருணனை

✓ மாலை மலரும் நோய்

✓ பித்திக அரும்பும் தத்தும் அருவியும்

✓ பன்மலர்ச் சாரல்

✓ காந்தள் வேலிச் சிறுகுடி

✓ இயற்கைவருணனைகளில் மரம்

➤ மரவகை உறுப்புகள்

✓ புன்னை

✓ வேங்கை

✓ நறவம்

✓ நரந்தம்

✓ வேம்பு

✓ மராமரம்

✓ மருதமரம்

➤ இயற்கை வருணனைகளில் மா, புள்

✓ ஆநிரை

✓ மான்

✓ மந்தி

✓ புலி

✓ மீன்

✓ பாம்பு

✓ களிறு

➤ புள் வருணனை

✓ நாரை

✓ கொக்கு

✓ சிறுவெள்ளாங் குருகு

✓ கிள்ளை

✓ மயில்

✓ அன்றில்

✓ குருவி

✓ குயில்

✓ குடிஞை

✓ கணந்துள்

➤ வருணனையில் காடு

➤ கற்பனையில் இயற்கை

➤ முடிவுரை

சங்க அக இலக்கியங்களில் இயற்கை வருணனை

முன்னுரை

உலக இலக்கியங்கள் பலவற்றிலும் இயற்கைக் கூறுகளை வாழ்வியலோடு இணைத்துப் பார்க்கும் பார்வைகள் காணப்படுகின்றன. இயற்கை சிதைவு படாத வகையில் அமைந்த காலம் சங்ககாலம். அவ்வாறு அமைந்த இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு நடத்தியவர்கள் சங்ககால மக்கள்.

“இயற்கை எழிலை நோக்கும்போது மிக உயர்ந்த எண்ணங்களோடு கூடிய பெரு மகிழ்ச்சி தோன்றுகிறது. படு ஞாயிற்றின் ஒளியிலும் சூழ்ந்துள்ள கடலாலும் உயிருட்டும் காற்றிலும் நீலவானிலும் மனித மனத்திலும் இயற்கை குடி கொண்டுள்ளது.” ¹

என்கிறார் வேர்ட்ஸ்வொர்த். சங்க இலக்கியங்கள் அக்கால இயற்கை நிலையை விளக்குவதாய் அமைந்துள்ளன. அவ்விலக்கியங்கள் அகச் செய்திகளை இயற்கையின் மீது வருணனைச் சுவையுடன் வடித்துக் காட்டும் கருத்துப் பெட்டகமாக விளங்குகின்றன. தமிழருடைய நாகரிக வளர்ச்சியில் இயற்கை செங்கோலோச்சியதைச் சங்க அகப்பாடல்கள் வழி உணரமுடிகிறது. அத்தகைய சங்க அக இலக்கியங்களில் காணலாகும் இயற்கை வருணனை குறித்து ஆராய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

இயற்கை

பண்டைக் காலத் தமிழ் மக்கள் இயற்கையின் மீது மாறாத காதல் கொண்டவர்கள். இயற்கை என்பது இலக்கியப் படைப்பின் பின்புலமாகும். இயற்கை தனித்து அமையாமல் மனித வாழ்க்கையோடு இணைந்து அமைகின்றது. இவ்வுலகில் எங்கு நோக்கிலும் இயற்கை காட்சியே இன்பம்

அளிக்கிறது. மனித வாழ்விற்கு வாழ்க்கைக்கு மன அமைதி மிக இன்றியமையாதது. வேண்டும். இத்தகைய மன அமைதியை இயற்கை நலம் செறிந்த இடத்தில் காணலாம்.

“மனிதனைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற உலகக் காட்சிகளே இயற்கை. மனிதவாழ்க்கைச் சூழலுடன் தொடர்பு பெற்றிருப்பதால் அவனுடைய மனநிலைகளும் உணர்வுகளும் இயற்கையோடு இயைந்துள்ளன. எனவே தான் மனிதனின் புலனுணர்வுகளுக்குரிய வெளிப்புற உலகே இயற்கை என்று கருதுகின்றனர்” ²

ஆனால்,

“பழங் கிரேக்கத்தில் அரிஸ்டாட்டில் காலத்தில் இயற்கை என்ற சொல்லின் பொருள் படைப்பாற்றலையும் அண்ட நிலைகளின் உள்ளியலையுமே குறித்தது” ³

பழந்தமிழகத்தில் இயற்கை என்ற சொல் பல பொருள்களில் கையாளப்பட்டுள்ளது. மேலை நாட்டு இலக்கியங்களில் எவ்வாறு ‘இயற்கை’ என்ற சொல்லுக்கு ஏராளமான பொருள்கள் காலத்திற்கேற்ப ஏற்பட்டனவோ அது போல தமிழிலும் ஏற்பட்டன. மேலும்,

“இயற்கை என்ற சொல் உலக மேனியைக் (Physical Universe) குறித்து ஆளப்பட்டது. ஆனால் இச்சொல் எந்தக் காலத்தில் ஆளப்பட்டது என்பதைத் தெளிவாகக் கூற முடியாது.” ⁴

என்று தனிநாயக அடிகள் கூறுகின்றார்.

இயற்கை குறித்து தொல்காப்பியரின் கருத்து

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் இவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை

தேருங் காலைத் திணைக்கு உரிப் பொருளே”⁵

என்பது தொல்காப்பியரின் சூத்திரம். உரிப்பொருளின் துணையால் இயற்கை வருணனை வருகின்றது. அவ்வியற்கை காட்சியே பாடலின் நாடகப் பண்பிற்கு உரிய அரங்காக அமைகின்றது. அவ்வரங்கு இரு பிரிவாக உள்ளது. இடமும் காலமும் குறித்தது ஒரு பகுதி. அப்பகுதியைத் தொல்காப்பியர் ‘முதற்பொருள்’ என்கிறார். சூழ்நிலையை உருவாக்கும் பொருள்கள் இரண்டாவது பகுதி. இதனைக் ‘கருப்பொருள்’ என்கிறார். முதற்பொருளும் கருப்பொருளாகிய அரங்கில் உரிப்பொருள் உணர்ச்சிச் செயற்பாடு நிகழ்கின்றது. முதற்பொருள் பற்றி,

“முதல்எனப் படுவது நிலம்பொழுது இரண்டின்

இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே”⁶

என்றும் கருப்பொருள் பற்றி,

“தெய்வம் உணவே மாமரம் புள்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியோடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கரு என மொழிப”⁷

எனவும் விளக்கம் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர். இம்முன்று பொருள்களும் இடம்பெறுவதால் அகப்பாடல்கள் நாடகப் பண்பினை நன்கு பெற்று ஒளிர்கின்றன என்கிறார். இம்முன்றையும் பற்றி விளக்கியுள்ள தொல்காப்பியர் இவற்றிடையே உள்ள வரிசை அமைப்பினைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். அவர் தம் கொள்கையின் படி முதற்பொருளை விட கருப்பொருளே சிறந்தது. இவ்விரண்டிலும் சிறந்தது உரிப்பொருள் என்கிறார்.

இயற்கை வருணனை

கைகளால் புனையப் பெறாத கவின்பெறு வனப்பு உடையது இயற்கையாகும். இயற்கை பற்றிய எண்ணங்களால் அதன் காட்சிகளைக்

கண்டு அகம் மகிழ்கிறது. அது தருகின்ற அழகினைக் காட்சிகளால் கண்டு துய்த்தான் பண்டை மனிதன். இத்தகைய காட்சிப்புலன் இயற்கையின் ஆளுமையை அறியத் தூண்டுகிறது. மனிதன் முகத்தால் பொலிவு விளங்கி ஒளிர்தல் போல, இயற்கையானது அழகால் பொலிவு பூக்க விளங்குகிறது. இத்தகைய அழகிற்கு அழியாத் தன்மை உண்டு. இவ்வழகு என்றும் நினைக்கவல்லது. இத்தகைய அழகினை இயற்கையின் தனிக்கூறு என எண்ணாமல் இயற்கை என்றே கண்டனர்.

“இயற்கையின் தோற்றங்கள் அனைத்தும் கைகளால் ஆளப்படாதவரை அவை எட்டாத் தூரத்ததாகவே இருக்கும் என்ற நிலைக்கு இன்றைய உலகம் அமைந்திருக்கின்றது என்பர். இயற்கையைப் பாடுகின்ற புலவன் அசலுக்கு நகல் தேடும் கலையையே செய்கிறான். இப்பண்பு இரண்டாந்தரத்தது” ⁸

என்பர் அரிஸ்டாட்டில்.

வருணனை என்பதை எதைக் குறித்தும் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள, அழகாக, விரிவாக எடுத்துரைக்கும் போக்கு எனச் சொல்லலாம். வருணனை என்னும் சொல்லுக்கு ஒப்பனை, புனைவுரை, உவமேயம், வன்னிப்பு, தோத்திரம், கற்பனைச் சித்தரிப்பு என அகராதிகள் பொருள் இயம்புகின்றன.

“வருணனை என்பது தாம் சொல்ல வந்த செய்திகளை கற்பனை கலந்த படிமங்களாக்கி கலைத்தன்மையோடு சொல்லுவதாகும்.” ⁹

இயற்கைக் காட்சிகள்

இயற்கையை வருணிக்கும் போது முதல், கரு, உரி என வகுத்து உரிப்பொருளுக்கு ஏற்ற காலம், இடப் பின்னணிகளை வரையறை செய்து புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். ‘பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்’ என்று பழங்காலப் புலவர்கள் இயற்கையைக் காதல் உணர்வுடன் இணைத்துப்

பாடினர். அகப்பாடல்களில் புலவர்கள் மக்களது செயல்களுக்குப் பொருத்தமான பின்னணியாக இயற்கையை வருணிக்கின்றனர்.

வானத்தின் விந்தையான காட்சிகள், மலையின் எழிலான தோற்றங்கள், காடுகளின் அழகிய மரஞ்செடி கொடிகள், ஓடியாடும் விலங்குகள், கூடு கட்டி வாழும் பறவைகள், வயலின் நெற்கதிர்கள், குளங்களில் தாமரை முதலான பூக்கள், கடற்கரையின் சோலைகள், உப்பங்கழிகள், கடலைகள், பருவக்காற்றுகள் முதலிய பலவும் அவர்களின் உள்ளம் கவர்ந்து விருந்து அளித்தன. அவர்கள் பெற்று மகிழ்ந்த இயற்கையழகு என்னும் விருந்தைப் பிறரும் நுகருமாறு சொல்லோவியங்களாகத் தீட்டி வைத்துள்ளனர். இத்தகைய இயற்கைக் காட்சிகள் வெளிப்படுத்தும் அழகுணர்ச்சிகள் என்றும் அழியாமல் நெஞ்சத்தை மகிழ்விப்பவையாகும்.

தெய்வ வருணனை

இயற்கையைக் கடந்த பொருள்களாகிய தெய்வத்தை வருணிப்பதில் மரபு ஒரு முக்கியக் காரணமாக அமைந்து விடுகிறது. தலைவன் தலைவியைச் சோலையில் சந்திக்கிறான். தலைவி அழகிலே மிகச் சிறந்து விளங்குபவள். அவள் தெய்வப் பிறப்பினளோ, மானுடப் பிறப்பினளோ என்று தலைவன் ஐயுறுகிறான். பின்னர்த் தெய்வமாயின் இன்னின்ன இயல்புகள் இருத்தல் வேண்டும். அவை இல்லாமையால் மக்களினத்தாளே என்று துணிகிறான். கந்தர்வர்கள் என்னும் தெய்வ கணத்தினர் ஆணும் பெண்ணும் இருவர் இருவராய்த் திரிவரென்றும், எப்பொழுதும் வீணையைத் தரித்திருப்பரென்றும், இவர்களுள் ஒருவனும் ஒருத்தியும் தாமே எதிர்ப்பட்டுக் காதல் வசமாய்க் கலந்து கூடுவரென்றும் கூறுதல் மரபு. இம்மரபுகளைக் கொண்டே தொல்காப்பியர், 'துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே' என்றனர். சங்ககாலத்துச் செய்யுளிற் காணும் இயற்கை காதல் நிகழ்ச்சிகளைக் கந்தர்வ மணத்தோடு இயைத்துப் பின் அவர்களுக்குரிய

மரபுகளைக் கொண்டு அக்காதற் செய்யுள்களை விளக்க முற்பட்டு அவற்றைச் செயற்கை முறைமையாய் நெறிப்படுத்தினர்.

தெய்வங்கள் போலவே இயற்கையைக் கடந்த பிற பொருள்களும் வருணிக்கப்படுகின்றன. அரக்கர்கள் வக்ரதந்தம், செங்கண், செம்பட்டை மயிர் முதலியன உடையவராய்க் கொடிய இயல்பு கொண்டவராய் வருணிக்கப்படுவார்கள். இவ்வாறே சொர்க்கம், நரகம் முதலிய கற்பனைப் பிரதேசங்களும் எட்டுத்தொகையில் சிறப்பாக வருணிக்கப்படுகிறது. மன்னர்கள் போரிடும் போர்க்களக் காட்சிகளும் அவர்தம் வெற்றிச் சிறப்புகளும் பேசப்படும் இடத்துப் பேய், பிசாசு, பூதம் முதலிய பெருந்துன்பம் விளைவிக்கும் சிறு தெய்வங்களும் இடம்பெறுகின்றன. மக்களுக்கு பேரச்சத்தை விளைவித்து வந்தமையால் இவை ‘உருகெழு தெய்வம்’ என வழங்கப்பட்டன. பேய்களின் உருவத் தோற்றத்தைச் சங்கப் பாடல்கள் பல்வேறு வகையாக வருணித்துள்ளன. பேய்கள் கண்ணுக்கு இனிய காட்சியை உடையனவல்ல. தூய்மையும் நறுமணமும் வாய்க்கப் பெற்றனவல்ல. இதனை,

“தூயர் நறியர் நின் பெண்டிர்

பேளய் அணையம் யாம் சேய் பயந்தனமே!”¹⁰

என்று குழந்தை பெற்றதனால் மேனியழகு குன்றியிருந்த தலைவி தன்னை பேய்க்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுவதிலிருந்து பேய்களின் தோற்றம் வருணிக்கப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

மக்கள் வருணனை

நமது தேசத்தில் மக்களை நாற்பெருஞ்சாதிகளாக பண்டைக் காலத்தவர் வகுத்தனர். ஒவ்வொரு சாதியினருக்கும் சிற்சில இயல்புகள் சிறப்பாக உரியன எனக் கொண்டார்கள். இவ்வியல்புகளில் பிறழாமல் மக்கள் வகுப்பினரை வருணித்தலே சிறப்பு. அந்தணர் பூணூல், கரகம்

முதலியவை உடையாரென்றும் அரசர் செங்கோல், குடை, முரசு, கிரீடம் முதலியவை உடையாரென்றும், வைசியர் வாணிகம் செய்பவரென்றும், வேளாளர் உழுதொழில் செய்பவரென்றும் இலக்கிய ஆசிரியர்கள் வகைப்படுத்தியுள்ளனர். ஆண் பாலரிற் சிறந்தார் பெருமையும் அறிவாற்றலும் உடையாரென வருணிப்பது மரபு. பெண்பாலரிற் சிறந்தார் அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்ற நாற்குணங்களும் உடையாரென வருணிக்கப்படுகிறார்கள்.

அந்தணர் பற்றிய வருணனை

அந்தணர் உறியில் தங்கின கமண்டலத்தையும் முக்கோலையும் தோலில் தாங்கியிருப்பர். வெப்பம் மிகுந்த காட்டு வழியில் செல்லும் போது குடைபிடித்துச் செல்வர். இதனை,

“எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழல்

உறித்தாழ்ந்த கரகமு முரைசதன்ற முக்கோலும்

நெறிப்பச் சுவலசைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக்

குறிப்பேவல் செயன்மாலைக் கொளைநடை யந்தணர்” ¹¹

என்னும் அடிகளால் அறியமுடிகிறது. அந்தணர் முப்புரியாகிய பூணூல் அணிந்திருத்தலை,

“புரிநூல் அந்தணர்” ¹²

எனக் குறிப்பிடுவர்.

அரசர்கள் பற்றிய வருணனை

அரசர்கள் மிகப் பெரிய அரண்மனைகளில் வாழ்ந்துள்ளனர். இம்மனை பாதுகாப்பு மிகுந்த அரண்களால் சூழப்பட்டமையால் அரண்மனை எனப்பட்டது. இதனைக் கோயில் எனவும் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.

அரண்மனைகள் பரந்தகன்ற இடப்பரப்பில் உயர்ந்த மாடங்களோடு கட்டப்பட்டனவாகும். இவை எழுநிலை மாடங்கள் கொண்டவை. அரண்மனைகளில் மிகப்பெரிய வாயில்கள் உண்டு. அவை யானை மீது அமர்ந்து கொடியை உயர்த்திக் கொண்டு செல்லும் அளவிற்கு உயரமுடையன. இதனை,

“வென்மெற கொடியோடு வேழஞ்சென்று புகக்

குன்றுகுயின் நன்ன ஓங்குநிலை வாயில்” ¹³

என்று நக்கீரர் வருணிக்கிறார். அரண்மனைகளில் அழகிய ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டிருக்கும். இதனை,

“ஓவத்தன்ன வருகெழு நெடுநகர்” ¹⁴

எனக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

வணிகர் பற்றிய வருணனை

வணிகர்களின் இயல்பும் அவர்களது நேர்மையான வணிகச் செயல்களும் இலக்கியங்களில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

“வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்

பிறவும் தம்போல் செயின்” ¹⁵

என்னும் குறளில் பிறர் பொருளையும் தம் பொருள் போல் போற்றிச் செய்தலே நல்ல வாணிகம் செய்வார்க்கு உரியமுறை என்கிறார் வள்ளுவர்.

பட்டினப்பாலை இலக்கியம் புகார் நகரின் வணிகச் சிறப்பை விரிவாக எடுத்துக்கூறும் சிறப்பு வாய்ந்தது. பண்டைக் காலத்தில் வணிகம் சிறந்திருந்தமைக்கு மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவது பட்டினப்பாலையின் வணிகத் தெரு பற்றிய வருணனையாகும்.

“நீரின் வந்த நிமிர் பரிப் புரவியும்

காலின் வந்த கருங்கறி முடையும்

வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்

குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்

தென்கடல் முத்தும் குணகடல் துகிரும்

கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்

ஈழத்து உணவும் காழகத்து ஆக்கமும்” ¹⁶

என்ற இப்பாடல் பகுதியில் அயல் நாட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த குதிரைகள், மிளகு மூட்டைகள், பொன், மணி, சந்தனக்கட்டைகள், முத்து, பவளம், விளைபொருட்கள் முதலியன அறிமுகம் செய்யப் படுகின்றன.

வேளாளர் பற்றிய வருணனை

உழவுத் தொழிலைச் செய்து வாழ்ந்தோர் வேளாளர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். உலகிலேயே தலைமையான தொழில் உழவுத் தொழில். அதனால் தான் அதன் சிறப்பை உணர்த்த வந்த வள்ளுவர்,

“கழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம் அதனால்

உழந்தும் உழவே தலை” ¹⁷

என்கிறார். உழவுத் தொழில் உலகின் தலையாய தொழில். ஆகையால் உழவு பற்றிய செய்திகளும் இலக்கியங்களில் சிறப்பாகப் பேசப்படுகின்றன. உழவர்களின் செயல்கள், களையெடுத்தல் காட்சிகள், திணை காத்தல், போர் அடித்தல் போன்றவை இலக்கியங்களில் சிறப்பாகப் பேசப்படுகின்றன. அறிவையும் நிலத்தையும் ஒன்றாக இணைத்து நிலபுலன் என்று குறிப்பிடுவர். நன்றாகப் பண்பட்ட மனதில் தான் நற்சிந்தனை உருவாகும். அதேபோல நன்றாக உழுது சமன் செய்த நிலத்தில் தான் சிறந்த விளைச்சலை எதிர்பார்க்க முடியும்.

களையெடுத்தலும் திணைகாத்தலும்

சிறுதினையிடத்தும் வளர்ந்த களையைக் குறவர் களைக்கொட்டுக்
கொண்டு களைவர். தினைப்பயிர் முற்றிய பொழுது அதனைக் காப்பதில்
குறமகளிர் பெரும்பங்கு பெறுவர். குறிப்பாகத் திருமணமாகாத மகளிர் இதில்
சிறப்பாக ஈடுபடுவர். பெற்றோர் தம்மைத் தினைப்புனம் காக்க அனுப்பாத
போது குறமகளிர்,

“..... பெருங்குரல் எனில்

கிளிபட விளைந்தமை யறிந்துஞ் செல்கென

நம்மவண் விடுநள் போலாள்” ¹⁸

என வருந்துவர்.

தினையைப் போர் அடித்தல்

குறவர் தினைக்கதிரைப் பாறையின் மேல் போட்டுக் களிற்றி
யானையைக் கொண்டு காலில் மிதிக்கச் செய்வர். இதனை,

“..... அகன்கட் பாறை

மென்றினை நெடும்போர் புரிமார்

உறங்குகளி நெடுப்பும்” ¹⁹

என்பர் கச்சிப் பேட்டுக் கதக்கண்ணனார்.

இயற்கை வருணனைகளில் மலையும் மழையும்

மலையைப் போற்றாதார் யாரும் இருக்கவியலாது என்று
கருதுமளவிற்கு மலை உயர்ச்சி, பரப்பு முதலியவற்றால் எழிலூட்டுகிறது.
மலையின் இயற்கை வளங்களில் தோய்ந்த புலவர்களின் களிப்பினை
அவர்தம் கவிதைகளில் உணர்ந்து மகிழலாம். மலையைப் பெரிதும் பாடிய
புலவர்களில் வேர்ட்ஸ்வொர்த் முன்னிற்பவர்.

“இளமையில் அவர் வாழ்ந்த மலைச்சூழல், அதன் பசுமை

முதலியன அவர்தம் கவிதை ஊற்றுக் கண்களைத் திறந்துவிட்டன.

தம்முடைய எண்ணத்தின் விளைவாகவும் வழிகாட்டியாகவும்
மலையமைந்தது”²⁰

என்பதை அவர்தம் கவிதைகளில் காணலாம்.

சங்ககாலப் புலவர்கள் மலை பற்றிய காட்சிகளில் தோய்ந்து
இன்புற்றனர்.

“மலையினைக் கண்டு, மனித உணர்ச்சியின் வெளியீடாக
மலையை நோக்கிப் பாடியும் இரங்கியும் ஆறுதல் அளித்ததுமான
நிலைகளில் செய்யுள் இயற்றுவாராயினர்.”²¹

மலையினைக் கண்டு இன்புற்று அதன் உயர்ச்சியையும் பரப்பினையும்
உயர்ந்த பண்பிற்கு உவமையாக்கினர். இதனைப் பவணந்தி முனிவர்,

“அளக்கலாகா அளவும் தோற்றமும்

துளக்கலாகா பொருளும் மேன்மையும்

வறப்பினும் வளர்ந்தரும் வண்மையும் மலைக்கே”²²

என்று மலையின் இயல்புதனைப் போற்றி அதனை நல்லாசிரியனுக்கு
உவமையாக்கிக் கூறுகிறார்.

உயர்ந்த மலையினைக் குறிப்பிடும் பொழுது விண்ணைச் சென்று
தொடுவதாகப் பாடியுள்ளனர்.

“வானுற நிவந்த நீநிறப் பெருமலை விண்ணுற வோங்கிய
பனியிருங்குன்றம்”²³

“விண்தொட நிவந்த விலங்கு மலை”²⁴

என்னும் தொடர்கள் மலையினை விண்ணோடு தொடர்புபடுத்தி அதன்
உயர்ச்சியைப் போற்றுகின்றன.

நீண்டயர்ந்து வளர்ந்த மூங்கில் மலை மீது அசைந்தாடும் மழை, மேகங்களைக் கிழித்துக் கொண்டு செல்வதாகக் காட்டுகிறார் முதுகூற்றனார் எனும் புலவர்.

“ஓங்குமலை அடுக்கத்து ஆடுகழை நிவந்த பைங்கண் மூங்கில்

ஓடுமழை கிழிக்கும்” ²⁵

என்று சுவைபட வருணிக்கின்றார்.

இயற்கை வருணனைகளில் நீர்

சங்ககாலச் சமுதாயம் நீர்நிலைகளை அமைத்து அவற்றை வேளாண் பாசனத்திற்குப் பயன்படுத்தி உணவினை உற்பத்தி செய்து நிலையான வாழ்க்கைக்கு வித்திட்ட சமுதாயம். அக இலக்கியங்களில் நீரானது மக்கள் வாழ்க்கையுடன் பின்னிப் பிணைந்ததாக உள்ளது. சங்கப்பாடல்கள் பெரும்பாலானவற்றில் நீர் உவமையாக, குறியீடாக, குறிப்புப் பொருளாக என ஏதேனும் ஒரு வடிவத்தில் எடுத்தாளப்படுகிறது.

களவு வாழ்வில் நீர்

மனமொத்த தலைமக்களின் வாழ்க்கையில் நீருக்கு முக்கியப் பங்குண்டு. தலைவன், தலைவியர் தம் பண்பு நலன்களைப் பற்றிப் பாராட்டுமிடத்தில் நீருடன் ஒப்புமைப்படுத்திப் பாராட்டப் பெறுகின்றனர்.

“சிறுகுடிக் குறவன் பெருந்தோட் குறுமகள்

நீர் ஓரன்ன சாயல்” ²⁶

என்ற கபிலர் பாடலில் தலைவியின் மென்மைத் தன்மை நீருடன் ஒப்புமைப்படுத்தப்படுகின்றது. இது போல தலைவனின் நலனும் நீருடன் ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“நீர் அன நிலையன் பேர் அன்பினன்” ²⁷

என்ற நற்றிணைப் பாடல்வரி தலைவன் நீர் போன்ற இனிய
தன்மையுடையவன் என்பதை எடுத்துரைப்பதை அறியலாம்.

தலைமக்களின் சந்திப்பிற்கு நீர் காரணமாதல்

தோழிகளுடன் நீராடச் சென்ற தலைவி கான்யாற்று வெள்ளத்தில்
அடித்துச் செல்லப்படுகிறாள். அங்கு வந்த தலைவன் தலைவியைக்
காப்பாற்றிக் கரை சேர்க்கிறான். இந்நிகழ்ச்சியால் தலைவி தலைவன் மீது
காதல் கொள்கிறாள்.

“பொரி அரைக் கோங்கின் பொன் மருள் பசு வீ

விரிஇணர் வேங்கையொடு வேறுபட மிலைச்சி

விரவு மலர் அணிந்த வேனில் கான்யாற்றுத்

தேரொடு குறுக வந்தோள்

பேரொடு புணர்ந்தன்று அன்னை இவள் உயிரே” ²⁸

என்ற பாடலும்,

“காமர் கடும்புனல் கலந்து எம்மோடு ஆடுவாள்

தாமரைக் கண்புதைத்து அஞ்சித்தளர்ந்து அதனோடு ஒழுகலான்

நீள்நாக நறுந்தண்தார் தயங்கப் பாய்ந்து அருளினால்

பூண்ஆகம் உறுந்தழீஇப் போத்தந்தான் அகன் அகலம்

வருமுலை புணர்ந்தன என்பதனால் என் தோழி

அருமழை தரல் வேண்டின் தருகிற்கும் பெருமையளே” ²⁹

என்ற சங்கப்பாடல்கள் தலைவி தோழியருடன் நீராடச் சென்ற இடத்தில்
வெள்ளத்தினால் அடித்துச் செல்லப்பட்டதாகவும், அதனால் அங்கு வந்த
ஒருவன் அவளைக் காப்பாற்றி கரை சேர்த்ததாகவும் அதன் விளைவாக
தலைவி அவன் மீது காதல் கொண்டதாகவும் தோழி கூறுகின்றாள்.
இப்படிப்பட்ட தலைவன் தலைவி சந்தித்துக் காதல் கொள்வதற்கு

நீர்த்துறையே காரணமாக அமைந்ததை மேற்கண்ட பாடல்களின் வழி அறிய முடிகின்றது.

நட்பின் ஆழத்தைப் புலப்படுத்தலில் நீர்நிலை

தலைமக்களின் சந்திப்பிற்குக் காரணமாக அமைந்த நீர்நிலை அவர்களின் நட்பின் ஆழத்தைக் குறிப்பதற்குரிய உவமையாக, குறியீடாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சங்கப்பாடல்கள் பல இக்கருத்துக்களைப் பதிவு செய்கின்றன.

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று

நீரினும் ஆர் அளவின்றே - சாரல்

கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே”³⁰

என்று தலைவி கூற்றுப்பாடலாக அமைந்துள்ள பாடல் தலைவனோடு தலைவி கொண்ட நட்பு நிலத்தை விட பெரியதாகவும், வாளை விட உயர்ந்ததாகவும், நீராகிய கடலை விட ஆழமானதாகவும் குறிப்பிடப் பெறுகின்றது. இதன் மூலம் தலைவன் தலைவியின் உறவு நிலைக் குறியீடாக நீர்நிலை அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

நீர்த்துறை குறியிடமாதல்

தலைமக்களின் காதல் வாழ்க்கையில் இருவரும் சந்தித்துக் கொள்ளும் இடத்தினைக் ‘குறியிடம்’ என்று கூறுவர். குறிகள் பகற்குறி, இரவுக்குறி என இரு நிலைகளில் அமையும். இரவுக்குறி தலைவியின் இல்லத்திலோ அல்லது இல்லத்திற்கு அருகாமையிலோ அமையும். பகற்குறி மக்கள் நடமாட்டம் அதிகம் இல்லாத பகுதிகளில் நிகழ்ந்துள்ளது. திணைப்புனம், நீர்த்துறை ஆகிய இடங்கள் பகற்குறியிடங்களாக அமைந்துள்ளன.

“ஊர்க்கும் அணித்தே பொய்கை பொய்கைக்குச்

சேய்த்தும் அன்றே சிறுகான் யாறே

இரைதேர் வெண்குருகு அல்லது யாவதும்

துன்னல் போகின்றால் பொழிலே யாம் எம்

கூழைக்கு எருமணம் கொணர்கம் செறும்

ஆண்டு வருகுவள் பெரும் பேதையே” ³¹

என்ற குறுந்தொகைப் புலவர் மாதீர்த்தனார் பாடல், ஊருக்கு அண்மையில் பொய்கை உள்ளது. சிறிய காட்டாறும் பொய்கைக்கு பக்கத்தில் தான் உள்ளது. அவ்வாற்றங்கரைக்கு வெள்ளியநாரை மட்டுமே வரும். வேறு எவரும் அங்கு வர மாட்டார்கள். தலைவி தன் தலையில் சூட்டிக் கொள்வதற்காகச் செங்கழுநீர்ப் பூக்களைப் பறிக்க வருவாள். நீ அங்கு வந்து தலைவியை சந்தித்துக் கொள் என்று தோழி தலைவனுக்கு நீர்த்துறைக் குறியிடத்தைச் சுட்டுவதாக மேற்கண்ட பாடல் அமைகின்றது.

கற்பு வாழ்வில் நீர்

கற்பு வாழ்விலும் நீர் முக்கிய ஊடகமாகத் திகழ்கிறது. தலைவனை மீண்டும் இல்லத்திற்குக் கொண்டு செல்லும் பணியினைக் கார்ப்பருவமே செய்கின்றது. கார்ப்பருவம் வந்தும் தலைவன் வராததால் தலைவி வருந்துவதை,

“இலங்கு வளை நெகிழ்த்த கலங்கு அஞர் எள்ளி

நகுவது போல மின்னி

ஆர்ப்பது போலும் இக்கார்ப் பெயற் குரலே” ³²

என்ற நற்றிணைப் புலவர் கருவூர்க்கோசனார் பாடல், மழை தலைவன் தலைவியின் பிரிவுத்துயரை அதிகரிப்பதாகக் கூறுகின்றது.

துணையைப் பிரிந்தோரை ஒன்று சேர்ப்பது மழை என்பதை,

“இந்துணைப் பிரிந்தோர் நாடித்

தருவது போலும் இப்பெரு மழைக்குரலே” ³³

என்ற நொச்சி நியமங்கிழார் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. பொருள் தேடிச் சென்ற தலைவனின் பிரிவாற்றாது தலைவி வருத்தமுற்று மழையைக் கண்ட பின்னேனும் தலைவன் தன்னைத் தேடி வருவான் என்று குறிப்பிடுவதன் வழி தலைவன் தலைவியர் தம் இல்லற வாழ்க்கைக்கான ஊடகமாக மழை திகழ்வதை அறியமுடிகின்றது.

சூளுரையில் நீர்த்துறை

தலைவன் பரத்தையுடன் புனலாடிய செய்தி கேட்டு ஊடல் கொண்ட தலைவியிடம் இனி பரத்தை தொடர்பை விரும்பேன் என நீர்த்துறையின் மீது சூளுரைத்தான் தலைவன்.

“அம்ம வாழி தோழி! மகிழ்நன்

கடன் அன்று என்னும் கொல்லோ! நம் ஊர்

முடம் முதிர் மருதத்துப் பெருந்துறை

உடன்ஆடு ஆயமொடு உற்ற சூளே” ³⁴

தலைவன் தலைவியோடு புதுப்புனல் ஆடி மகிழ்ந்த போது, அவள் தோழியர் முன்னிலையில் இனிப் பரத்தையர் தொடர்பை விரும்பேன் என்று நீர்த்துறையில் சூளுரை செய்தான் என்று தலைவி கூறுவதன் வாயிலாக தலைவன் நீர்த்துறையில் சூளுரைத்த செய்தியை அறியமுடிகிறது.

மழை

‘நீரின்று அமையாது உலகம்’ என்று எண்ணிய புலவர்கள் அதனை வான் வழங்கும் அமிழ்தமாகக் கண்டனர். மழைக்காட்சியை வருணிக்கும் புலவர்கள் இரவில் மழைப் பொழிவை அழகுறக் கண் முன்னே

காட்டியுள்ளனர். இடி, மின்னல் இவற்றை ஒருசேர மழைக்காட்சியுடன் தொடர்புபடுத்தியுள்ளதை சங்க நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. புலவர்கள் மழையின் அறிகுறியாகக் காணப்படும் மின்னலை அழகுற வருணிக்கின்றனர். இதனை,

“இடி உமிழ்பு இரங்கிய விரவு பெயல்நடு நாள்

கொடி விடுபு இருளிய மின்னுச் செய் விளக்கத்து

பிடியோடு மேயும் புன்செய் யானை

அடி ஒதுங்கு இயக்கம் கேட்ட கானவன்

நெடுவரை ஆசினிப் பணவை ஏறி

கடுவிசைக் கவணையில் கல் கை விடுதலின்” ³⁵

என்ற பாடல் விளக்குகின்றது. பரந்து விரிந்த கடல் போன்று விளங்குகின்றது வானம். அதில் நெருப்பு கொடி போல விண்ணைப் பிளந்து செல்கின்றது மின்னல் எனப் பரணர் திறம்படக் குறிப்பிடுகிறார்.

அருவி

அருவியைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது மலையிலிருந்து இறங்குகின்ற நிலை, அதன் ஒலி ஆகியன வருணிக்கப்படுகின்றன. மலையிலிருந்து கீழே இறங்குதல் தலைவன் தாழ்ந்து இரந்து பின்நிற்றலைப் புலப்படுத்தும். அருவி ஒலி முழுவொலி போல் முழங்குவதால் தலைவனின் களவொழுக்கம் பலராலும் அறியப்படும் என்பதை உணர்த்துகின்றது.

“கல்பொருது இரங்கும் கதழ்வீழ் அருவி

நிலம்கொள் பாம்பின் இழிதரும்

விலங்குமலை நாடனோடு கலந்த நட்பே” ³⁶

என்று கூறுவதிலிருந்து பாம்பை உவமையாக வருணித்து உள்ளமையைக் காணமுடிகிறது.

சுனை

தலைவன் சென்ற வழியில் உணவை அளிப்பது எனும்பின் புற்று, நீர் தருவது அறுநீர்ச்சுனை, உறைவிடம் உலைக்கல் அன்ன பாறை, சுனைகள் பலவாகவும், நீராற்றும், சிறியனவாகவும் குழிந்தும் காணப்படுவதால் அவற்றை எனும்பின் புற்றுக்கள் போல் உள்ளனவாக வருணித்துள்ளனர் புலவர்கள். இதனை,

“எனும்பி யளையிற் குறும்பல் சுனைய

உலைக்க லன்ன பாறை யேறி” ³⁷

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது.

இயற்கை வருணனையில் மலர்கள்

இயற்கையை வர்ணிக்கும் போது முதல், கரு, உரி என வகுத்துள்ளனர் புலவர்கள். பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம் என்ற பழங்காலப் புலவர்கள் இயற்கையை காதல் உணர்வுடன் இணைத்துப் பாடினர். அகப்பாடல்களில் புலவர்கள் மக்களது செயல்களுக்குப் பொருத்தமான பின்னணியாக இயற்கையை வருணிக்கின்றனர். குறிப்பாக மலர்கள், விலங்குகள், பறவைகள், மரங்கள் முதலியன வருணிக்கப்படுகின்றன.

காந்தள் மலர்

“குறிஞ்சி நிலத்தில் மிகுதியாகக் காணப்படும் காந்தள் மலைச்சாரலை அணி செய்வதாகும். கார் காலத்தில் இது மலர்வதால் இதனைக் கார் தோன்றும் காந்தள் எனக் குறிப்பிட்டனர்” ³⁸

முகைப்பருவம் தொடங்கி முதிர் பருவம் வரை பல வண்ணங்களைக் கொண்டு எழிலூட்டும் இதன் அழகினைப் போற்றாத புலவர் இல்லை.

காந்தள் செடியில் ஒருவகை செங்காந்தள். நச்சினார்க்கினியர் காந்தள் என்பதனைச் சிவந்த கோடற்பூ என்று தன் உரையில் கூறியுள்ளார். ஆனால் சங்க நூல்கள் அனைத்தும் இம்மலரை காந்தள் என்று அழைப்பது இல்லை. செங்காந்தள் என்றே அழைக்கின்றன.

“காந்தட்குருதி ஒண்பூ” ³⁹

என்று குருதி போன்ற நிறமுடைய காந்தள் மலர்களை நற்றிணை சுட்டிக்காட்டுகின்றது. செங்காந்தள் மலையிடத்தே பூக்கும் குறிஞ்சி நிலப்பூவாகும்.

காயாம்பூ

காயாம்பூ பூவை இன்று எல்லோரும் காசாம்பூ என்று அழைக்கின்றனர். இதன் கருநீலநிறம் கண்களுக்கு இடும் அஞ்சனம் போன்று காணப்படும். இதனை அஞ்சனி, காசை, வச்சி என்று ‘நிகண்டுகள்’ அழைக்கின்றன. சங்க இலக்கியம் இதனைப் ‘பூவை’ என்று அழைக்கின்றது.

இப்பூ முல்லை நிலப் பூவாகும். ‘கார் காலப் பூ’ என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. காலையில் பூத்து இரவில் உதிர்ந்து விடும் குற்றுச் செடியில் கொத்து கொத்தாகப் பூக்கும். இப்பூ மலர்ந்தால் பெரிய கிளைகளின் இடையே தோன்றும் மயிற்கழுத்து போன்று காணப்படும். இதனை,

“புல்லென் காயாப் பூக்கெழு பெருஞ்சினை

மென்மயில் எருத்தின் தோன்றும்” ⁴⁰

என்கிறது. காயாம்பூவின் நீலநிறமானது நீலமணி போன்றது. இதனைக் கலித்தொகை,

“மணி புரை உருவின் காயாவும்” ⁴¹

“மணி மருள் பூவை அணிமலர்” ⁴²

என்று விளக்குகிறது. பூவை எனப்படும் இக்காயா மலர் கருநீல மேனிக்கு எடுத்துக்காட்டாகும். கருநீல நிறத்தைத் திருமாலின் நிறத்திற்கு உவமிப்பர். இதனை,

“ளரிமலர் சினைஇய கண்ணை பூவை

விரிமலர் புரையும் மேனியை மேனித்

திருஞெமிர்ந்து அமர்ந்த மார்பினை” ⁴³

என்று காயாம் பூவின் நிறத்தைக் கடவுளின் நிறத்தோடு சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். காயாம் பூச்செடியின் மேலே செங்காந்தள் மலர்ந்து இருந்தது. இதனைக் காணும் போது திருமாலின் மார்பில் திருமகள் தங்கியது போன்று உள்ளது என்று இயற்கையுடன் நிறைந்த கடவுளை இயற்கையோடு தொடர்புபடுத்திக் கூறுகின்றனர்.

பீர்க்கம் பூ

இம்மலர் ஒரு கொடிப் பூவாகும். பீர்க்கங்கொடி தழைத்துப் புதர் போன்று படரும். இவை கார்காலத்தில் பூக்கும். பீர்க்கம் பூவானது மணம் இல்லாதது. மணத்தை நுகர்ந்து பார்க்கும் வல்லமை கொண்டது தும்பியாகும். இவ்வகையான பூவைக் கடிந்து கொள்கின்றாள் தலைவி. காதலனைப் பிரிந்த தலைவி ஒருத்தி தும்பியைப் பார்த்து முள் வேலியில் படர்ந்த பீர்க்கம்பூவில் ஊறிய தேனைப் பருகினாய். அப்பூவில் மணம் இல்லாமையால் முகம் சுளித்தாய். நீயே என் உடம்பில் படர்ந்துள்ள பசலையைப் பருகியிருக்கலாம். மணமாவது பெற்று இருப்பாய் என்று கூறுகின்றாள்.

“கொடியை வாழி தும்பி இந்நோய்

நுண்முள் வேலித் தாதொடு பொதுளிய

தாதுபடு பீரம் ஊதி வேறுபட

நாற்ற மின்மையின் பசலை ஊதாய்” 44

இதைப் போன்று குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்றில் பீர்க்கம்பூ குறித்த வருணனை இடம்பெறுகிறது. மழைக்காலத்தில் பூக்கும் மலர்கள் எல்லாம் மலர்ந்தன. பீர்க்கம்பூ மலர்ந்திருந்ததை அறிந்த தலைவி தோழியிடம் இப்பீர்க்கம் பூவைத் தலைவனுக்கு எடுத்துச் சென்று காட்டுமாறு கூறுகின்றாள். இப்பூவின் நிறம் போன்று தன் மேனியிலும் பசலை படர்ந்து உள்ளது என்பதை தோழியின் வாயிலாகத் தலைவனுக்கு எடுத்துரைக்கின்றாள்.

“இன்ன வாயினள் நன்னுதல் என்ற வர்த்

துன்னச் சென்று செப்புநர்ப் பெறினே

நன்று மன்வாழி தோழி நம் படப்பை

நீர்வார் பைம்புதல் கலித்த

மாரிப் பீரத்தலர் சில கொண்டே” 45

பீர்க்கங்கொடி புதர் மேல் படர்ந்து இருப்பது போன்று தலைவனோடு தலைவி சேர்ந்து இருக்க முடியவில்லையே என வருந்தும் நிலையை வருணிப்பதாக இப்பாடல் அமைகின்றது.

முல்லை

சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதியாகப் பேசப்படுவது முல்லையாகும். பொருள் தேடச் சென்ற தலைவன் திரும்பி வரும் வரை அவனது பிரிவை ஆற்றியிருப்பதைத் தான் முல்லை ஒழுக்கம் என்பர். முல்லை என்றாலே கற்பு எனப்படும். தமிழ்க் குடிமகளின் அகவாழ்வையும் புறவாழ்வையும் இணைத்துப் பேசுவது முல்லையாகும். ஆதலால் மலர்களுள் முல்லை முதலிடம் பெறுகிறது.

மாலையில் மலரக்கூடிய இம்மலர்கள் பளுப்பு நிறத்தில் காணப்படும். முல்லையின் இதழ்கள் தலைவியின் பற்களுக்கு ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆநிரை மேய்க்கும் சிறுவர்கள் இதனை மாலையாகவும் கண்ணியாகவும் சூடுவர். வளமான சூழலில் வளர்வதால் வண்டுகளைக் கவரக்கூடிய அளவில் தேன் மணம் கமழும். பெண்கள் திருமணத்தின் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்த முல்லையைச் சூடுவர். தமிழ் நிலத்தைப் பாகுபாடு செய்யும் தொல்காப்பியனார்,

“முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல்” ⁴⁶

என்று முல்லையை முதற்பொருளாக அமைக்கின்றார். மகளிரின் கற்பு ஒழுக்கம் முல்லையாகும். கன்னியாக இருந்த ஒரு பெண் முல்லை மலரைத் தேடி அலைவாள். அவ்வாறு அலையும் அவள் கற்பு ஒழுக்கத்திற்கு உரியவள் ஆவாள். அதனால் கற்பின் சின்னம் முல்லையாகும்.

“முல்லை சான்ற கற்பின்

மெல் இயல் குறுமகள் உறைவின் ஊரே” ⁴⁷

இதனால் முல்லை என்ற சொல்லுக்கு கற்பு என்று பொருளாகும். தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி ஒருத்தி ஆற்றியிருந்தாள். கார்காலம் வந்துவிட்டது. கார்காலத்தில் வருவேன் என்று சொல்லிச் சென்ற தலைவன் வரவில்லை. கார்காலத்தில் முல்லை மலர்கள் மலர்ந்துவிட்டன. அம்முல்லையானது தலைவியைப் பார்த்து ஏளனம் செய்வது போன்று உள்ளது என்று தலைவி நினைக்கிறாள். இதனை,

“பெயல் புறந்தந்த பூங்கொடி முல்லைத்

தொகுமுகை இலங்கு எயிறு ஆக

நகுமே தோழி நறுந்தண் காரே” ⁴⁸

என்று கூறுகிறாள். கிடைப்பதற்கரிய இளமைப் பருவத்தை விட்டு எளிதில் கிடைக்காத பொருளை நம்பிச் சென்று விட்டான் தலைவன் எனத் துணையில்லாமல் வருந்தும் தலைவி தன் ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

கொன்றை மலர்

கொன்றை மலர் முல்லை நிலத்தைச் சார்ந்தது. இவ்வகையான மலர் கார்காலத்தில் பூக்கும். பொன்னைப் போன்ற நிறமுடையது. தவளையின் வாயினைப் போல விரிந்த தோற்றத்துடன் இம்மலர் காணப்படும். தலைவியைப் பிரியும் தலைவன், இம்மரம் பூப்பதற்கு முன் வருவேன் என்று கூறிச் செல்வான். அது வரை தலைவி ஆற்றியிருப்பாள். கொன்றைப் பூவின் நிறம் மஞ்சள். நீண்டு கொத்தாகப் பூக்கும் தன்மையுடையது. இதனைத் ‘தூங்கினார் கொன்றை’ என்று கபிலர் கூறுகின்றார்.

“மெல்லிணர்க் கொன்றை” ⁴⁹

என்று கூறுகிறது கலித்தொகை. கார்காலம் பூக்கும் கொன்றை மலர் அன்பை உணர்த்துகிறது. தலைவன் இன்னும் வரவில்லையே என்ற தோழிக்கு,

“கானம் காரெனக் கூறினும்

யானோ தேறேன் அவர் பொய் வழங்கலரே” ⁵⁰

என்று கூறும் போது தலைவி தலைவன் மீது கொண்ட அன்பை அறிய முடிகிறது. தலைவன் மீது வைத்துள்ள நம்பிக்கையால் இயற்கையை நம்பவில்லை. பித்திகை மலர் பூத்ததையறிந்த தலைவி கார்காலம் என்று அறியாமல் பூத்தது என்று கூறுகின்றாள்.

“பெருந்தண் மாரிப் பேதைப் பித்திகத்து

அரும்பே முன்னும் மிகச் சிவந்தனவே” ⁵¹

என்பதன் மூலம் தலைவி தலைவன் மேல் கொண்ட நம்பிக்கையை அறியமுடிகிறது.

குவளை மலர்

குவளை மலரானது மிகவும் மென்மையானது. இதனைச் ‘செங்கெழுநீர்’ என்றும் கூறுவர்.

“தன் கயக் குவளை” ⁵²

என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் குளிர்ந்த குளத்தில் பூத்த செங்கெழுநீர் என்று கூறுகின்றார். வண்டுகள் பட்டாலே குவளை வாடிவிடும். குளங்களில் காணப்படுவது நீலக்குவளை, கடற்கரையில் வளர்வது கருங்குவளை, இவை பெண்களின் கண்களுக்கு உவமையாகத் தோன்றுகிறது.

“பசலை யார்ந்த நம் குவளையங் கண்ணே” ⁵³

என்று புலவர்கள் உவமித்துக் கூறுகின்றனர். குவளையை ‘பறியாக் குவளை’ என்றும் சிறப்பிப்பர்.

“கடவுள் கற்கனை அடையிறக் கவிழ்ந்த

பறியாக் குவளை மலரொடு” ⁵⁴

என்கிறார். முருகன் உறையும் குன்றுகளில் உள்ள சுனையை ‘கடவுட்சுனை’ என்பர். அச்சுனையில் பூக்கும் பூக்களை மக்கள் யாரும் பறிப்பதில்லை. இக்குவளை மலர் முருகனுக்கு மிகவும் விருப்பமான மலர். குவளை மலரில் வீசும் மணம் பெண்களின் கூந்தலிலும் வீசுகின்றது.

“குவளை நாறுங் குவையிருங் கூந்தல்” ⁵⁵

இயற்கையான மலரின் நறுமணத்தைப் பெண்களின் கூந்தலோடு ஒப்பிட்டுப் பேசுகின்றனர்.

ஆம்பல் மலர்

ஆம்பல் என்பது நெய்தல் நில மலர். தண்டு நீரிலே கிடக்குமாறு அமைந்த நீர்ப்பூவாகும். ஆம்பல் ‘அல்லி’ என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இலக்கியம் இதனை ‘வெள்ளாம்பல்’ என்றே கூறுகின்றது. பெண்கள் இம்மலரைத் தலையில் குடுவர். கொக்கின் மெல்லிய புறத்தைப் போன்று வயல் வெளிகளில் கலையாக வளரும் தன்மையுடையது. இதன் மொட்டுகள் வண்டு வந்து அமர்ந்தவுடன் மலரும். மாலையில் குவிந்து காணப்படும் இம்மலர் வாடிய பின் குருவியின் சிறகுகளைப் போல காணப்படும்.

ஆம்பலில் இருவகை உண்டு. ஒன்று ‘வெள்ளாம்பல்’ மற்றொன்று ‘செவ்வாம்பல்’ ஆகும். இதனை,

“பைங்காற் கொக்கின் புன்புறந் தன்ன

குண்டு நீராம்பலும் கூம்பின” 56

என்று மாலையில் கூம்பிய ஆம்பல் மலருக்கு கொக்கின் புறம் உவமையாக வருணிக்கப்படுகிறது.

வேங்கை மலர்

சங்கப் புலவர்கள் வேங்கை மலரின் எழிலில் தோய்ந்து அதன் வனப்பினைப் பலவாறு போற்றியுள்ளனர்.

“வெற்பு அணிந்த வேங்கை” 57

என்னும் தொடர் வேங்கையால் மலைத் தொடர் அழகு பெறுவதை உணர்த்துகிறது. வேங்கை பூக்கத் தொடங்கும் பொழுது அதன் அரும்புகள் ஒருங்கே காணப்படும். நிலைமாறி அனைத்தும் ஒருசேர மலரும் என்பதனை ‘அரும்பென மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை’ என்னும் தொடரால் பெருங்குன்றுர்க்கிழார் உணர்த்துகின்றார். வேங்கைப் பூ கார்காலத்தில் மலர்வதாகும்.

புலி போன்ற நிறமுடைய பூக்களைத் தருதலால் ‘வேங்கையும் புலியின்றன்’ என்று நற்றிணைப் பாடல் கூறுகின்றது. வேங்கை பூக்கள் படிந்த துறுகல்லின் தோற்றம் புலிக்குருளை போல விளங்குதலை,

“கருங்கால் வேங்கை வேயுறு தறுகால்

இரும்புலிக் குருளையிற் தோன்றும்” ⁵⁸

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

வேங்கை மலர் மணம் மிக்கது. வேங்கை மலரில் தேன் மிகுதியாக உண்டு. மக்கள் வாழ்க்கையில் வேங்கை சிறந்த இடம் பெறுதலைச் சங்க நூல்களால் அறியலாம். ஆரவாரத்தினால் வேங்கை சினை தாழ்ந்து கொடுக்கும் என்னும் கருத்து பண்டைத் தமிழர்களின் நம்பிக்கை மட்டுமன்று அ.து அறிவின் பாற்பட்ட உண்மையுமாகும்.

கருவிளை

காதலரைப் பிரிந்து துயருறும் மகளிரின் நீர் வார்க்கும் கண்ணைப் போன்று மழைக்காலத்தில் மலரும் இதனை,

“காதலர்ப் பிரிந்த கையறு மகளிர்

நீர்வார் கண்ணிற் கருவிளை மலரத்” ⁵⁹

என்று அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் வருணிக்கின்றன.

திணை அடிப்படையில் இயற்கை

மனித இனம் வாழ்வதற்கு நிலம் அடிப்படையானது. நிலத்தின் தட்பவெப்ப நிலைக்கு ஏற்பவே அவர்களின் வாழ்வு அமைகிறது. அந்நிலத்தைக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என நான்கு வகையாகப் பிரிப்பது தமிழ் இலக்கிய மரபு. குறிஞ்சியும் முல்லையும் திரிந்து வளம் குன்றிய நிலப்பகுதி பாலை என்ற பகுதியாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

நிலைபேறில்லாத பாலை நிலமும் பின்னர் நானிலத்தின் ஐந்திணைப் பிரிவாகக் கொள்ளப் பெற்று குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்றானது. அவர்கள் வாழும் நிலத்திற்கு ஏற்பவே அவர்களின் பண்புகளும் வாழ்க்கை முறைகளும் அமைந்திருந்தன.

குறிஞ்சி பற்றிய வருணனை

ஐந்திணையில் தலையாயது குறிஞ்சி நிலம். அந்நிலம் இயற்கைப் பொலிவுடனும் இன்ப மணத்துடனும் திகழ்கிறது. இரவில் பெய்யும் மழையில் காலைக் கதிரவன் ஒளியில் பனிக்குன்றங்கள் தோன்றுகின்றன. அவைகள் பொன் மயமான தோற்றத்தினைக் கொண்டு விளங்குகின்றன.

“வண்டிறை கொண்ட எரிமருள் தோன்றியொடு

ஒண்பூ வேங்கை கமழும்

தண்பெருஞ் சாரல்” ⁶⁰

என்கிறது. பசுமை நிறைந்த கருங்குன்றத்தில் கொட்டும் தூய வெண்மையான நீர் அருவிச் சாலைகளில் செங்காந்தளும் வெண்காந்தளும் தேன்வடிய மிதந்து வரும் அழகு நெஞ்சில் இனிப்பவை. கண்களுக்கு கவர்த்தியூட்டும் தன்மையினைப் பெற்று விளங்குகின்றன.

“குருடை நனந்தரைச் சுனைநீர் மல்க

மால்பெயல் தலைஇய மன்நெடுங் குறைதீர்

கருங்காற் குறிஞ்சி மதன் இல் வான்பூ

ஒவுக்கண் டன்ன இல்வரை இழைத்த

நாறுகொள் பிரசம்” ⁶¹

என்கிறது. மணமுள்ள அகிற்புகை குறிஞ்சி நிலத்தின் சிறப்புக்களில் ஒன்று. அருவி நீராடும் கொடிச்சியர் கூந்தலின் ஈரத்தை அந்தப் புகையால் உலர்த்துகின்றனர்.

“அகில்குடு கானவன் உவல்குடு கமழ்புகை

ஆடுமழை மங்குலின் மறைக்கும்

நாடுகெழு வெற்பன்” ⁶²

என்கிறது. ஆனைகள் மரக்கிளைகளை அசைப்பதால் அவற்றிலிருந்து வண்ணப்பூக்கள் மாரிப் பொழிகின்றன. சிறுவர் சிறுமியர் அதில் களிப்படைகின்றனர். குறத்தியின் குறிதவறிய கவனெறிக் கற்களால் சோலை மரங்கள் பூக்களை உதிர்க்கின்றன. பூ மழையில் மரக்கிளைகளில் ஊஞ்சலாடிய மந்திகள் ஒன்றாகக் கீழே குதித்து ஓடுகின்றன என்பதை,

“கொடுங்காற் குறைத்த செவ்வாய்ப் பைங்கிளி

அஞ்சல் ஓம்பி ஆர்பதம் கொண்டு

கானக் குறவர் மடமகள்

ஏனல் காவல் ஆயினள்” ⁶³

என்ற பாடலால் அறியமுடிகிறது.

முல்லை பற்றிய வருணனை

தாழ்ந்த நிலப்பரப்பிற்கு மலையருவி நீர்க்கால்கள் வந்தடைகின்றன. அதனை ஆங்காங்கே நீர்த்தேக்கம் செய்து அம்மக்கள் பயிர்த்தொழில் செய்கின்றனர். ஓடையின் அருகில் நீர் பதிந்த மண்ணில் தாது வளத்தோடு மரம் செடிகள் தழைத்து பூக்களால் மணத்தையும், கனிகளால் சுவையையும் அளிக்கின்றன. மழைக் காலத்து முல்லையில் கொன்றை, தெங்கு, குருந்தம் முதலானவை செழிப்படைகின்றன. நீர்ப்பூக்களான பீர்க்கை, நெருஞ்சி சூரியனைப் பார்த்துப் பூத்த முகத்துடன் காட்சியளிக்கின்றன.

“கொன்றையும் மென்மலர்க் காயாகவும்

புல்இலை வெட்சியும் பிடவும் தளவும்

குல்லையும் குருத்தும்” ⁶⁴

“பிடவமும் கொன்றையும் கோடலும்

மடவ ஆகலின் மலர்ந்தன பலவே” ⁶⁵

ஆழ உழுத புன்செய்கள் நெல்மணிகளைத் தரமாகவும் நிறைவாகவும் தருகின்றன. ஊர்ப்புறத்துப் பூக்கொல்லைகள் மாலை நேரங்களில் இல்லங்கள் தோறும் இனிய தென்றலில் மணம் பரப்பி மக்களை மகிழ்விக்கின்றன என்பதை,

“குவளையோடு தொடுத்த நறுவீ முல்லைத்

தளைஅவிழ் அலரித் தண்நறுங் கோதை

இளையரும் குடி வந்தனர்” ⁶⁶

என்பதனால் அறியமுடிகிறது. கொடிகளின் நிறம், மலர்களின் தோற்றம் அவற்றின் சிறப்பைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் ஆராய்ந்து இயற்றிய பாக்கள் அருமை. அதற்குரிய பருவங்களில் அவை மிளிர்ந்து காட்சியளிப்பது கண்கொள்ளா விருந்து. கார்கால முல்லை நிலத்தில் நீலப் பூக்களைக் கொண்ட ‘காயா’ எனும் மரங்கள் பூமாரி பெய்கின்றன. ஆயினும் வனப்பில் சோர்வடைவதில்லை. அதற்கு உவமையாக அந்நில ஆய்ச்சியர் எனும் பருவக்குமரிகள் தளதளப்புடன் அப்பூக்களில் மாலை தொடுக்கின்றனர். இதனை,

“தென்னவன்

தொல் இசை நட்ட குடியொடு தோன்றிய

நல்இனத்து ஆயர் ஒருங்குதொக்க எல்லாரும்

வான்உற ஓங்கிய வயங்குஒளிர் பனைக்கொடி” ⁶⁷

என்ற பாடலின் வழியே அறியமுடிகிறது.

மருதம் பற்றிய வருணனை

மருதநிலம் வேளாண்மைச் சிறப்புடையது. அந்நிலம் பசுமை மிக்க சோலைகளையுடையது. மருத நிலச் செழுமையில் அம்மக்களுக்கு உறுதுணையாக இருக்கும் கால்நடைகள் களிப்பில் ஆடுவதும் ஓடுவதும் பயிர்களை மிதித்துச் சிதைப்பதும் அவற்றுக்கு இன்ப உணர்வினை விளைவிக்கின்றன.

“மள்ளர் அன்ன தடங்கோட்டு எருமை

மகளிர் அன்ன துணையோடு வதியும்

பழனப் பாகல் முயிறுமுக குடம்பை

கழனி எருமை கதிரோடு மயக்கும்”⁶⁸

என்ற பாடலடிகளால் அறியமுடிகிறது.

பசுமையான தோகைகளைக் கொண்ட செங்கரும்பு இனிய சுவை உள்ளவை. ஆனாலும் அதன் வெண்ணிறப் பூக்கள் மணம் தருவதில்லை.

“தேம்பொதிக் கொண்ட தீங்கழைக் கரும்பின்

நாறா வெண்பூக் கொழுதும்”⁶⁹

என்பதால் அறியமுடிகிறது. மருதநிலச் சிறுபொழுதான வைகறை விடியலின் முன்னே, தும்பிகளின் அந்திநேர வருகையால் விடிவதற்குள் ஆம்பல் பூத்துவிடுகின்றது. இலைகள் படர்ந்திருந்த பொய்கை விடியும் பொழுதில் அனைத்தும் மலர்களாகவே காட்சியளிக்கின்றன. ‘கன்னி விடியல் கணைக்கால் ஆம்பல் தாமரை போல மருதம்’ என்பார் ஓரம்போகியார்.

“வாரளை வாளினப் பிறழ் நாளும்

பொய்கை நீர்நாய் வைகுதுயில் ஏற்கும்

கைவண் கிள்ளி வெண்ணி சூழ்ந்த

வயல்வெள் ஆம்பல்” 70

மருதநில வெப்பத்தில் வழிப்போக்கர்கள் நிழலுக்கு மரத்தடியில் வந்தமர்ந்து அண்ணாந்து மரக்கிளைகளைப் பார்த்தால் அவற்றில் தழைகள் இல்லை. அனைத்திலும் உதிர்ந்து காய்ந்து போன கிளைகளே இருக்கின்றன.

“தாதொடும் களிரொடும் தண்அறல் தகைபெற

பேதையோன் வினைவாங்க பீடுஇலா அரசன் நாட்டு

ஏதிலான் படைபோல இறுத்தந்தது இளவேனில்” 71

என்ற பாடலால் அறிமுடிகிறது.

நெய்தல் நிலம் பற்றிய வருணனை

தாழை, கடற்கரையில் மிகுதியாக காணப்பட்ட ஒருவகை மரம். அழகில்லாத தோற்றத்துடன் இம்மரம் இருக்கும். கடற்கரையில் கழிமுள்ளிச் செடிகளின் அருகில் மணல்மேட்டில் தாழை மரங்கள் அமைந்துள்ளன. அவற்றின் அடிப்பகுதி சருச்சரைப் பொருந்தியது. அச்சருச்சரை சுறாமீனின் புறத்தைப் போன்று உள்ளது. தாழையின் இதழ்கள் முட்களை உடையனவாக உள்ளன. அம்முட்கள் சுறாமீனின் முகத்தில் நீண்டிருக்கும் கொம்பு போல காட்சி தருகின்றன. தாழையின் அரும்பு முதிர்ப்பருவம் கொண்ட பெரிய ஆண் யானையின் தந்தத்திற்கு ஒப்பாக இருக்கிறது. அரும்பு சிறிது தலைசாய்த்து தோன்றுவது பெண்மான் தலைசாய்த்து நிற்பதைப் போல் இருக்கிறது. தாழையின் மணம் விழாக்கோலம் பூண்ட இடத்தின் நறுமணம் போன்று மணம் கமழும்.

“இறவுப் புறத் தன்ன பிணர்படு தடவுமுதற்

சுறவுக் கோட்டன்ன முள்ளிலைத் தாழை

பெருங்களிற்று மருப்பின் அன்ன வரும்பு முதிர்பு

நன்மா னுழையின் வேறுபடத் தோன்றி

விழவு களங் கமழும்” 72

என்னும் நற்றிணைப் பாடல் அதனைத் தெளிவாக்குகின்றது. இதனையே அகநானூற்றுப் பாடல்,

“கைதைஅம் படப்பைஎம் அழுங்கல் ஊரே

புலவுநாறு இருங்கழிதுழைஇப் பலவுடன்

புள்இறை கொண்ட முள்ளுடை நெடுந்தோட்டுத்

தாழை மணந்து ஞாழலோடு கெழிஇப்” 73

என்ற பாடல் முட்கள் கொண்ட இலைகளையுடையது எனக் கூறுகின்றது. ஒலிக்கின்ற அலை கொழிக்கும் பெரிய மணலால் ஆகிய திடலில் தாழை மரங்கள் வளைந்த அடிப்பகுதியை உடையனவாக உள்ளன. இலைகள் முட்களைக் கொண்டுள்ளன. உள்மடலில் அரும்புகள் தோன்றியுள்ளன. கடலின் அலை வந்து மோதுவதால் தாழையின் தாது உதிர்ந்து மணம் பரப்புகிறது.

“முழங்குதிரை கொழிஇயமூரி எக்கர்த்

தடந்தாள் தாழை முள்ளுடை நெடுந்தோட்டு

அகமடற் பொதுளிய முகைமுதிர் வான்பூங்

கோடு வார்ந் தன்ன வெண்பூத் தாழை

எறிதிறை உதைத் தலிற் பொங்கித் தாதுசேர்பு” 74

என்று உலோச்சனார் தம் பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

இரவில் நெய்தற் கடற்சோலையில் புன்னை மரக்கிளைகளில் நாரைகள் தூங்குகின்றன. நொச்சி மரத்துக் கருநீலப் பூக்கள் இரவில் உதிர்கின்றன. அதன் இலைகளை மயிலழகுக்கு ஒப்பிட்டு ‘மயிலடி என்ன மாக்குரல் நொச்சி’ என்பார் கயமனார்.

“மயலடி யிரலய மாக்குரல் நொச்சி

அணிமிகு மென்கொம் பூழ்ந்த

மணிமருள் பூ” ⁷⁵

என்ற பாடலால் அறியமுடிகிறது. நெய்தல் நிலத்தில் ஆங்காங்கு மரங்களும் சிறுசிறு குளங்களும் திறந்த வெளியில் முள்ளிச்செடி கொடிகளும் வேலியிட்டு நிற்பன போன்று பனை மரங்களும் அதன் குட்டிக்கறுக்கும் புதர்களும் காட்சியளிக்கின்றன.

‘கழிகுழ் படப்பைக் காண்டவாயில் ஒலிகாவோலை

முள்மிடை வேலி’

என்பார் புலவர் உலோச்சனார். தாமரை மொட்டுக்கள் இதழ் அரும்புகளைத் தாமே அவிழ்த்து கொள்கின்றன. அன்னங்கள் சிறகை விரித்து நீராடுவது அதன் அழகிற்கு ஒத்த காட்சியாக விளங்குகிறது.

‘அன்னம் மெல்நடை நல்நீர்ப் பொய்கை ஆம்பல் நாளும் தென்பொதி நறுவிரைத் தாமரை’ என்பார் இளங்கோவடிகள். கடற்கரை ஓரங்களில் அலை அடித்து ஒதுங்கிய சிப்பிகளைச் சிறுசிறு நாரைகள் மூக்கால் கொத்திச் சிதைத்து விடுகின்றன. அதில் வெளிப்படும் ஒளி முத்துக்களை மீனவப் பெண்கள் ஆசையுடன் எடுத்துச் செல்வார்கள்.

“நூலறு முத்திற் சாலொடு பாறித்

துறைதொறும் பரக்குந் தூமணல்” ⁷⁶

என்கிறது குறுந்தொகை.

பாலை பற்றிய வருணனை

வெப்பம் மிகுந்து காணப்படும் பாலை நிலத்தில் அந்நில மக்களின் சோர்வையும் மரம், செடி கொடிகளின் தோற்றத்தையும் விலங்கு பறவைகளின் நலிவையும் புலவர்கள் ஓவியமாக்கி இருக்கின்றனர்.

“உமணர் சேர்ந்து கழிந்த மருங்கி னகன்றலை

ஊர்பாழ்த் தன்ன வோமையம் பெருங்காடு” 77

என்கிறது. பாலையில் பசுமையான தோற்றத்துடன் இருக்கும் திருகுக்கள்ளி வெப்பத்தில் வெடித்தாலும் பால் கொட்டும். அது போல வசந்தகால ஆசை மேலிட்ட விலை மாதரும் கலவியில் காமப்பாலைக் கள்ளியைப் போலத் தேக்கி வைத்திருப்பர் எனக் கூறப்படுகிறது.

அன்றில், மகன்றில் என்னும் பறவைகள் தம் இணை பிரிந்தால் அப்போதே மாண்டுவிடும். உண்மை காதலருக்கு உவமையாக இவை பாடப்பட்டன. பாலை நிலத்தில் இப்பறவைகள் உருக்குலைந்து போகின்றன. ‘சோர்துகில் திருத்தல் தோற்றாள் துணைபிரி மகன்றில்’ என்கிறார் திருத்தக்கத் தேவர். இதனையே,

“கொடுவாய் பெடையோடு செந்தலை அன்றில்” 78

என்று குறுந்தொகை குறிப்பிடுகிறது.

ஒரு சிறுகுகையைச் சிற்றெரும்புகள் மொய்த்து அது சாகும் தருவாயில் கட்டெறும்புகள் பற்றி இழுக்கின்றன. அந்த நிகழ்ச்சியைப் பார்த்துக் குரல் கொடுக்க அங்குக் காக்கைகள் இல்லை. அனல் வீசும் பாலையில் எறும்புகளைத் தவிர மற்றவை இல்லை.

“பரந்து படுகூர் ளிகானம் நைப்ப

மரம் தீயுற்ற மகிழ்தலை அம்காட்டு

ஒதுக்குஅரும் வெஞ்சுரம் இறந்தனர்” 79

என்று நற்றிணைப் பாடல் பாலைத் திணையின் வெம்மையினை விளக்குகிறது. மேலும் இந்நிலத்தில் பறவைகள் விலங்குகள் படும் துயரத்தினையும் நற்றிணை தெள்ளத் தெளிவாக விளக்குகிறது.

பாலை நிலத்தில் தோன்றும் வெப்பத்தினால் பாற்கள்ளிச் செடிகள் வெடிக்கின்றன. அந்தப் புதர்களை உறைவிடமாகக் கொண்ட புறாக்கள், பல்லிகள், சிட்டுக்குருவிகள், ஓணான்கள் அந்த ஒலிக்கு பயந்து வெளிவந்து மறுபடியும் கள்ளிப்புதரில் நுழைந்து பதுங்கிக் கொள்கின்றன.

“நொடிவிடு வன்ன காய்விடு கள்ளி

அலங்கலம் பாலை எறி புலம்புகொள்

புன்புறா வீழ்பெடைப் பயிரும்”⁸⁰

என்ற பாடலடிகளால் அறியமுடிகிறது.

காட்சி வருணனை

உரிப்பொருளுக்கே மிகுந்த சிறப்பிடத்தைக் கொடுக்கும் குறுந்தொகைப் பாடல்களில் அடியளவு காரணமாக காட்சி வருணனைகள் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. புலவர் பெருமக்கள் சில பாடல்களில் சிறந்த வருணனைகளைப் படைத்துள்ளனர். காட்சி வருணனைகளைப் படிக்கும் போது அக்காட்சி கண்முன் நிழலாடுவதை அறியமுடிகின்றது.

குண்டுநீர்க் கெண்டைமீன் பற்றிய வருணனை

ஒளவையாரின் வருணனைப் பாடல்கள் சிறப்பு மிக்கவை. பாடல் காட்சியைக் கண் முன்னே நிறுத்தும் திறன் வாய்ந்தவை. ஒளவையாரின் மருதப் பாடலில்,

“அரில்பவர்ப் பிரம்பின் வரிப்புற விளைகனி

குண்டுநீர் இலஞ்சிக் கெண்டை கதூஉம்

தண்துறை”⁸¹

என்று தலைவனது குளிர்ந்த துறையினைப் பாடுகிறார்.

ஆழ்ந்த நீரையுடைய குளம் ஒன்று. அதன் கரையில் பிணங்கிக் கொண்டிருக்கும் பிரப்பங் கொடிகள் பல உள்ளன. அவற்றில் பழுத்து உதிரும் கனிகள் பல. அவை புறத்தே வரிகளை உடையனவாக உள்ளன. களத்தில் மிகுந்த நீர் உள்ளதால் அதில் உள்ள கெண்டை மீன் உயரத் தாவிப் பிரப்பங் கொடியில் உள்ள கனியினைக் கவ்வும் தண்மையான துறை அது.

இவ்வாறு ஓளவையார் மருதக் காட்சியினை அழகுறப் பாடியுள்ளார். இந்தக் காட்சி வருணனையில் மருதத்திற்கே உரிய பிரப்பங்களி, குண்டுநீர் இலஞ்சி, பழம் கதுவும் கெண்டை மீன், தண்ணந்துறை முதலியன இடம்பெற்றுள்ள சிறப்பைக் கண்டு மகிழ்முடிகிறது.

மாலை மலரும் நோய்

தாமோதரனார் பாடிய குறுந்தொகைப் பாடல் நெய்தல் திணை சார்ந்தது. காமம் மிக்கக் கழிபடர்க் கிளவியாக அமைந்தது. பொழுது கண்டு இரங்கி ஆற்றாமல் பேசுகிறாள் தலைவி. இப்பாடலில் உள்ள ஐந்தடிகளும் காட்சி வருணனையாகவே அமைந்துள்ளன.

“ஞாயிறு பட்ட அகல்வாய் வானத்து

அளிய தாமே கொடுஞ்சிறைப் பறவை

இறையுற வோங்கிய நெறியயன் மரா அத்த

பிள்ளை உள்வாய்ச் சொரிய

இரை கொண் டமையின் விரையுமாற் செலவே” ⁸²

என்பது பாடல். ‘அளியதாமே’ என்னுந் தொடர் வருணனைக்கும் பொருந்தித் தலைவியின் உள்ளக் கருத்துக்கும் ஒத்து வருகிறது. கதிரவன் மறைந்தது. அகன்ற ஆகாயத்தில் வளைந்த சிறகுகளை உடைய பறவைகள் தாம்

தங்கி இருப்பதற்கு ஏற்ப ஓங்கிய கடம்ப மரத்தின் மேல் உள்ள கூட்டில் இருக்கின்ற குஞ்சுகளுக்கு வாய்க்குள் அளித்து ஊட்டும் பொருட்டுத் தம் அலகில் இரையினை எடுத்துக் கொண்டு விரைந்து செல்லும். அவை மிகவும் இரங்கத்தக்கன.

இந்த அழகிய காட்சி பறவைக்கும் பார்ப்புக்கும் உள்ள உயரிய பாச உணர்வைக் காட்டுவதாகும். மாலையில் தான் பறவைகள் இரைகளை எடுத்துக் கொண்டு செல்லும். தம் கூட்டிற்கு வந்து சேரும்.

பித்திக அரும்பும் தத்தும் அருவியும்

கந்தக்கண்ணனார் பாடிய தலைவியின் கூற்றாக அமைந்த முல்லைத் திணைப் பாடலில் மாரிப்பருவம் பற்றிய காட்சி அமைந்துள்ளது.

“பெருந்தண் மாரிப் பேதைப் பித்திகத்து

அரும்பே முன்னும் மிகச் சிவந் தனவே” ⁸³

என்பது மாரிக்கால வருணனை. மிகுந்த குளிர்ச்சியினை உடைய மாரிக்காலத்தில் பித்திகம் அரும்பி உள்ளது. அந்த அரும்புகள் மிகச் சிவந்தும் காணப்படுகின்றன. தோழியிடம் தலைவி ஆற்றியிருப்பேன் என்று கூற விரும்புகிறாள். அதனால் தோழி இதனைக் கார்ப்பருவம் அன்று என்கிறாள். பித்திகம் அறியாமை உடையது. அதனால் மாரிக்காலம் வந்துவிட்டது என்று கருதி அரும்பிவிட்டது என்கிறாள். அவை தாம் சிவக்க வேண்டிய காலத்திற்கு முன்பே சிவந்துவிட்டன என்றும் கூறுகிறாள். மாரியும் பித்திகமும் முல்லைக்கு உரிய முதல் கருப்பொருள்கள். இவை பருவத்தைக் காட்டுகின்றன. ஆனால் தலைவியோ அவை அறியாமை உடையவை என்று கூறுகிறாள். தோழி வருந்துதற்குக் காரணம் என்ன என்னும் வினா எழுகிறது. அதனைத் தீர்க்கும் வகையில் மற்றொரு காட்சியைக் காட்டுகிறாள் தலைவி.

“அருவி மாமலை தத்தக்

கருவி மாமழைச் சிலைதரும் குரலே” ⁸⁴

என்பது தலைவியின் கூற்று. தலைவன் கேட்டபின் பிரிந்திருக்கும் நிலையில் வருந்துவதல்லாமல் வேறு எந்த நிலையை அடைவரோ என்று கூறுகிறாள். அவள் கவலையெல்லாம் ‘மேகத்தின் இடிகுரலைக் கேட்டவுடன் மாரிக்காலம் வந்துவிட்டது என்று வினை முடியாமல் மீள்வாரோ அவர்’ என்பது தான்.

பன்மலர்ச் சாரல்

கபிலரின் குறிஞ்சித் திணைப் பாடலில் ஒரு சிறிய காட்சி. குறிஞ்சி பாடுவதில் வல்லவர் ஆதலின் கபிலர் சில சொற்களில் சாரலை இனிது வருணிக்கிறார்.

“மால்வரை இழிதரும் தூவெள் அருவி

கண்முகைத் ததும்பும் பன்மலர்ச் சாரல்” ⁸⁵

என்று இரண்டடிகளில் உயர்ந்த மலையையும், அதிலிருந்து வீழும் வெண்மையான அருவியையும், கண்முகை ஆகிய பாறை வெடிப்புகளையும், பற்பல மலர்களையுடைய சாரலையும் பாடுபொருளாக்கியுள்ளார். பைம்புதலும் பீர்க்கம்பூவும் பற்றிய வருணனையை கோக்குளமுற்றனார் தம் முல்லைத் திணைப் பாடலில்,

“நம்படப்பை

நீர்வார் பைம்புதல் கலித்த

மாரிப் பீரத்து அலர்” ⁸⁶

என்று பாடியுள்ளார். முல்லையில் அமைந்த தோட்டத்தையும், நீர் நிறைந்த பசுமையான புதரையும், மழைக்காலத்தில் மலரும் பீர்க்கம் பூவினையும் அழகாகப் புனைந்து உரிப்பொருளைச் சிறப்பித்துள்ளார்.

காந்தள் வேலிச் சிறுகுடி

கபிலர் தலைவன் கூற்றாகப் பாடியுள்ள குறிஞ்சி திணைப் பாடலில் மற்றொரு காட்சியைப் புனைந்துள்ளார். இதில் அவர்,

“அருவிப் பரப்பின் ஐவனம் வித்திப்

பருவிலைக் குளவியொடு பசுமால் கட்டும்

காந்தள் வேலிச் சிறுகுடி” ⁸⁷

என்னும் அடிகளில் அருவி பாயும் பரந்த நிலத்தில் மலை நெல்லினை விதைத்து, அதற்கிடையில் களையாக முளைத்த மலை மல்லிகையோடு பசிய மரலையும் களைந்து எறிகின்ற மக்கள் வாழும் காந்தளையே இயற்கையான வேலியாக உடைய சிற்றூர் ஒன்றினைக் காட்டுகிறார்.

இயற்கை வருணனைகளில் மரம், செடி, கொடிகள்

சங்கத் தமிழ் இலக்கியங்களாகிய எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களுள் 210 மரம், செடி, கொடிகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியப் புலவர்கள் மலர்களையும், மலர்களின் இயல்புகளையும் மலர்கள் உருவாகும் தாவரங்களையும் இலக்கிய நயம் புலப்படும்படியாக வருணித்துள்ளனர். தாவர இனங்கள் இயற்கை நிலையில் வாழுமிடம், வளரும் சூழ்நிலை ஆகியவற்றைத் திணை அடிப்படையாகச் சங்க அக இலக்கியங்களில் பல பாடல்கள் விளக்குகின்றன. அத்தாவரங்களின் வேர், இலை, பழம், காய் முதலியவைகளைப் பற்றிய செய்திகளும் காணப்படுகின்றன.

“புல்லும் மரனும் ஓர் அறிவினவே

பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே” ⁸⁸

எனத் தொல்காப்பியம் புல், மரம், செடி, கொடிகள் என்ற தாவர இனங்கள் அனைத்தும் ஓர் அறிவு உடையன எனக் கூறுகின்றது.

மரவகை உறுப்புகள்

இலை, முறி, தளிர், கோடு, சினை, குழை, பூ, அரும்பு போன்றன மர உறுப்புகளாகும்.

“இலையே முறியே தளிரே கோடே

சினையே குழையே பூவே அரும்பே

நுனைஉள் உறுத்த அனையவை எல்லாம்

மரனோடு வருஉம் கிளவி என்ப” ⁸⁹

“காயே பழமே தோலே செதிளே

வீழோடு என்றாங்கு அவையும் அன்ன” ⁹⁰

என்பதில் காய், பழம், தோல், செதிள், விழுது போன்றவை புல்வகைக்கும் மரவகைக்கும் பொது எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

புன்னை

சங்ககாலத்தில் புலவர்கள் போற்றிப் பாடிய மரங்களுள் புன்னை மரமும் ஒன்றாகும். புன்னை மரத்தினது கிளை, இலை, மொக்கு, மகரந்தம், காய் போன்றவைகளும் சங்கப்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. புன்னை என்பது ஒரு சிறு மரம். நெய்தல் நிலத்து மரமாகப் பேசப்படுகிறது. கடற்கரை ஓரத்திலும் உப்பங்கழிக் கரையிலும் புன்னை மரம் வளரும். பெரிய மணற்பாங்கில் புன்னை வளர்வதைப் புலவர்கள்,

“பெருங்கடற் கரையாது சிறுவெண் காக்கை

கருங்கோட்டுப் புன்னை தங்கும்” ⁹¹

என்றும்

“குன்றத் தன்ன குலவு மணல் அடை கரை

நின்ற புன்னை நிலந்தோய் படுசினை” ⁹²

என்றும் இப்புன்னை மரத்தின் வளரும் தன்மையைக் கூறுகின்றனர் புலவர்கள். நெய்தல் நிலத்தில் புன்னை வளர்ந்து செறிந்திருப்பதைப் புன்னையங்கானல், புன்னைத் துறை, புன்னைய நறும்பொழில், புன்னை முன்றில் என்றெல்லாம் வருணித்துள்ளனர்.

நற்றிணையில் இப்புன்னை பற்றிய அழகான ஒரு காட்சி, தலைவன் கூறிய குறியிடத்தில் தலைவியும் தோழியும் காத்திருக்கின்றனர். நெடுநேரம் கழித்து தலைவன் வருகின்றான். அதனையறிந்த தோழி தலைவியிடம், தலைவன் உன் நலம் பாராட்டக் குறியிடத்திற்கு வருகின்றான். அதனால் புன்னையின் அடிமரத்தின் பின்னே சென்று மறைந்து கொள்வோம் என்ற கூறி மறைந்து கொள்கின்றனர். இவ்வளவு தாமதமாக வந்து நம்மை நடுங்க வைத்தான் அல்லவா இப்போது நம்மைக் காணாமல் அவன் அல்லல்படும் துன்பத்தைப் பார்ப்போம் என்கிறாள்.

“திதலை அல்குல் நலம் பாராட்டிய

வருமே தோழி வார் மணற் சேர்ப்பன்

இற்பட வாங்கிய முழவு முதிர் புன்னை

மா அரை மறைகம் வம்மதி பாணாள்” ⁹³

என்று காதலின் விளையாட்டை இயற்கையுடன் ஒப்புமைப்படுத்தி வருணித்துள்ளார் ஆசிரியர். மேலும் புன்னையைக் குறியீட்டிடமாக கொண்டமைக்கு இப்பாடல் சான்றாக அமைகிறது. இம்மரம் காதலர்களுக்கு இரவுக்குறி, பகற்குறி இடமாக அமைந்துள்ளது. இம்மரத்தில் குருகு வந்து தங்கி இரை கொள்கின்றது. இதனை நற்றிணை,

“அகல் இலைப்புன்னை புகர்இல் நிழல்

பகலே எம்மோடு ஆடி” ⁹⁴

என்றும்

“இரவு அருந்தி எழுந்த கருங்கால் வெண்குருகு

வெண்கோட்டு அருஞ்சிறைத் தாஅய் கரைய

கருங்கோட்டுப் புன்னை இறை கொண்டனவே” ⁹⁵

என்றும் புன்னை மரம் காதலுக்குப் பாதுகாப்பான மரமாக உள்ளதனை வருணித்துள்ளனர்.

வேங்கை

சங்க இலக்கியங்களில் வேங்கை மரத்தைப் பற்றிய குறிப்புகள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. இவை ஓங்குநிலை வேங்கை எனவும், பெருவரை வேங்கை எனவும், கருங்கால் வேங்கை எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. வேங்கையின் அடி வலிமையானதாக இருக்கும். இது ஓங்கி வளரும் தன்மையுடையது.

“அரும்பு அற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை” ⁹⁶

என்கிறார். வேங்கை மரத்தின் தாள் கரியது. அதன் சுவடுகள் பெரியவை. கொம்புகள் சிறியவை. வேங்கை மலரினை பொழுது போக்கிற்காக பறித்து மகிழ்வார். குறிஞ்சி நிலச் சூழலில் வளரக்கூடியது. குற மகளிர் கூந்தலில் சூடி மகிழ்வார். அக்கொம்புகளில் பூக்கும் பூக்களை மலைநாட்டு மகளிர் புலி என்று கூறுவர். அம்மரக்கிளைகள் அவர்கள் மலர் பறிக்கத் தக்க உயரத்திற்குத் தாமும்.

பாறைகளின் மேல் வேங்கையின் பூக்கள் பரவி கிடப்பதால் அவை காண்பதற்கு புலிக்குட்டி போன்று தோற்றமளிக்கிறது. இம்மலர் அருவி நீரால் வளரக்கூடியது. மேலும் குரரமகளிர் தம் மார்பில் சந்தனக் குழம்பை தோய்த்து அதன் ஈரம் உலர்வதற்கு முன்பே வேங்கைப் பூவினது தாதையும் அதன் மீது பரப்புவர். வேங்கை மரத்தின் அடியில் சிறுவர்களை ஒலி எழுப்பச் செய்து மலைகளில் உண்டாகும் எதிரொலியினைக் கேட்டு மகிழ்ந்தனர். இதனை,

“மன்ற வேங்கை மலர் பதம் நோக்கி

ஏறாது இட்ட ஏம்பூசல்

விண்தோய் விடரகத்து இயம்பு” 97

என்ற பாடல் வரிகளால் அறியலாம். கணவனை இழந்த கண்ணகி அணு அணுவாகப் பிரியும் உயிருடன் தவித்து நிற்கின்றாள். அவளுக்கு,

“நறுஞ்சினை வேங்கை நலங்கிளர் கொழுநிழல் தந்தது” 98

என்கிறார் இளங்கோவடிகள்.

வேங்கை மரம் மிகுதியான பூக்களை கொத்தாகக் கொண்டது. பிடவ மலருடன் சேர்ந்து மலரும் தன்மை உடையது. பொன் போன்றும் அழல் போன்றும் திகழும் தன்மையுடையது. புலி போன்ற தோற்றம் உடையது. வளைந்த வரிகளையுடைய புலியினைத் தாக்கி வென்றது ஒரு யானை. வெற்றி பெற்ற யானையானது களைப்பில் மலையில் படுத்துறங்கியது. துயில் கொண்ட யானையின் கனவில் வேங்கை வந்தது. புதிதாக மலர்ந்து நின்ற வேங்கை மரத்தைப் புலியெனக் கருதி அதன் அழகிய நலத்தைக் கெடுத்தது. சினம் தணிந்த பின் அது புலியன்று வேங்கை மரம் என அறிந்து அம்மரத்தைக் கண்டவுடன் நாணம் கொண்டது. இதனை,

“நெடுவரை மருங்கின் துஞ்சம் யானை

நனவில் தான் செய்தது மனத்தது ஆகலின்

கனவில் கண்டு துவென வொரீஇ

புதுவதாக மலர்ந்த வேங்கை” 99

என்று குறிஞ்சிக் கலி வேங்கை மரத்தினை இயற்கையுடன் இணைத்து வருணித்துள்ளது.

நறவம்

இக்கொடியினைச் சங்க நூல்கள் நறவம், நறை, நறா, நறவு என நான்கு பெயர்களால் அழைக்கின்றன. தாவரவியலில் இதனை ஒரு புதர்க்கொடி என்பர். இக்கொடி கொத்தாகப் பூக்கும். நறவ மலரில் ஐந்து நீண்ட வெளிர் சிவப்பு நிறமான இதழ்கள் உள்ளன. இம்மலரை மகளிரது கண்களுக்கும் கைகளுக்கும் கை விரல்களுக்கும் இதழுக்கும் ஒப்பிட்டுச் சங்கச் சான்றோர் உவமித்துள்ளனர்.

“மறவல் ஓம்புமதி எம்மே - நறவின்

சேயிதழ் அனைய ஆகிக் குவளை

மாயிதழ் புரையும் மலர்கொள் ஈர்இமை” ¹⁰⁰

மேலும் நறவம்பூ மலர்ந்தாற் போன்ற தன்னுடைய மெல்லிய விரலையுடைய கையைத் தாங்கிய தலைவன் தன் அருளை உடைய சிவந்த கண் மறையும்படி வைத்துக் கொண்டதை தலைமகள் நினைவுபடுத்துகிறாள்.

“நறாஅ அவிழ்ந்தன்ன என்மெல்விரல் போது கொண்டு

செறாஅச் செங்கண் புதைய வைத்து” ¹⁰¹

நரந்தம்

நரந்தம் ஒரு சிறிய வகை மரம். சோலைகளில் வளர்கின்ற இம்மரம் பெரிதும் வேங்கை மரத்தின் அருகில் வளர்வதாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. நரந்தம் பூவை மகளிர் தம் கூந்தலில் சூடிக் கொள்வர். ‘நரந்தம் நாளும் குவை இருங்கூந்தல்’ என்னும் தொடரைப் பரணரும் பனம்பாரனாரும் ஒரு எழுத்து கூட மாறாமல் ஆளுகின்றனர். இதனை,

“நரந்தம் நாறு குவை இருங்கூந்தல்

இளந்துணை மகளிரொடு” ¹⁰²

“நரந்தம் நாரும் குவை இருங்கூந்தல்

நிறத்து இலக்கு வெண்பல் மடந்தை” ¹⁰³

என்ற பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன. தலைமகள் ஒருவன் தன் காதலியுடன் குலவியபோது அவளது கூந்தலில் இருந்த நரந்தங்கோதையை விரலால் சுற்றி, மணம் பெற்ற விரலை முகர்ந்து மகிழ்ந்தான். இதனை,

“நரந்தம் நாரும் கூந்தல் எஞ்சாது பற்றி

பொல்புனை மகரவாய் நுங்கிய சிகழிகை

நலம்பெறச் சுற்றிய குரல்அமை ஓர்காழ்

விரல்முறை சுற்றி மோக்கலும் மோந்தனன்” ¹⁰⁴

என்ற பாடல் வரிகளின் வழி அறியலாம். நரந்த மலர் வெண்மையானது, நறுமணம் உடையது. மணம் நெடுநாள் வரை நீடிக்கும் தன்மையுடையது.

வேம்பு

வேம்பு ஒரு பெரிய வகை மரம். இதில் கருவேம்பு, நிலவேம்பு, மலை வேம்பு, சருக்கரை வேம்பு எனப் பல வகைகள் உள்ளன. மன்னர்கள் மட்டுமின்றி வீரர்களும் இப்பூக்களைச் சூடிக் கொள்வர். இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“வேந்திடை தெரிதல் வேண்டி ஏந்துபுகழ்

போந்தை ஆரே வேம்பென வருஉம்

மாபெருந்தானை மலைந்தபூவும்” ¹⁰⁵

என விளக்குகிறது. வேங்கை இலக்கியங்களில் பெருமையுடன் குறிக்கப்படும் மரமாகும். இதன் பூக்கள் செம்மையும் மஞ்சளும் கலந்த நிறமுடையதாகும். இம்மஞ்சள் கலந்த சிவப்பு பொன்னிறமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. எனவே

“பெருவரை வேங்கைப் பொன்மருள் நறுவீ” ¹⁰⁶

என்றும்,

“கருங்கால் வேங்கை மாத்தகட்டு ஒள்வீ” ¹⁰⁷

என்று இதன் பொன்னிறத்தைப் பாடலின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் ‘பொன்னிறம்’ பெண்களின் மேனி வண்ணத்திற்கு ஒப்பிடப்படுகிறது.

“மாண உருக்கிய நன்பொன் மணி உறீஇ

பேணித் துடைத்தன்ன மேனியாய் கோங்கின்

முதிரா இளமுகை ஒப்ப எதிரிய

தொய்யில் பெறித்த வனமுலையாய்” ¹⁰⁸

என்று போற்றப்படுகிறாள். தலைவன் தலைவியைப் பொன்னோர் மேனியாய் என்றும் வனமுலையாய் என்றும் வருணிக்கின்றான்.

மராமரம்

இம்மரத்தின் வெண்மையான மலர்களின் மணம் சுரம் சென்றோர்க்கும், சுரம் சென்று திரும்பினோர்க்கும் இனிய நினைவை உண்டாக்குகிறது. மராமரத்தின் வெண்மையான பூக்கள் யானை மராமரத்தை உராய்கின்ற போதெல்லாம் மழை பெய்வதைப் போல கீழே சிதறி, உழவரின் வெண்மையான நெல்லில் விதை போலக் காய்ந்து கிடக்கும். இதனை,

“தீய்ந்த மராஅத்து ஓங்கல் வெஞ்சினை

வேனில் ஓர்இணர் தேனோடு ஊதி

ஆராது பெயரும் தும்பி

நீர்இல் வைப்பின் கரன் இறந்தோரே” ¹⁰⁹

எனும் அடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

மருதமரம்

“மருத மரத்தின் உயர்ந்த கிளைகளிலே ஏறிய ஆம்பலும்
குவளையும் சேர்த்துத் தழையுடையணிந்த இயவர் புள்ளினங்களை
ஓட்ட இசைப்பராயினர். அவரது இசைக்கு ஏற்ப மயில் ஆடும்
காட்சியையும் உடையது மருதநிலம்”¹¹⁰

“மருதம்பூ சந்தனக்குழம்பின் நிறத்திற்கு உவமையாக
விளங்கும். மருத மர நிழலில் உழவர் தங்குவர்”¹¹¹

தமிழ்நாட்டில் கரு மருது, வெள்ளை மருது, கலி மருது, பூ மருது
எனப் பல மருத மரங்கள் உண்டு. இவற்றுள் ‘பூ மருது’ என வழங்கப்படும்
மருதமே சங்க நூல்களில் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. பூ மருதின் பூக்கள்
சிறந்தவை. சிறிது ஊதா நிறம் கலந்த இளஞ்சிவப்பான பேரிதழ்கள்
உடையவை.

“செவ்வீ மருதின் செம்மலொடு தாஅய்”¹¹²

என வரும் குறுந்தொகை அடி இதனை,

“அறலவிர் வார்மணல் அகலியாற் றடைகரைத்

துறையணி மருது தொகல் கொள வோங்கு”¹¹³

எனும் வரிகள் மூலம் சுட்டுகின்றது.

இயற்கை வருணனைகளில் மா, புள்

தொல்காப்பியர் விலங்குகளை ‘மா’ எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இளமைப்
பெயர்கள், ஆண்பாற் பெயர்கள், பெண்பாற் பெயர்கள் எனக் கூறி அவற்றை
விரித்துக் கூறுமிடத்தில் விலங்குகளின் பெயர்களைச் சுட்டுகிறார். குரங்கு,
முசு, ஊகம், கடமா (காட்டுப்பசு), ஆ, எருமை, யானை, ஓட்டகம், கவரி,
கராம், குதிரை, கழுதை, கடமை, மான், ஆடு, நவ்வி (புள்ளிமான்), உழை,

நாய், நரி, பன்றி, புலி, முயல், மூங்கா (கீரிப்பிள்ளை), வெருகு, எலி, அணில், சுறா, முதலை என்பன தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் விலங்கினங்களாகும். இயற்கை வளத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டே இவ்வுயிரினங்களின் வாழ்க்கை முறையும் அமைந்துள்ளது.

ஆநிறை

ஆநிறை என்பது பெரும் செல்வமாக சங்க காலத்தில் மதிக்கப்பட்டது. பால் தரும் பசுவிற்கு பெரும் சிறப்பு அளிக்கப்பட்டது. எப்பொழுதும் தாய்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாக கன்றுக்குப் பாலூட்டும் பசுவைக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். தன் கன்றுக்காகப் பசு எந்தத் தியாகமும் செய்யக் கூடியது. அத்தகைய அன்பு செலுத்தும் தாய்ப்பசுவின் வருகைக்காகக் கன்றுகள் எதிர்பார்த்து நிற்பதில் வியப்பில்லை. தாயை நினைத்து ஏங்கும் கன்றின் ஏக்கத்தைக் கூறுகையில்,

“கடுஞ்சுரை நல் ஆன் நடுங்குதலைக் குழவி

தாய் காண் விருப்பின் அன்ன” ¹¹⁴

“தாய் பிரிந்து யாத்த நெஞ்சு அமர் குழவி போல

நொந்து நொந்து இன்னா மொழிவதும் என்ப” ¹¹⁵

கன்று தன் தாயின் வரவை எதிர்நோக்கிக் காத்திருப்பது போல, புறத்தே மேய்ச்சலுக்காகச் சென்ற தாய்ப்பசுவும் தன் கன்றினைக் காண வேண்டும் என்ற ஆர்வம் உடையதாக விரைந்து கன்றை நோக்கி ஓடி வரும்.

“மழை விளையாடும் குன்று சேர் சிறுகுடிக்

கறவை கன்றுவயின் படா” ¹¹⁶

“கன்று பயிர் குரல மன்று நிறை புகுதரும்” ¹¹⁷

என்ற பாடலடிகள் மூலம் பசுவின் தாய்மை உணர்வு மேலோங்கி நிற்பதைக் காணமுடிகின்றது. இதனைப் போல தலைவனும் வினை முடித்த வழி,

இடைச்சுர மருங்கில் தவிர்தல் செய்யானாய், தன் காதலியைக் காண வேண்டும் என்ற வேட்கையுடன் திரும்புவான் என்பது வருணிக்கப்பட்டுள்ளது.

மான்

முல்லை நிலத்திற்கு அழகு சேர்க்கும் ஒரு விலங்கு மானாகும். காட்டுப்பகுதியில் விரைந்தோடும் மானின் கூட்டத்தினைக் கண்டு மகிழ்பவர்கள் பலர். குடும்பத் தலைவன் முதலில் குடும்பத்தின் தேவைகளை நிறைவேற்றிய பின்னர்த் தன் தேவைகளை நினைக்க வேண்டும். மான்களிடம் அந்தப் பண்பு உள்ளது. ஆண் மான் தன் கிளைத்த கொம்புகளின் நுனியால் மரத்தின் அடிப்பகுதியை விரைந்து குத்தி, தன் கன்றின் பசியைத் தீர்ப்பதற்காக அம்மரத்தின் பருத்த பெரிய பட்டைகளை உரித்து, வளைத்து, உண்ணச் செய்து எஞ்சியதை தான் உண்டது. குற்றமில்லாத உள்ளத்துடன் துள்ளி நடக்கும் இயல்புடைய தன் கன்றுக்குத் தன் உடலையே நிழலாகத் தருவதற்காக அசையாது, அதன் அருகில் நின்று தன் கன்றின் மீது வெயில் படாது பகற்பொழுதைக் கழித்த அழகை,

“கவைத்தலை முதுகலை காலின் ஒற்றிப்

பசிப்பிணிக்கு இறைஞ்சிய பருஉம் பெருந்தரல்

ஒழியின் உண்டு அழிவு இல் நெஞ்சின்

தெறித்து நடைமரபின் தன் மறிக்கு நிழல் ஆகி

நின்று வெயில் கழிக்கும்” ¹¹⁸

என்ற பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

மந்தி

குரங்கு எப்பொழுதும் மனிதனின் வாழ்வில் இடம்பெற்று விடும் ஒரு விலங்கினமாகும். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற கற்பு நெறி குரங்குகளிடம் இருந்ததால் கணவனை இழந்த மந்தி கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவதில்லென நினைத்துக் கற்புடைய பெண்டிர் உயிர் நீப்பது போல்

தானும் உயிர் நீத்ததாம். இருளில் தாவுதலையுடைய ஆண் குரங்கு சாவினை அடைந்தது. அதனால் கணவன் இல்லாமல் வருந்தும் கைம்மை வாழ்வினை வெறுத்து தன்னுடைய சிறிய குட்டியைச் சுற்றத்தாரிடம் அடைக்கலப்படுத்தியது. பின் ஓங்கிய வரைகளையுடைய மலைப் பக்கத்தின் உச்சியினின்று கீழே விழுந்து தன் உயிரை மாய்த்துக் கொண்டது.

“கருங்கட் தாக்கலைப் பெரும்பிறிது உற்றெனக்

கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி

கல்லா வன்பறழ் கிளை முதல் சேர்த்தி

ஓங்குவரை அடுக்கத்துப் பாய்ந்து உயிர் செருக்கும்

சாரல் நாட! நடுநாள்

வாரல் வாழியோ! வருந்துதல் யாமே!” ¹¹⁹

இருண்ட இடங்களில் தாவுதல் வல்ல குரங்கு தப்பி வீழ்ந்து இறந்துபடும் நள்ளிரவுப் பொழுது எனத் தலைவன் வரும் பொழுதின் தீமை குறித்தாள் தலைவி. தலைவன் நாட்டுச் சாரலில் விலங்குகள் கூட கைம்மையை ஏற்க உடன்படாமல் தம் உயிர் துறந்ததைக் கூறித் தலைவியின் ஆற்றாமை மிகுதியை உணர்த்தினாள் தோழி. அப்பாடலில் மந்தியின் கற்பு, அன்பு, கடமை ஆகிய உணர்வுகள் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன.

புலி

கானகத்து விலங்குகளில் கொடியதாகக் கருதப்படுவது புலியாகும். பார்ப்பதற்கு கொடுமை கலந்த அழகுடன் காணப்படுவது. சங்ககாலத்தில் மிகுந்த எண்ணிக்கையில் புலிகள் இருந்துள்ளன. அவற்றின் முக்கியத் தன்மை இரைக்காக வேட்டையாடுதல் தவிர பிற விலங்குகளை அடித்துக் கொல்வது. அதனால் புலியைக் கொல்வது வீரமெனக் கருதப்பட்டது. யானையைக் கொல்லும் வலிமை படைத்தது புலி என்று பல பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன. பெரிய கைகளையுடைய யானையின் கடிய பகையால்

வருந்திய குறிய கைகளையுடைய கொல்லுதல் வல்ல பெரிய ஆண் புலியானது, பசிய கண்ணையுடைய செந்நாய் அகப்படுகின்ற செவ்வியைப் பார்த்திருக்கும் என்று தன் உணவிற்காகச் செந்நாயின் வரவிற்குக் காத்திருக்கும் புலி பற்றி சங்க இலக்கியம் கூறியுள்ளது.

“நெடுங்கை வன்மான் கடும்பகை உழந்த

குறுங்கை இரும்புலிக் கொலைவல் ஏற்றை

பைங்கட் செந்நாய் படுபதம் பார்க்கும்” ¹²⁰

புலி தனக்குரிய உணவினைத் தானே தேடிக் கொள்ளும் ஆற்றல் வாய்ந்தது.

“சிலம்பின் ஆகொள் வயப்பலி ஆகும் அஃது என” ¹²¹

“சிறுகண் பெருங்களிறு வயப்புலி தாக்கித்

தொன்முரண் சோரும் துன்னரும் சாரல்” ¹²²

“ஆற்றலொடு புணர்ந்த ஆண்பாற்கு எல்லாம்

ஏற்றைக் கிளவி உரித்தென மொழிப” ¹²³

யானை கிட்டாத பொழுது புலி செந்நாயை அகப்படுத்தப் பார்க்கும். அது இரவுக் குறி வாய்க்காத போது பகற்குறியைப் பெறத் தலைவன் எதிர்பார்க்கும் வேட்கையைச் சுட்டுவதாகும். இரவுக்குறியில் வருவதால் ஏற்படும் ஏதங்களைச் சுட்டிக்காட்டித் தலைவி பகற்குறி வரச் சொல்லும் விதம் வருணிக்கத்தக்கது.

மீன்

பரத்தையரிடம் சென்றுவிட்டு வந்த தலைவனைப் பார்த்துத் தன் நெஞ்சோடு பேசுகிறாள் தலைவி. பிரப்பங் கொடியின் புறத்தே வரிகளுடன் கூடிய பழத்தினைக் கெண்டை மீன் கவ்வுகின்ற துறைக்குத் தலைவனானவனுக்கு மனைவியாக நீ இருந்தால், நின் உள்ளத்தில் துன்பம்

ஓயாது நிறையட்டும். எல்லோர்க்கும் வாரி வாரி வழங்கும் ‘அஞ்சி’ என்னும் மன்னனின் அச்சம் தரும் போரை நினைத்து, மனம் வருந்துகின்ற பகைநாட்டு மக்களைப் போல நீ துஞ்சும் நாட்கள் சிலவே ஆகுக என்கிறாள்.

“அரில் பவாப் பிரம்பின் வரிப்புற விளை கனி

குண்டுநீர் இலஞ்சிக் கெண்டை கதாஉம்

தண்துறை ஊரன் பெண்டினை ஆயின்

பல ஆகுக நின் நெஞ்சின் படரே!

.....

சில ஆகுக நீ துஞ்சும் நாளே” ¹²⁴

பழுத்து முதிர்ந்த கனியைக் கெண்டை மீன் விரும்புவது, செல்வம் நிறைந்த தலைவனைப் பரத்தையர் கூர்வது என்னும் பொருளைத் தருகிறது. பாடலில் உவமையை விடத் தன்னைத் தானே தண்டித்துக் கொள்கின்ற முறையில் கூறுகின்ற தன்மை தான் மேலோங்கி நிற்கின்றது. தலைவி தன் நெஞ்சை முன்னிலைப்படுத்தி உணர்வுடையது போல் வருணிப்பதாக அப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

பாம்பு

சிறிய வெள்ளிய பாம்பினது அழகிய கோடுகளை உடைய குட்டியானது காட்டு யானையைத் தீண்டி வருந்தியது போல முல்லையைப் போன்ற பற்களையுடையவளும், வளையினையுடைய கையினளுமாகிய ஒருத்தி தலைவனை வருந்தச் செய்தாள்.

“சிறுவெள் அரவின் அவ்வரிக் குருளை

கானயானை அணங்கி யாஅங்கு

இளையள் முளைவாள் எயிற்றள்

வளையுடைக் கையள் எம் அணங்கியோளே” ¹²⁵

“தலைவன் உற்றது உரைத்தல்” ¹²⁶

பாம்பு தீண்டியதனால் காட்டு யானை வலி பொறுக்காது, அங்கும் இங்கும் அலைவதைப் போலத் தலைவனும் மனதளவிலும் செயலிலும் மாறுபாடு கொண்டு தலைவியுடன் கொண்ட காதலில் மிகுந்த உணர்ச்சிக்கு ஆட்பட்டு இன்பம் கொண்ட போதிலும் அவளால் வருந்தியதாகக் குற்றம் சாட்டுகிறான். இங்கு சிறிய பாம்பின் குருளை பெரிய யானையை வருத்தியது போல மெல்லிய இளைய தலைவி வலிமை வாய்ந்த பெரிய தலைவனை வருத்தியமை வருணிக்கப்பட்டுள்ளது.

களிறு

புலியோடு போரிட்டு வென்ற களிறு தனது இனமான பிடியுடன் செல்லும் பொழுது வேங்கை மரத்தின் கிளைகளை ஒடித்துத் தழைகளைத் தன்மேல் வீசியெறிந்து கொண்டு வெற்றி கொண்ட வீரனைப் போல விரைந்து செல்லும் என்பதை,

“முளை வளர் முதல மூங்கில் முருக்கிக்

கிளையொடு மேய்ந்த கேழ்கிளர் யானை

.....

செறுபகை வாட்டிய செம்மலொடறு கால்

யாழிசைப் பறவை இமிரப் பிடிபுணர்ந்து” ¹²⁷

புலியும் யானையும் தம்முள் அடிக்கடி போர் செய்வது பற்றிய குறிப்புகள் இலக்கியங்களில் இடம்பெற்ற செய்தியை,

“மாசில வெண்கோட்டு அண்ணல் யானை

வாயுள் தப்பிய வருங்கேழ் வயப்புலி

மாநிலம் நெளியக் குத்தி” ¹²⁸

எனும் பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

புள் வருணனை

சங்க நூல்களில் பறவை என்ற பெயர் பறக்கும் உயிர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் வழங்கியிருப்பினும் பெரும்பாலும் முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொரிக்கும் புள்ளினத்திற்கு உரியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. தும்பி, வண்டு முதலியவற்றிற்கும் பறவை என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. சங்க நூல்களில் விலங்குகளை விடப் பறவைகள் மிகுதியாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

“சங்க நூல்களில் முப்பத்தைந்து விலங்குகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

ஆனால் ஏறக்குறைய ஐம்பத்தெட்டுப் பறவைகளின் பெயர்கள் சங்க நூல்களில் காணப்படுகின்றன.”¹²⁹

ஆள் உயரமிருக்கும் நீர்ப் பறவையிலிருந்து உள்ளான் போன்ற சிறுபறவை வரை ஏறக்குறைய இருபத்திரண்டு நீர்ப்பறவைகளைப் பற்றிய செய்திகள் சங்க நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

நாரை

நாரை, மீனைப் பிடித்து உண்ண ஆடாது, அசையாது நீர் நிலையருகில் நின்று கொண்டேயிருந்து, தன்னுடைய மூக்கினால் குத்திப் பிடிக்கக்கூடிய தூரத்தில் ஏதாவது மீன் வந்தால் உடனே கழுத்தை நீட்டிப் பிடிக்கும். அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று நாரை மீன்பிடிக்கும் விதத்தை அழகுற விளக்கியுள்ளது.

“நீளிரும் பொய்கை யிரை வேட் டெழுந்த

வாளை வெண்போத்து உணீஇய நாரைதன்

அடியறிவு உறுதல் அஞ்சிப் பைபயக்

கடியிலம் புகூஉங் கள்வன் போலச்

சாஅய் ஒதுங்கும் துறைகேழ் ஊரனொடு”¹³⁰

பொய்கையில் வாளை மீனை உண்ணச் சென்ற நாரை தன் அடிகளின் ஓசையை மீன்கள் உணர்ந்து கொள்ளுமென்று அஞ்சி மெதுமெதுவாக அடியெடுத்து வைத்துச் செல்லும் என்று அகநானூறு கூறுகிறது.

கொக்கு

சங்க நூல்களில் கொக்கின் நிறத்தை வெள்ளை நிறமென்று கூறவில்லை. கொக்கு அமர்ந்திருக்கும் போது மண்ணின் நிறமாகக் காணப்படும். பழுப்பு நிறம் மிகுந்து காணப்படும். வாலும், முன் கழுத்தும், முன் சிறகும் வெண்மையாகக் காணப்படும்.

“மாரிச் சுதையின் ஈர்ப்புறத் தன்ன

கூரற் கொக்கின் குறும்பறைச் சேவல்” ¹³¹

“பைங்காற் கொக்கின் புன்புறத் தன்ன

குண்டுநீ ராம்பலுங் கூம்பின வினியே” ¹³²

ஆம்பல் குவிந்திருந்த போது தோன்றும் நிலை கொக்கின் கூம்பு நிலை போல இருந்ததாகச் சங்கப் புலவர்கள் உவமித்துள்ளனர்.

சிறுவெள்ளாங் குருகு

சங்க இலக்கியத்தில் ‘கருங்கால் வெண்குருகு’ என்ற அடைமொழியுடன் குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. வெண் குருகினத்தில் மிக நெடியதை ‘கருங்கால் வெண்குருகு’ என்றும் நடுத்தர உயரமுடையதை ‘வெள்ளாங் குருகு’ என்றும் சங்க நூல்கள் அழைக்கின்றன. சிறு வெள்ளாங்குருகை ஒரு நற்றிணைப் பாடல் மிக அழகாக வருணித்துள்ளது.

“சிறுவெள்ளாங் குருகே சிறுவெள் ளாங்குருகே

துறையோ கறுவைத் தூமடி யன்ன

நிறங்கிளர் தூவிச் சிறுவெள்ளாங் குருகே” ¹³³

வெள்ளாங் குருகுகளுக்குக் குஞ்சு பொரிக்கும் காலத்தில் அழகான, நுண்ணிதான, பனிக்கூட்டம் போன்ற வெண்மையான தூவிகள் தோன்றும். அந்தத் தூவிகள் காணப்படுவதால் வெண்குருகை, அசையும் கரும்பின் பூவிற்கு ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளனர். வெண்கூதாளப்பூ ஒளிவிடும் வெள்ளை நிறமாகக் காணப்படும் முறுக்கு அவிழ்ந்து மலரும் பூ வெண்குருகு போலத் தோன்றியதாக அகநானூறு கூறியுள்ளது.

“பைம்புதல் நளிசினைக் குருகிருந் தன்ன

வண்பிணி யவழிந்த வெண்கூ தாளத்து” ¹³⁴

கிள்ளை

கிளியை ‘கிள்ளை’ என அழைப்பர். கிள்ளைக் கூட்டங்கள் தலைவியின் இனிய குரலைக் கேட்டு தினைக் கொல்லையை விட்டு நீங்காமல் உள்ளது. கிளிகளின் மொழிகள் போன்று மகளிரின் மொழிகளைக் கூறுவது இலக்கிய நயம் மட்டுமன்று, இணையான உண்மையுமாகும் என்பதை,

“கொடிச்சி யின்குரல் கிளிசெத் தடுக்கத்துப்

பைங்குர லேனற் படர்தருங் கிளியெனக்

காவலுங் கடியுநர் போல்வர்” ¹³⁵

ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது.

மயில்

மயிலை அழகிய தமிழில் ‘மஞ்ஞை’ என்பர். மயில்கள் பாலை நிலங்களிலும் மருத நிலங்களிலும் வாழ்ந்து வந்தன. மயிலின் தோகையை மகளிர் கூந்தலுக்கு ஒப்பிடுவது புலவர்களின் மரபாகும். மயிலின் தோகை

ஒளிவிடும் பச்சை நிறமாகும். தோகையில் இடையிடையே கருநீலநிறப் பொறிகள் காணப்படும். கொடியாக நீண்டு படர்ந்துள்ள காக்கணங் கொடியின் பசுமை நிறத்தில் கருநீல வட்டப்பொறி போன்ற பூக்கள் பூத்திருப்பது மயிலின் தோகைக்குப் பொருத்தமான உவமையாகும்.

“தண்புணக் கருவிளைக் கண்போன் மாமலர்

ஆடுமயில் பீலியின் வாடையோடு துயல்வர்” ¹³⁶

மயிலின் தோகையைப் பூத்த கருவிளைச் செடிக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறியது மிகச் சிறந்த அழகிய உவமையாகும்.

அன்றில்

அன்றில் ஆணும் பெண்ணுமாய் இணைந்து வாழும் பறவைகள். ‘கிரௌஞ்ச மிதுனம்’ என்ற பறவையினைப் போல இரட்டையாய் வாழ்வதால் ‘புணர் அன்றில்’ எனப்பட்டது. அன்றில் ஒருகண் துயின்று, மற்றொன்றை ஆர்வத்தால் தன் துணை மேல் வைத்து உறங்கும் அன்புடைய பறவையாகும். பகையைத் தாங்கித் தன் பெடையைக் காக்கும் ஆற்றல் குறித்து ஆண் அன்றிலுக்கு ‘நெருப்பின் அன்ன செந்தலையும்’, ‘நள்ளென் யாமத்தும் தன் செயலறவு தோன்றப் புலம்புதல் குறித்து’ பெண் அன்றிலுக்கு வளைந்த அலகும் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

“நெருப்பின் அன்ன செந்தலை அன்றில்

இறவின் அன்ன கொடுவாய்ப் பெடையோடு

தடவின் ஓங்குசினைக் கட்சியில் பிரிந்தோர்

கையற்றுநரலும் நள்ளென் யாமம்” ¹³⁷

“பெடை புணர் அன்றில் இயங்கு குரல் அளைஇக்

கங்குலும் கையறவு தந்தன்று” ¹³⁸

என்ற இப்பாடல் காதலர்கள் இணைந்து வாழ்வதை அன்றில் பறவையின் வாயிலாக உணர்த்துகின்றது.

குருவி

“தினையரிந்த தாளின் பொருந்திய தழைத்த கதிர்களையும்
புழுப்பூச்சிகளையும் குருவிகள் விரும்பியுண்ணும் இவை
இருவியிருந்த குருவிகள் ஆகும்” ¹³⁹

ஊர்களில் அமைந்த மன்றத்தில் புழுதிகளில் விளையாடிக் குருவிகள் களிக்கும். இதனை,

“ஆம்பற் பூவின் சாம்பலன்ன
கூம்பிய சிறகர் மனையுறை குரீஇ
முன்றில் உணங்கல் மாந்தி மன்றத்து
எருவினுண் தாது குடைவன ஆடி” ¹⁴⁰

எனக் குறுந்தொகைச் செய்யுள் மூலம் அறியலாம்.

குயில்

மாம்பூக்களைக் கொழுதி (கொத்தி) உண்ணும் அந்த மகிழ்ச்சியால் பாடும் என்பதை,

“மாநனை கொழுதி மகிழ்குயி லாலும்
நறுந்தண் பொழில கானங்” ¹⁴¹

என்ற நற்றிணைப் பாடல் வழி அறியலாம்.

குடிஞை

வெகுண்டு எழும் குரலுடைய குடிஞைச் சேவலின் ஒலிகள், புற்கள் நீங்கிய வெடிப்பிடங்கள் தனித்திடச் சென்று மலையிலிருந்து கற்கள் உருண்டு விழும் போது எழும் ஓசை போல ஒலிக்கும். இதனை,

“உருத்தெழு குரல குடிஞைச் சேவல்

புல்சாய் விடரகம் புலம்ப வரைய

கல்லெறி இசையின் இரட்டும் ஆங்கண்

சிள்வீடு கறங்கும் சிறியிலை வேலத்” ¹⁴²

எனும் அகநானூற்று வரிகள் குறிப்பிடுகிறது.

கணந்துள்

கணந்துள் அஞ்சிய பறவை. அது வேடன் வீசுகின்ற வலையில் அகப்படுவதற்கு அஞ்சி எழுப்பும் புலம்பல், ஒலிகரஞ் செல்கிற கோடியர் கதுமென இசைக்கும் யாழ் கரம்பொலியைப் போலத் தோன்றுகிறது என்பதை,

“பார்வை வேட்டுவன் படுவலை வெரீஇ

நெடுங்கால் கணந்துளம் புலம்புகொள் தெள்விளி

கரஞ்செல் கோடியர் கதுமென இசைக்கும்

நரம்பொடு கொள்ளும் அத்தத்து ஆங்கண்” ¹⁴³

எனும் வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

வருணனையில் காடு

காடு என்னும் களம் சொல் எனும் தூரிகையால் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளதை சங்க அக இலக்கிங்களில் எங்கும் காண முடிகின்றது. அகவாழ்வு நிகழும் களமாக மட்டும் அன்றி வேறு எவ்வித நோக்கமுமின்றி இயற்கையை இயற்கைக்காகப் பாடும் போக்கையும் பல இடங்களில் பார்க்க முடிகிறது.

தலைவன் வினை காரணமாகத் தலைவியைப் பிரிந்தான். பிரிதல் ஆற்றாத தலைவி, கார்கால நிகழ்வுகளைச் சுட்டிக் காட்டி இத்தகைய சூழல் நம் தலைவர் சென்ற ஊரிலும் ஏற்படுமாயின் கட்டாயம் தலைவர் திரும்பி வந்திருப்பார். இக்கார்கால நிகழ்வுகள் அங்கு ஏற்படவில்லை போலும் என்று கூறுகிறாள்.

“பல்கதிர் மண்டிலம் பகல் செய்து ஆற்றிச்

சேய்உயர் பெருவரைச் சென்றவன் மறையப்

பறவை பார்ப்புவயிலன் அடையப் புறவின்

.....

ஐதுவந்து இசைக்கும் அருளில் மாலை” ¹⁴⁴

இப்பாடலில் கார்கால வருணனை மிகச் சிறப்பாக இடம் பெற்றுள்ளது. தலைவனை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் தலைவியையும் கார்கால நிகழ்வுகள் தலைவன் நாட்டில் நிகழ்ந்திருக்காது. நிகழ்ந்திருந்தால் தலைவன் தன்னைப் பார்க்க வந்திருப்பார் என்ற தலைவியின் ஏக்க உள்ளத்தையும் இவ்வருணனை உணர்த்துகிறது. இயற்கை எங்கும் ஒன்றாகத் தான் இருக்கும். மழையானது, தலைவன் இருக்குமிடத்தில் பொழிந்திருக்காது என்ற தலைவி கூற்று தலைவன் மீது அவள் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையைப் புலப்படுத்துவதாக இருந்தாலும், இயற்கை இடத்திற்கு இடம் மாறுபடும் என மாறுபட்டுச் சித்திரிக்கும் மனித மனத்தை இயற்கையின் இயல்பாக எடுத்துரைக்கின்றாள் தலைவி.

பாசறைக்குச் சென்று திரும்பும் தலைவன் வரும் வழியில் காடு அழகு பெற்றுக் காணப்படும் காட்சியைப் பார்த்துப் பாகனை நோக்கித் தேரை விரைவாகச் செலுத்துமாறு கூறுகிறான். இந்த நிலையில் தான் இயற்கை காதலோடு மனித வாழ்வோடு இரண்டறக் கலக்கத் தொடங்குகின்றது.

“படுமழை பொழிந்த பயம்மிகு புறவின்

நெடுநீர் அவல பகுவாய்த் தேரை

சிறுபல் இதயத்தின் நெடுநெறிக் கறங்க

.

காடுகவின் பெற்ற தண்பதப் பெருவழி” ¹⁴⁵

எனக் காடும் காடு வாழ் உயிரினங்களும் மனிதன் உள்ளத்துக் காதல் உணர்வை வேகம் பெறச் செய்கின்றன.

கற்பனையில் இயற்கை

மனிதன் தன் புறக்கண்களால் காண இயலாத பலவற்றை மனத்தின் அகக்கண்களால் கண்டு இன்புறுகிறான். இவ்வியப்பறும் அகக்காட்சி எண்ணங்களாக வெளிப்பட்டு கற்பனையாக உருப்பெறுகின்றது. பொது நிலையில் கற்பனை என்பது மனித உள்ளத்திற்குரிய சாதாரண இயல்பாகவே அமைகிறது. கலைஞனைப் பொறுத்தமட்டில் அது அவன் படைப்பாற்றலின் துணையாகிச் சிறப்பு பெறுகின்றது. கலையின் ஆக்கத்திற்கு அடிப்படையாகின்றது. கற்பனை இலக்கியத்தின் உயிர்நாடி ஆகும். சங்கப் புலவர்கள் தம் அகப்பாடல்களில் எண்ணிறந்த கற்பனைக் காட்சிகளைப் புனைந்து காட்டியுள்ளனர். பாடல்களின் அளவிற்கு ஏற்ப கற்பனையின் நீட்டமும் சுருக்கமும் அமைந்துள்ளது.

வினைமேற்சென்ற தலைவன் தான் மிக விரைந்து வந்ததற்குரிய காரணத்தைக் காதலிக்கு அறிவிக்கின்றான். மயில் அசைவில் நின் சாயலை அறிந்தேன். முல்லை மலரில் நின் கூந்தல் மணத்தை நுகர்ந்தேன். மான் பார்வையில் நின் மருட்சியைக் கண்டேன். மயிலும் முல்லையும் மானும் எனக்கு அவையாகத் தோன்றவில்லை. நீயாகத் தோன்றின. நின்னையே எனக்குக் காட்டின. வழியிடை இயற்கையெல்லாம் நின் உணர்வை எனக்கு மிகுவித்தமையின் வேறொன்றையும் நினையாது நின்னையே நினைத்து ஓடி

வந்தேன் என்கின்றான் தலைவன். தலைவன் தன் உள்ளத்தை இயற்கைபால் ஏற்றிக் கூறுவதை இதன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“நின்னே போலும் மஞ்ஞை ஆலநின்

நன்னுதல் நாரும் முல்லை மலர

நின்னே போல மாமருண்டு நோக்கு

நின்னே யுள்ளி வந்தனென்

நன்னுதல் அரிவை காரினும் விரைந்தே” ¹⁴⁶

இயற்கையில் பலவாகச் சிதறிக் கிடப்பவற்றை ஓரிடத்தில் இணைந்து காணும்போது அவை தலைவியை நினைவுபடுத்தியதாய்த் தலைவன் கூறுகையில் தலைவனின் கற்பனைத் திறன் தலைவியையும், கவியின்பம் காண முற்படுவோரையும் மகிழ்வில் ஆழ்த்துகின்றது.

தலைவி தோழியிடம் தலைவனின் காதல் நிலத்தை விடப் பரந்ததாக, வாளை விட உயர்ந்ததாக, நீரை விட ஆழமானதாக விளங்குவதாகக் கூறுகிறாள். அன்பின் வெளிப்பாடு இயற்கையோடு இணைத்துக் கற்பனையாகப் புனையப்பட்டுள்ளதை இதனால் அறியமுடிகிறது.

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று

நீரினும் ஆரளவு இன்றே சாரல்

கருங்கோல் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே” ¹⁴⁷

அன்பின் பெருமையை, உயர்வை, ஆழத்தை இயற்கையின் துணைகொண்டு உணர்த்த முற்படுகையில் அது கற்பனையாய், கவிதை தரும் களிப்பாய் உருக்கொள்கிறது. களவு ஒழுக்கமாகத் தலைவன் அடிக்கடி வருவதால் ஏற்படும் தடைகளை நீக்க எண்ணிய தலைவி, தலைவனை மணம் முடிக்க விரும்புவதைக் குறிப்பாகத் தோழியிடம் கூறுகிறாள்.

தோழி, கூத்தாட்டு அவை போன்ற இயற்கைக் காட்சிகளை நல்கவல்ல மலையில் மூங்கிலின் துளையில் புகுந்து எழும் காற்றால் வரும் ஓசை குழல் ஒலி போல் ஒலித்தது. பக்க மலையில் ஓடிவரும் அருவியின் ஓசை முழவு ஓசையாக இருந்தது. துள்ளித் திரியும் மான்களின் வாய் ஒலி பெருவங்கியம் போல் கேட்டது. பூத்த பூக்களில் உள்ள தேன் உண்ணும் வண்டுகளின் ஆரவார ஒலி யாழ் போல் கேட்டது. இப்படியாகப் பல இசைகளைக் கேட்ட குரங்குகள் பார்வையாளர்களைப் போல வியப்புடன் பார்த்தன. மயில்கள் அவைக்களத்தே ஆடும் மகளிரைப் போல் ஆடின. இவ்வாறாக கூத்தாட்டு இசைக்களமாகக் காட்சி தரும் மலை நாட்டுக்குரிய தலைவன் என்று மலையின் இயற்கைக் காட்சியைக் கூத்தாட்டரங்கமாகக் கற்பனை செய்து கூறுவது சிறப்பாக அமைந்துள்ளது.

“ஆடுஅமைக் குயின்ற அவிர்துளை மருங்கின்

கோடை அவ்வளி குழலிசை ஆகப்

பாடுஇன் அருவிப் பனிநீர் இன்இசைத்

.

கழைவளர் அடுக்கத்து இயலிஆ டும்மயில்” ¹⁴⁸

என இயற்கை அழகும், மனிதன் உருவாக்கிய அழகான கலைகளும் இங்கு கைகோர்த்து களிநடம் புரிகின்றன.

தலைவன் வினைவயிற் பிரிந்தான். கார்ப்பருவத்தில் மீண்டும் வருவதாகக் கூறிச் சென்றான். கார் வந்தது. ஆனால் தலைவனின் தேர் வரவில்லை. இதனால் வருத்தமுற்றத் தலைவியை நோக்கிய தோழி, இது கார்ப்பருவம் அன்று என்று கூறித் தலைவியை ஆற்றுவிக்கிறாள்.

‘தண்ணீரே இல்லாத கடக்க முடியாத நீண்ட நெறியில் கொடிய காட்டின் வழியே நம் காதலர் சென்றனர். அவர் குறித்துச் சென்ற கார்ப்பருவம் இதுவோ என மயங்குகின்றாய். அறிவில்லாத கடல்நீரை உண்ட

கரியமேகம் அதனை தாங்கமாட்டாமல் மழையைப் பொழிந்தது. இதனை அறியாத பிடவும், கொன்றையும், காந்தளும் மலர்ந்துவிட்டன. அவற்றைக் கண்டு நீ கார்காலம் வந்துற்றது என மயங்குகிறாய். அங்ஙனம் மயங்கத் தேவையில்லை' என்று தோழி கூறுகிறாள்.

“இதுவோ என்றிசின் மடந்தை மதியின்று

மறந்துகடல் முகந்த கமங்கூழ் மாமழை

பொறுத்தல் செல்லாது இறுத்த வண்பெயல்

காரென்று அயர்ந்த உள்ளமொடு தேர்வில

பிடவுங் கொன்றையும் கோடலும்

மடவ ஆகலின் மலர்ந்தன பலவே” ¹⁴⁹

கார்காலம் வந்துற்றது என்பது உண்மை என்றாலும் தலைவியை ஆற்றுவிக்க வேறு வழி தெரியாத தோழி கற்பனையாக மழை வந்ததன் காரணங்களைப் படைத்துக் கூறினாள். தோழியின் மதிநுட்பம் இங்கு அறியத்தக்கது. இவ்வாறு தோழியின் கூற்று வாயிலாகக் கவிஞனின் கற்பனைத் திறன் வெளிப்படுகிறது. காதல் உணர்வைத் தாங்கி நிற்கும் களமாக அந்தக் காதலில் ஏற்படும் மாற்றங்களை உணர்த்தும் கருவியாக சங்க இலக்கியங்களில் இயற்கை இடம் பெறுகிறது.

தொகுப்புரை

இயற்கையே பார்க்க அழகு. அதை இலக்கியத்தில் பதிவு செய்கையில் அங்கு கலைக் கூறுகள் எனும் அழகு சேர அது இருமடங்கு இன்பம் தருகிறது. கலைக்கூறுகளோடு கருத்து நயமும் இணைந்து விடுமேயானால் மும்மடங்குப் பொலிவோடு இதயத்தை வருடுவதோடு, சிந்தனைக்கும் விருந்து தந்து என்றும் அழியாச் சித்திரங்களாய் நம் ஆன்மாவை தூய்மை ஆக்குகின்றன.

தெய்வம் இயற்கை கடந்த பொருள் பற்றியும் மக்களைப் பற்றியும் சங்க இலக்கியம் சிறப்பாக வருணிக்கிறது. காட்சி வருணனையானது சங்கப் புலவர்கள் கூறிய காட்சியைப் படிப்பவரின் கண்முன்னே நிறுத்தி நிழலாட வைக்கிறது.

ஐவகை நிலத்தினைப் பற்றிய வருணனைகள் நிலத்தின் அமைப்பையும், தன்மையினையும், இயற்கைக் காட்சிகளையும் சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகின்றன.

அகப்பாடல்களில் இயற்கைப் புனைவுகள் அதிகமாக காணப்படுகின்றன. சங்ககாலத் தமிழர்களின் வாழ்வு இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வாகும். வான், மலை, அருவி, காடு, கடல், வயல் என்று இயற்கையோடு அவர்கள் நெருங்கிய தொடர்பு உடையவர்கள்.

இயற்கைப் பொருள் வெறும் அஃறிணைப் பொருட்களாக இல்லாமல் உயிரோட்டமுடன் தலைவன், தலைவி வாழ்வோடு இணைந்துள்ளது.

சங்க அக இலக்கியங்கள் இயற்கை வளங்களை வருணித்து மனித வாழ்வினை, அவர்தம் உணர்வுகளை இயற்கையோடு இணைத்துக் காட்சிப்படுத்துகின்றன.

படைப்பாளரின் கற்பனைத் திறத்தோடும், வருணிக்கும் வல்லமையோடும் இலக்கியத்தில் இயற்கை இடம் பெறும் போது அங்கு காடு சொல்லோவியங்களாகத் தீட்டப்பட சிந்தைக்கு இன்பம் தந்து சிறக்கின்றது.

இயற்கையானது இலக்கியங்களில் கண்ணுக்கு விருந்தாய்க் காட்சி தருவதோடு அது மனிதரோடும் மனித வாழ்வோடும் இரண்டறக் கலந்து நின்று கருத்துக் கருவூலமாகவும் சிந்தனையைச் செழுமை பெறச் செய்கிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. William Wordsworth, 'Tinter nabbey', pg. 93-99
2. Fr.Xavier, Thaninayagam, Landscape and poetry, p. 22
3. Butcher, 'Aristotles' Theory of Poetry and fine art, p. 116
4. Fr.Xavier, Thaninayagam, Tamil Culture p. 44 Vol. 40 c
5. தமிழ்ப்பேரகராதி, ப. 86
6. தொல்காப்பியம், சொல். நூ. 502
7. மேலது., நூ. 503
8. Butcher, 'Aristotles' Theory of poetry and Fine arts, p. 128
9. முனைவர் து.லலிதா, பெரிய திருமொழி ஒரு பார்வை, ப. 44
10. ஐங்குறு., பா.எ. 70 (4-5)
11. கலித்., பா.எ. 9 (14)
12. பரி., பா.எ. 11 (79)
13. நெடுநல்., அடிகள் 87-88
14. பதிற்று., பா.எ. 88 (28)
15. குறள். 120
16. பட்டினப் பாலை அடிகள், 185- 191
17. குறள், பா.எ. 1031

18. அகம்., பா.எ. 302 (10-12)
19. நற்., பா.எ. 125 (10-12)
20. On Nature is imitation do I came
21. அகம்., பா.எ. 378 (19-24)
22. நன்., பா.எ., 54
23. அகம்., பா.எ. 281 (10)
24. குறுந்., பா.எ. 222 (6)
25. நற்., பா.எ. 28 (7-9)
26. குறுந்., பா.எ. 95 (3-4)
27. நற்., பா.எ. 347 (8)
28. ஐங்குறு., பா.எ. 367 (1-5)
29. கலித்., பா.எ. 39 (1-6)
30. குறுந்., பா.எ. 3 (1-4)
31. குறுந்., பா.எ. 113 (1-6)
32. நற்., பா.எ. 214 (10-12)
33. நற்., பா.எ. 208 (11-12)
34. ஐங்குறு., பா.எ. 31 (1-4)
35. கலித்., பா.எ. 41 (5)
36. குறுந்., பா.எ. 134
37. மேலது., பா.எ. 120
38. பரி., பா.எ. 8 (34)
39. அகம்., பா.எ. 218 (20)
40. குறுந்., பா.எ. 183
41. கலித்., பா.எ. 101
42. அகம்., பா.எ. 134

43. பரி., பா.எ. 1
44. நற்., பா.எ. 277
45. குறுந்., பா.எ. 98
46. தொல்., பொருள், நூ. 104
47. நற்., பா.எ. 142 (10-11)
48. குறுந்., பா.எ. 126
49. கலித்., பா.எ. 103
50. குறுந்., பா.எ. 13
51. மேலது., பா.எ. 94
52. குறிஞ்சி., 63
53. குறுந்., பா.எ. 13
54. நற்., பா.எ. 34
55. குறுந்., பா.எ. 300
56. குறுந்., பா.எ. 122
57. அகம்., பா.எ. 148
58. அகம்., பா.எ. 178 (8-9)
59. அகம்., பா.எ. 294
60. அகம்., பா.எ. 218
61. நற்., பா.எ. 268
62. மேலது., பா.எ. 232
63. மேலது., பா.எ. 103
64. கலித்., பா.எ. 103
65. நற்., பா.எ. 99 (9)
66. மேலது., பா.எ. 347 (8)
67. கலித்., பா.எ. 104 (49)
68. ஐங்குறு., பா.எ. 10 (94-99)

69. குறுந்., பா.எ. 85 (4)
70. நற்., பா.எ. 390
71. கலித்., பா.எ. 27
72. நற்., பா.எ. 19 (1-5)
73. அகம்., பா.எ. 180
74. நற்., பா.எ. 203
75. குறுந்., பா.எ. 138
76. குறுந்., பா.எ. 51
77. மேலது., பா.எ. 124
78. மேலது., பா.எ. 160
79. நற்., பா.எ. 177
80. மேலது., பா.எ. 314 (9)
81. நெடுநல்., அடிகள். 9-12
82. குறுந்., பா.எ. 92
83. மேலது., பா.எ. 86
84. மேலது., பா.எ. 108
85. மேலது., பா.எ. 160
86. மேலது., பா.எ. 96
87. மேலது., பா.எ. 100
88. ச.வே.சுப்பிரமணியன்(உ.ஆ.), தொல்., பொருள்., மரபியல், நூ. 28
89. மேலது., நூ. 88
90. மேலது., நூ. 89
91. ஐங்குறு., பா.எ. 161
92. குறுந்., பா.எ. 236
93. நற்., பா.எ. 307
94. அகம்., பா.எ. 370

95. நற்., பா.எ. 67
96. குறுந்., பா.எ. 26
97. மேலது., பா.எ. 241
98. சிலம்பு., பதிகம், 4
99. குறிஞ்சிக்கலி, 41
-
100. அகம்., பா.எ. 19 (9-11)
101. கலித்., பா.எ. 54 (9-10)
102. பரி., பா.எ. 7 (61-64)
103. குறுந்., பா.எ. 52
104. கலித்., பா.எ. 54 (5-8)
105. தொல்., பொருள்., 60 (2-5)
106. ஐங்குறு., பா.எ. 217 (1)
107. மேலது., பா.எ. 219 (1)
108. கலித்., பா.எ. 117 (1-4)
109. குறுந்., பா.எ. 211
110. அகம்., பா.எ. 345
111. பதிற்., பா.எ. 79
112. குறுந்., பா.எ. 50
113. அகம்., பா.எ. 97
114. வி.நாகராசன் (உ.ஆ.), குறுந்., பா.எ. 132
115. இரா.செயபால் (உ.ஆ.), அகம்., பா.எ. 293
116. வி.நாகராசன் (உ.ஆ.), குறுந்., பா.எ. 108
117. இரா.செயபால் (உ.ஆ.), அகம்., பா.எ. 104

118. வி.நாகராசன் (உ.ஆ.), குறுந்., பா.எ. 213
119. மேலது., பா.எ. 69
120. அ.தட்சிணாமூர்த்தி (உ.ஆ.), ஐங்., பா.எ. 302
121. இரா.செயபால் (உ.ஆ.), அகம்., பா.எ. 2
122. வி.நாகராசன் (உ.ஆ.), குறுந்., பா.எ. 88
123. ச.வே.சுப்பிரமணியன் (உ.ஆ.), தொல்.,பொருள், மரபியல், நூ.50
124. வி.நாகராசன் (உ.ஆ.), குறுந்தொகை, பா.எ. 91
125. மேலது., பா.எ. 119
126. மேலது., பா.எ. 3
127. அகம்., பா.எ. 232
128. மேலது., பா.எ. 251
129. ச.வே.சுப்பிரமணியன்(உ.ஆ.), தொல்.,பொருள், மரபியல், நூ. 30
130. பி.எல்.சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப. 3
131. அகம்., பா.எ. 346
132. நற்., பா.எ. 280
133. நற்., பா.எ. 70
134. ஐங்குறு., பா.எ. 151
135. ஐங்குறு., பா.எ. 289
136. நற்., பா.எ. 262
137. குறுந்., பா.எ. 110
138. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் (உ.ஆ.), நற்றிணை, பா.எ. 303
139. மேலது., பா.எ. 152
140. அகம்., பா.எ. 388
141. குறுந்., பா.எ. 46
142. அகம்., பா.எ. 89
143. நற்., பா.எ. 212

- 144. மேலது., பா.எ. 62
- 145. அகம்., பா.எ. 154
- 146. ஐங்குறு., பா.எ. 492
- 147. குறுந்., பா.எ. 3
- 148. அகம்., பா.எ. 82
- 149. நற்., பா.எ. 99

இயல் – 3

கருப்பொருள்களின் வழி அழகியல்

பொருளடக்கம்

- முன்னுரை
- அகத்திணைக் கூறுகள்
- கருப்பொருட்கள்
- கருப்பொருள் - பெயர்க்காரணம்
- அகராதிகளில் கருப்பொருள் விளக்கம்
- இலக்கண நூல்களில் கருப்பொருள்
- ஐந்திலக்கண நூல்களில் கருப்பொருள்கள்
 - ✓ தொல்காப்பியம்
 - ✓ வீரசோழியம்
 - ✓ இலக்கண விளக்கம்
 - ✓ தொன்னூல் விளக்கம்
 - ✓ முத்துவீரியம்
 - ✓ சுவாமிநாதம்

- அகப்பொருள் இலக்கண நூல்களில் கருப்பொருள்கள்
 - ✓ இறையனாரகப்பொருள்
 - ✓ தமிழ்நெறி விளக்கம்
 - ✓ நம்பியகப்பொருள்
 - ✓ களவியற்காரிகை
 - ✓ மாறனகப்பொருள்
- கருப்பொருட்கள் வழி அழகியல்
- இலக்கியத்தில் அழகியல்
- இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள கருப்பொருள்கள்
 - ✓ தெய்வம்
 - ✓ மக்கள்
 - ✓ பறவைகள்
 - ✓ விலங்குகள்
 - ✓ இளமைப் பெயர்கள்
 - ✓ ஆண்பாற் பெயர்கள்
 - ✓ பெண்பாற் பெயர்கள்
 - ✓ நீர்வாழ் விலங்கு
 - ✓ ஊர்
 - ✓ நீர்
 - ✓ மலர்கள்
 - ✓ மரங்கள்
- புல்வகையின் உறுப்புகள்
- மரவகையின் உறுப்புகள்
 - ✓ செடிகள்

✓ கொடிகள்

✓ புல்தட்டை

✓ உணவு

✓ பறை

✓ யாழ்

✓ ஊர்வன

➤ செயற்கைப் பொருட்கள்

➤ பொதுப் பொருள்கள்

➤ சங்க அக இலக்கியத்தில் கருப்பொருள்

➤ குறிஞ்சி திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருளமைவு

✓ கிளிகளைத் தலைவன் வாழ்த்துதல்

✓ தோழியின் அறிவுரை

✓ தலைமக்களின் காதல்

✓ தலைவியின் காதல் மிகுதி

✓ வெறியாட்டு

➤ குறிஞ்சித் திணைப்பாடல்களில் கருப்பொருள் மயக்கம்

✓ குறிஞ்சியுள் முல்லை

✓ குறிஞ்சியுள் மருதம்

✓ குறிஞ்சியுள் நெய்தல்

✓ குறிஞ்சியுள் பாவை

➤ உவமையின் வழி குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்களின்

கருப்பொருளமைவு

✓ முருகன், வள்ளி, சூரமகளிர்

✓ மயில்

✓ கிளி

✓ விலங்கு

✓ அருவி

✓ மலர்கள்

✓ சந்தனம்

✓ மூங்கில்

✓ தினை

➤ முல்லைத் திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருளமைவு

✓ இனிய இல்லறம்

✓ தலைவியின் ஆற்றாமை

✓ தலைவியின் ஏக்கமும் தலைவனின் வரவு மகிழ்ச்சியும்

✓ தலைமக்களின் களவு கற்பாதல்

➤ முல்லைத்திணைப் பாடல்களின் கருப்பொருள் மயக்கம்

✓ முல்லையுள் குறிஞ்சி

✓ முல்லையுள் மருதம்

✓ முல்லையுள் பாலை நெய்தல்

➤ உவமையின் வழி முல்லைத் திணைப் பாடல்களில்

கருப்பொருளமைவு

✓ மாயோன்

✓ காட்டுப்பூனை

✓ மான்

✓ அரக்கு

✓ மலர்கள்

➤ மருதத் திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருளமைவு

- ✓ மருத மக்களின் செல்வ வளம்
- ✓ தலைவனின் பரத்தமை
- ✓ பரத்தையுடன் புனலாடிய தலைவன்
- ✓ தலைவியின் வருத்தம்
- மருதத்திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருள் மயக்கம்
 - ✓ மருதத்துள் குறிஞ்சி
 - ✓ மருதத்துள் முல்லை
 - ✓ மருதத்துள் நெய்தல்
- உவமையின் வழி மருதத்திணைப் பாடல்களில்
 - கருப்பொருளமைவு
 - ✓ பறவை
 - ✓ யாமை உடும்பு
 - ✓ பொய்கை
 - ✓ மலர்கள் (தாமரை, குவளை, ஆம்பல், நீலம்)
- நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருளமைவு
 - ✓ தலைவியின் பிரிவுத்துயர்
 - ✓ இல்லறப் பண்பு
 - ✓ தலைவியின் பசலை
- நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருள் மயக்கம்
 - ✓ நெய்தலுள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம்
 - ✓ நெய்தலுள் முல்லை
 - ✓ நெய்தலுள் பாலை
- உவமையின் வழி நெய்தல் திணைப் பாடல்களின் கருப்பொருளமைவு
 - ✓ மக்கள்

- ✓ சிறுவெண்காக்கை
- ✓ விலங்குகள்
- ✓ நெய்தல் ஞாழல் மலர்கள்
- ✓ உப்பு
- ✓ செவ்வழி - விளரிப்பண்

➤ பாலைத் திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருளமைவு

- ✓ தலைவியின் பிரிவுத்துயர்
- ✓ தோழியின் ஆற்றுவிப்பு
- ✓ நிமித்தம்
- ✓ உணவு
- ✓ செலவழுங்குவித்த தோழி
- ✓ செலவழுங்கிய தலைவன்

➤ பாலைத்திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருள் மயக்கம்

- ✓ பாலையுள் குறிஞ்சி
- ✓ பாலையுள் முல்லை
- ✓ பாலையுள் மருதம்
- ✓ பாலையுள் நெய்தல்

➤ உவமையின் வழி பாலைத் திணைப் பாடல்களின் கருப்பொருளமைவு

- ✓ கொற்றவை
- ✓ ஆறலைக் கள்வர்
- ✓ பறவை, விலங்கு
- ✓ மரம்
- ✓ மலர்
- ✓ துடி

கருப்பொருள்களின் வழி அழகியல்

முன்னுரை

இயற்கையின் அடிப்படையில் தலைவன் தலைவியின் களவு, கற்பு வாழ்வினைப் பற்றிச் சங்கப் புலவர்கள் தாம் கூறக் கருதியதைத் தாம் கூறுவதாகக் கூறாமல் கூற்றுக்களின் வாயிலாகக் கூறியுள்ளனர். அகப்பாடல்கள் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகியவற்றின் உள்ளடக்கத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. முதற்பொருள் என்பது நிலமும் பொழுதும் ஆகும். நிலம் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பன. பொழுது என்பது சிறுபொழுது, பெரும்பொழுது எனப் பிரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. கருப்பொருட்கள் என்பது பாடல்கள் இயற்றுவதற்குக் கருவாய் அமையும் சூழல் சார் பொருட்களாகும். பறவைகளும், விலங்குகளும் எவ்வாறு வாழ்கின்றனவோ அவற்றினைத் தலைவன் தலைவியரின் காதல் வாழ்க்கையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து அவர் தம் அன்பு வாழ்வினைப் புலவர்கள் புலப்படுத்தியுள்ளனர். கருப் பொருள்கள் வழி இயற்கையையும், தலைவன் தலைவியரின் வாழ்வியலையும் அழகியல் வாயிலாக சங்கப்பாடல்கள் உணர்த்துவதை இவ்வியல் ஆராய்கின்றது.

அகத்திணைக் கூறுகள்

அகத்திணைக் கூறுகளாகத் தொல்காப்பியர் களவு, கற்பு என்று பகுப்பதோடு மட்டும் அல்லாமல் மேலும் சிலவற்றைக் கூறுகின்றார். களவில் தொடர்ந்து இல்லற ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்ள விரும்பும் வாழ்க்கையில்

தலைவனும் தலைவியும் எவ்வாறெல்லாம் விலக்குவன விலக்கி, ஏற்பன ஏற்று வாழவேண்டும் என்பது பற்றித் தொல்காப்பியர் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் ஆகிய நான்கு இயல்களில் மிகச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

“முதல் கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே

நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே

பாடலுள் பயின்றவை நாடுங்காலை”¹

எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அவற்றுள் கருப்பொருள்களைப் பற்றி பின்வருமாறு ஆராயலாம்.

கருப்பொருட்கள்

முதற்பொருட்களாகக் குறிக்கப்படுகின்ற இடத்திலும் காலத்திலும் தோன்றி அகப்பாடல்களுக்குக் கருவாக அமைகின்ற பொருட்கள் கருப்பொருட்கள் என்று கூறப்படுகின்றன.

“தெய்வம் உணாவே மாமரம் புள்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப”²

என்று தெய்வம், உணவு, விலங்குகள், பறவைகள், பறை, தொழில், பண், பூ, நீர், முதலிய ஒன்பது பொருள்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஆனால் நம்பியகப் பொருள் கருப்பொருளின் எண்ணிக்கையை பதினான்காக விரித்துக் கூறுகிறது. கருப்பொருட்களின் துணை கொண்டே அகப்பாடல்களின் முழுமையையும் அதன்பாற்பட்ட ஆழ்பொருளையும் உணர முடிகிறது. கருப்பொருள்களின் தன்மையும் வேறுபாடான பொருள்களும் ஐவகையான நில அமைப்புகளுக்கு ஏற்ப மாறுபடும் தன்மை கொண்டவை.

அகப்பொருள் இலக்கண நூல்களில் கருப்பொருள்கள்

❖ இறையனாரகப்பொருள் (எ) களவியல்

- ❖ தமிழ் நெறி விளக்கம்
- ❖ நம்பியகப்பொருள் (எ) அகப்பொருள் விளக்கம்
- ❖ களவியற்காரிகை
- ❖ மாறனகப்பொருள்

என்னும் இலக்கண நூல்கள் அகப்பொருள் இலக்கணம் மட்டும் கூறுவனவாக அமைவன.

இறையனாரகப்பொருள்

இந்நூலினை இயற்றியவர் இறையனார். இந்நூலுக்கு ‘களவியல்’ என்ற பெயரும் உண்டு. இந்நூல் கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகும்.

“திணை அடிப்படையில் அகப்பொருளினை அணுகும் முறையை இறையனார் மேற்கொள்ளவில்லை. களவு, கற்பு எனப் பிரித்து நிகழ்ச்சி அடிப்படையில் அணுகுவதே இவரது முறையாகக் காணப்படுகிறது. எனினும், தொல்காப்பியர் மரபினை விட்டு விலக எண்ணாத களவியல் உரையாசிரியர், அன்பின் ஐந்திணை என்பதற்கு உரையெழுதிய அவற்றிற்கு முதற்பொருளையும் கருப்பொருளையும் உரிப்பொருளையும் விளக்குகிறார்” ³

என்று சி.கதிர்வேல் கூறுகின்றார்.

தமிழ்நெறி விளக்கம்

“அகப்பொருளைத் தமிழ்நெறி என விளக்கும் நிலை தமிழ் இலக்கியத்திலும் இறையனார் அகப்பொருள் போன்ற இலக்கண நூல்களிலும் காணப்படுகின்றது. இந்நூலை வெளிப்படுத்திய முதறிவாளர் டாக்டர் உ.வே.சா. இவர்கள் இந்நூலின் பொருளியலை மட்டும் வெளியிட்டுள்ளார்கள்” ⁴

என்கிறார் சோ.இளவரசு.

“தெய்வ மானிடஞ் செய்தி யுணவோ

டெய்திய விசைவிலங் கினையன பிறவும்

பொய்தீர் கருவெனப் புகன்றனர் கொளலே” ⁵

எனக் கருப்பொருளை இந்நூலாசிரியர் கூறுகின்றார். தெய்வம், மக்கள், தொழில், துப்பு (உணவு), இசை, விலங்கு என ஆறாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

நம்பியகப்பொருள்

இந்நூலுக்கு மற்றொரு பெயர் ‘அகப்பொருள் விளக்கம்’ ஆகும். இந்நூலாசிரியர் நாற்கவிராச நம்பி என்பது இயற்பெயராகவும், நான்கு கவிகளுக்கு (ஆசுகவி, மதுரகவி, சித்திரகவி, வித்தாரகவி) அரசர் என்ற பொருளாகவும் வரும். ஆனால்,

“இவர் பாடியனவாக வேறு இலக்கிய நூல்கள் கிடைக்கவில்லை” ⁶

என்று சோம.இளவரசு குறிப்பிடுகின்றார். இந்நூல் கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த நூலெனக் கருதப்படுகின்றது. தொல்காப்பியர் எட்டுக் கருப்பொருள்கள் கூற இவர் 14 கருப்பொருள்களைக் கூறுகின்றார்.

“ஆரண்கு உயர்ந்தோர் அல்லோர் புள்விலங்கு

ஊர்நீர் பூமரம் உணாம்பறை யாழ்ப்பண்

தொழில் எனக்கரு ஈரெழு வகைத்தாம்” ⁷

உயர்ந்தோர், அல்லோர், ஊர், நீர், பூ, பண் ஆகியவை தொல்காப்பியர் கூறாததை நம்பியகப்பொருள் சேர்த்துக் கூறிய கருப்பொருள்களாகும்.

களவியற்காரிகை

இதன் ஆசிரியர் யார் எனத் தெரியவில்லை. இதனை முதன்முதலில் பதிப்பித்தவர். எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை. பாடு பொருளை நோக்கிக் களவியல் என்றும், காரிகை யாப்பில் அமைந்ததால் காரிகை என்றும் பெயர்க்காரணம் சுட்டுவர். கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. ஏறக்குறைய முதற்பகுதி

முழுவதும் சிதைந்துள்ளது. அப்பகுதி திணை பற்றிய செய்திகளையும் முதல், கரு, உரிப்பொருளையும் விளக்கியிருக்க வேண்டும் என யூகித்து உரை எழுதியுள்ளார். இரா.இளங்குமரன். அப்பகுதி பெரும்பாலும் தமிழ்நெறி விளக்கத்தை அடியொற்றியே தரப்பட்டுள்ளது என்றும் கூறியுள்ளார். ஆனால் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள நூற்பாக்களை வைத்து தான் கருப்பொருள் விளக்கம் களவியற் காரிகையில் கூறப்பட்டுள்ளது எனக் கருதலாம்.

மாறனகப்பொருள்

நம்மாழ்வார் பெயரில் செய்யப்பட்ட அகப்பொருள் நூல் மாறனகப்பொருள் எனப்படும். இந்நூல் திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர் என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. கி.பி.16 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றியதாகும். கருப்பொருள், கருப்பொருள் வகை எனக் கருப்பொருளினை இரண்டு நூற்பாக்களில் கூறுகிறார்.

“திணைநிலைப் பெயர்திணை தொறுமரீஇ யனவர்

யிணைதரும் பெயர்வி னையென் வைவண்

வண்டெய் வழுதலாச் செய்தி யீறா

வெய்துங் கருப்பொரு ளென்மர் புலவர்”⁸

திணைதோறும் மருவிப் போந்த திணைநிலைப்பெயர், குலப்பெயர், தொழிற் பெயர் என இரண்டு வகைப்படும். திணைநிலைப் பெயர் என்றதனால் அப்பெயர் உடையார் வேறு நிலத்தில் கிடையார். அத்தகைய மக்கள் வாழும் ஐந்திணைகளில் காணப்படும் தெய்வம் முதலாகத் தொழில் ஈறாக உள்ள பொருட்கள் கருப்பொருள்கள் என வழங்கப்படும் என்பர் புலவர்கள்.

“அவைதாம்

அணங்குயர்ந் தவரிழந் தவர்புள் விலங்கூர்

பூமர நீர்துப்பு வீயாழ் பண்பறை

யேமுறு செய்தியொ டீரே மென்ப”⁹

இந்நூற்பா கருப்பொருளின் வகைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. அணங்கு, உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், புள், விலங்கு, ஊர், பூ, மரம், நீர், துப்பு (உணவு), யாழ், பண், பறை, வாழ்விற்குப் பாதுகாப்பு தரும் செய்தி (தொழில்) என்னும் பதினான்கு கருப்பொருள்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

கருப்பொருட்கள் வழி அழகியல்

மனிதனுக்கு இன்பம் தரும் எதையும் அழகு எனக் கொள்ளலாம். அழகு என்பது அனுபவமே அல்லாது அனுபவிக்கப்படும் பொருள் அன்று. அது காணப்படும் பொருளில் இல்லை. காண்பவர் தம் கருத்தில் இருக்கிறது. காணவல்லார்க்கே காணவல்லது. அழகு என்பது பாவனை வளத்தால் பெறும் அனுபவம். உள்ளத்துக்குள்ளே பாவனை வெறி மண்டிவிட்டால் அதன் போக்கே தனியாகிவிடும்.

அழகுணர்ச்சி மனிதனுக்குச் சிறந்த இன்பத்தையே ஊட்டுகின்றது. உலகமே அழகு நிறைந்த உலகம் தான். எங்கு பார்த்தாலும் இயற்கையிலே அழகுத் தோற்றங்கள் கடல் போல் விரிகின்றன. கவிஞன் அதைக் கண்டு கொண்டு பார்க்கும் போது களிப்படைகிறான். கவிதையாக்குகிறான்.

“காக்கை குருவி எங்கள் சாதி - நீள்

கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்

நோக்கும் திசை எல்லாம் நாமன்றி வேறில்லை

நோக்க நோக்கக் களியாட்டம்” ¹⁰

என்று பாரதி இயற்கையை மனித உறவாய் வருணித்து மகிழ்கின்றார். செடி, கொடிகள், கதிரவன், சந்திரன், வானம், மேகம், மலைகள், நதிகள் எனப் பலவிதமான அழகுப் பொருள்களைக் கண்டு அனுபவிக்கிறோம். அவற்றில் காணும் அழகு இயற்கை அழகு. மனிதன் அதனுடன் நின்று விடவில்லை. தன் செயலைக் கொண்டும் அழகை உண்டு பண்ணுகிறான். அழகு என்பது நன்மையின் மீது கடவுள் பதிக்கும் அடையாளம். அந்த வகையில் எல்லா இயற்கைச் சலனங்களும் நளினமானவையே. இயற்கையின் நளினங்களை

இலக்கியங்கள் எடுத்தாளுகையில் முதலில் அவற்றை ரசித்து இன்பம் துய்ப்பதோடு நின்று விடாது அவற்றை வகுத்து, தொகுத்து ஆராய முற்படுகையில் அங்கு அழகியல் திறனாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள கருப்பொருள்கள்

ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட சங்க அக இலக்கியங்களில் உள்ள இலக்கண ஆசிரியர்கள் வகுத்துள்ள 14 கருப்பொருள்கள் பற்றிய செய்திகளும் பிறவும் இவற்றில் கூறப்படுகின்றன.

தெய்வம்

இலக்கியத்தில் கடவுள், அணங்கு, முருகன், சூர், சூலி, மாயோன் எனப் பொதுப் பெயரிலும் குறிப்பிட்ட பெயரிலும் தெய்வம் குறித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. தெய்வம், கடவுள், அணங்கு இவை மூன்றும் பொதுத் தன்மையை (அ) பொதுப்பெயரைக் குறிப்பனவாக அமையும்.

மக்கள்

மக்கள் என்பவரை உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் எனப் பிரித்துள்ளனர். ஆனால் இலக்கியத்தில் உழவர், பள்ளர், பாணர், சேர்ப்பன், பரதவர், கொடிச்சி, ஆயர், கானவர், மகிழ்நன், வேட்டுவர், மறவர், இடையர், குறவன், கள்வன், கோசர், கட்டுவிச்சி, புலத்தி (வண்ணாத்தி), அம்பலர், கூத்தர், பொறையன், வெற்பன், துறைவன், உமணர், வணிகர், குயவன், வடுகர் போன்ற 26 மக்களின் பெயர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. சேர்ப்பன், பரதவர், கானவர், குறவன், துறைவன், உமணர் போன்ற மக்களின் பெயர்கள் அதிகப் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

பறவைகள்

குருகு (நாரை), தும்பி (வண்டு), மஞ்சை (மயில்), குரீஇ (குருவி), கிள்ளை (கிளி), வங்காப்பறவை, வாரணம் (கோழி), குயில், பருந்து, சிறுவெண்காக்கை, அன்றில், அன்னம், தூக்கணாங்குருவி, சிரல் (சிச்சிலிப் பறவை), நுளம்பு (மாட்டு ஈ), குறும்பூழ்ப் பறவை, கூகை, தேனீ, புள் (பறவை) போன்ற பறவைகளின் பெயர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

விலங்குகள்

தொல்காப்பியர் விலங்குகளை ‘மா’ என மட்டும் கூறியுள்ளார். மரபியலில் விலங்குகள் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இளமைப் பெயர்கள், ஆண்பாற் பெயர்கள், பெண்பாற் பெயர்கள் எனக் கூறி அவற்றை விரித்துக் கூறுமிடத்தில் விலங்குகளின் பெயர்களைச் சுட்டுகிறார். குரங்கு, முசு, ஊகம், கடமா (காட்டுப்பசு), ஆ, எருமை, யானை, ஒட்டகம், கவரி, காராம், குதிரை, கழுதை, கடமை, மான், ஆடு, நவ்வி (புள்ளிமான்), உழை, நாய், நரி, பன்றி, புலி, முயல், மூங்கா (கீரிப்பிள்ளை), வெருகு, எலி, அணில், கவரி, சுறா, முதலை என்பன அவர் குறிப்பிடுவனவாகும்.

இளமைப் பெயர்கள்

இளமைப் பெயர்களில் பார்ப்பு, மகவு எனும் இரண்டினைத் தவிர மற்றவை விலங்குகளுக்கு உரியன.

குட்டி	-	பறழ், மூங்கா, வெருகு
குருளை	-	நாய், பன்றி, புலி, முயல், நரி
பிள்ளை	-	மூங்கா, வெருகு, எலி, பன்றி, புலி
மறி	-	ஆடு, குதிரை, புள்ளிமான், உழை
குட்டி	-	குரங்கு
கன்று	-	யானை, குதிரை, கழுதை, கடமை, மான், எருமை, மரை, கவரிமான்
குழவி	-	யானை, எருமை, கடமா, மரை, குரங்கு,

போன்றவையாகும்.

ஆண்பாற் பெயர்கள்

ஆண்பாற் பெயர் பற்றிக் கூறும்போது தொல்காப்பியர் விலங்கினங்களைக் கூறுகின்றார். ஒட்டகம், கழுதை, குதிரை ஆகிய விலங்குகளுக்கு ஆண்பாற்பெயர் சுட்டப் பெறவில்லை.

கன்று - யானை, பன்றி

ஒருத்தல் - புல்வாய், புலி, உழை, மரை, கவரி, காராம்,
நீண்ட கொம்புடைய யானை, பன்றி, எருமை

ஏறு - பன்றி, புல்வாய், உழை, கவரி, எருமை

போத்து - பெற்றம், எருமை, புலி, மரை, மான்

இரலை - கலை, மான், உழை, முசு

மோத்தை - கவர், உதள், அப்பர், ஆடு

ஏற்றை - எல்லா ஆண்பால் உயிர்களையும் ஏற்றை என்று இவற்றைத் தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரம் மரபியல் 579 முதல் 595 வரையுள்ள நூற்பாக்களில் சுட்டுகிறார்.

பெண்பாற் பெயர்கள்

ஆண்பாற் பெயர்களில் இடம்பெறாத ஒட்டகம், குதிரை, கழுதை ஆகிய விலங்குகளை பெண்பாற் பெயர் கூறும்போது தொல்காப்பியர் சுட்டுகிறார்.

பிடி - யானை

பெட்டை - ஒட்டகம், குதிரை, கழுதை

பிணை - பன்றி, புல்வாய், நாய்

ஆ - பெற்றம், எருமை, மரை

நாகு	-	எருமை, மரை, பெற்றம்
மூடு	-	கடமை, ஆடு
பாட்டி	-	பன்றி, நாய், நரி
மந்தி	-	குரங்கு, முசு, ஊகம்

இவற்றில் பெட்டை, பிணை, பிணவு ஆகியவற்றில் இடம்பெற்றுள்ள விலங்குகளைப் பிணவல் எனக் கூறலாம் என்கிறார்.

நீர்வாழ் விலங்கு

சுறாவும் முதலையும் நீர்வாழ் விலங்குகளாகும். அவற்றிற்குரிய ஆண்பாற் பெயர்கள் கூறுமிடத்தில் தொல்காப்பியர் ‘ஏறு’ என்பது ஆண்பாற் பெயர் எனக் கூறுகின்றார்.

“கடல்வாழ் சுறாவும் ஏறெனப் படுமே” ¹¹

“பெற்றம் எருமை புலிமரை புல்வாய்

மற்றிவை எல்லாம் போத்தெனப் படும்” ¹²

எனக் கூறிவிட்டு அடுத்த நூற்பாவில் நீரில் வாழக்கூடிய ஆண்பால் விலங்குகளை போத்து எனக் கூறலாம் என்கிறார்.

“நீர்வாழ் சாதியும் அது பெற்றகுரிய” ¹³

எனக் கூறியுள்ளார். ‘யானை’ சங்க இலக்கியங்களில் அதிகமாக பேசப்படும் விலங்காகும்.

ஊர்

இலக்கியத்தில் ஊர், பாக்கம், சீரூர், குறும்பூர், சிறுகுடி, தொண்டி, கொற்கை, மூதூர், பேரூர் என ஊர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

நீர்

இலக்கியங்களில் 12 நீர்நிலைகளைப் புலவர்கள் கூறியுள்ளனர். அவை, கடல், அருவி, சுனை, பொய்கை, நீரற்ற சுனை, கயம் (குளம்) கேணி, கான்யாறு, மூலிகை நீர், கங்கை ஆறு, நீர்ஊரல், முந்நீர் என்பனவாகும். இவற்றில் கடல், அருவி, சுனை, பொய்கை, கான்யாறு போன்ற நீர்நிலைகள் அதிக அளவில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

மலர்கள்

ஐந்நிலங்களுக்கும் வகுத்த மலர்கள் தவிர பிற மரமலர்களும் செடி, கொடி மலர்களும் இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. காந்தள், குறிஞ்சி, நெய்தல், முல்லை, குவளை, ஆம்பல், தாழைப்பூ, தாமரை, எருக்கம் பூ, கொன்றைப்பூ, கடம்ப மலர், வேங்கை, புன்னை போன்ற பல அதிகமான மலர்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

மரங்கள்

தொல்காப்பியமும் மற்ற இலக்கண நூல்களும் கருப்பொருள்கள் பற்றிக் கூறும்போது ‘மரம்’ என்று மட்டும் குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால் இலக்கியத்தில் மரம் மட்டுமின்றி செடி, கொடி, புல், தட்டை வகைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றை ஒட்டு மொத்தமாகத் தாவரங்கள் எனக் கொள்ளலாம்.

தொல்காப்பியர் மரபியலில் தாவரங்களான புல், மரம் இவைகளின் வேறுபாட்டையும் பொதுமையையும் கூறுகிறார்.

புல்வகையின் உறுப்புகள்

“தோடே மடலே ஓலை என்றா

ஏடே இதழே பாளை என்றா

ஈர்க்கே குலையே சேர்ந்தன பிறவும்

புல்லொடு வருமெனச் சொல்லினர் புலவர்” ¹⁴

தோடு, மடல், ஓலை, ஏடு, இதழ், பாளை, ஈர்க்கு, குலை என 8 உறுப்புக்களைக் கூறுகிறார்.

மரவகையின் உறுப்புகள்

“இடையே முறியே தளிரே தோடே
சினையே குழையே பூவே அரும்பே
நனையே உள்ளுறுத் தலையவை யெல்லாம்
மரனோடு வருஉம் கிளவி யென்ப” ¹⁵

இடை, முறி, தளிர், தோடு, சினை, குழை, பூ, அரும்பு, நனை என 9 உறுப்புகள் மரத்திற்குரியனவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.’

செடிகள்

கள்ளிச்செடி, முண்டகம் (கழி முள்ளிச்செடி), உழுத்தஞ் செடி, காயாஞ் செடி, பிடவுச் செடி, பயற்றங்காய் செடி, எண் (எள்), கூதாஞ்செடி, கொறுக்கச்சி, நரவஞ்செடி, நீர்முள்ளிச் செடி என 11 வகையான செடிகள் இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன.

கொடிகள்

பண்டைய இலக்கியத்தில் 15 வகையான கொடிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவை கூதளங்கொடி, கறி (மிளகுக் கொடி), வள்ளிக் கொடி, அவரைக் கொடி (பிரம்பங் கொடி), தாளிப்புல்லின் கொடி, முல்லைக் கொடி, நெய்தல் கொடி, அடுப்பங் கொடி, நெருஞ்சிக் கொடி, பகன்றைக் கொடி, நரைக்கொடி, வயலைக் கொடி, பீர்க்கங்கொடி, தமாலக்கொடி என்பனவாகும். இவற்றில் அடுப்பங்கொடி அதிக அளவில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

புல்தட்டை

சங்கப் பாடல்களில் 3 வகையான புல்களும், ஒரு தட்டையும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. அவை அறுகு, கோரை, கஞ்சங்கொல்லை, ‘கஞ்சங்கோரை’

எனத் தமிழ் லெக்சிகன் கூறுகிறது. எனவே இவை புல்வகையில் அடங்கும். எருவை (கொறிக்கான் தட்டை) தட்டை வகையில் அடங்கும்.

உணவு

23 உணவு வகைகள் மட்டுமின்றி எண்ணற்ற உணவு வகைகள் இலக்கியத்தில் இடம்பெறுகின்றன. மீன், வாளை மீன், வரகு, திணை அரிசி, சோறு, தேன், நெல், மூங்கில் அரிசி, ஐவன வெண்ணெல், கிழங்கு, பனைநுங்கு, கூழ், நெய், இறால்மீன் போன்றவையும் மற்றும் பிறவும் இடம்பெற்றுள்ளன.

பறை

இலக்கியத்தில் 7 வகையான பறைகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. தட்டைப்பறை, தண்ணுமை, பம்பைபறை, செவ்வரிப்பறை, தொண்டகப் பறை, முழவு, முரசு போன்றவை குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. இவற்றில் முரசும் முழவும் அதிகமாக இடம்பெற்றுள்ளன.

யாழ்

4 வகையான யாழ் பற்றிய செய்திகள் இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. யாழ், சீறியாழ், கோடு, ஊதுகொம்பு, வயிர் இவற்றில் சீறியாழ் மிகுதியுடன் கூறப்பட்டுள்ளது.

தொழில்

எண்ணற்ற தொழில்கள் இலக்கியத்தில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. அவை விழா (அ) விழவு, கடல்நீர், விளையாட்டு, உப்பங் கழியில் உப்புக் காய்ச்சல், துணங்கை, ஆடல், தினைப்புனம் காத்தல், குரவைக் கூத்து, வெறியாடல், உழவுத் தொழில், உப்பு வணிகம், கிழங்ககழ்தல், அருவியாடல் என்பன. இவற்றில் விழவு, தினைப்புனம் காத்தல் அதிகமாக இடம்பெற்றுள்ளன.

ஊர்வன

பாம்பு, எறும்பு, நண்டு, நாங்கூல், நத்தை, சங்கு முதலிய ஊர்வன இலக்கியத்தில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

செயற்கைப் பொருட்கள்

மனிதன் தனக்குத் தேவையான பொருள்களை இயற்கையின் மூலமாக ஆக்கம் செய்கிறான். அவ்வாறு அமைந்தவை தீ விளக்கு அம்பி (தோணி), பகழி (அம்பு), பாவை (பொம்மை), கலிங்கம் (ஆடை), வலை, தழல் (கிளி கடி கவன்), உலக்கை, தேர் போன்றவையாகும். செயற்கைப் பொருள்களில் பறை, யாழ், பண் என்பனவற்றையும் சேர்க்கலாம். இம்மூன்றையும் இலக்கண நூலார் கருப்பொருள்களாகக் கருதுகின்றனர்.

பொதுப் பொருள்கள்

இவ்வுலகிற்கு மிகவும் இன்றியமையாதவை. ஐம்பூதங்களான நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் என்பன. நிலம் முதற்பொருள்களாக அமைவதால் பிற பொதுப்பொருள்களாக அமைகின்றன.

இலக்கண நூலார் எட்டு கருப்பொருள்கள் தொடங்கி 14 கருப்பொருள்களைக் கூறினாலும் இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள வற்றையும் சேர்த்துக் கருப்பொருள்கள் 21 எனக் கொள்ளப்படுகிறது.

சங்க அக இலக்கியத்தில் கருப்பொருள்

முதற்பொருளான நிலத்தில் கருக்கொண்ட பொருள் கருப்பொருளாகும். நிலத்தின் சூழ்நிலை, வாழும் மனிதர்கள், அவர்களின் தொழில்கள், குடியிருப்புகள், அந்நிலத்தின் விளைச்சல்கள், வாழும் உயிரினங்கள், விலங்கு, பறவை மற்றும் பிற உயிரினங்கள், தெய்வவழிபாடு, மரம், செடி, மலர், நீர்நிலைகள் என்ற இயற்கையின் செழிப்புகளைச் சுட்டுவதும் கருப்பொருளின் முக்கிய கருதுகோளாகும். இத்தகைய கருப்பொருளன்றி மனிதன் தன் வாழ்வினை முழுமைப்படுத்துதல் என்பது இயலாத ஒன்றாகும்.

அது போன்று இலக்கியத்தில் உயிரோட்டத்தைக் கொடுப்பதற்கு இன்றியமையாத உத்தியாக அமைவதும் இக்கருப்பொருள் என்றால் அது மிகையாகாது.

உரிப்பொருளை நேரடியாகச் சொல்ல முடியாதவிடத்து, கருப்பொருளின் மேல் ஏற்றிச் சொல்லுதலும் இக்கருப்பொருளின் பின்புலத்தில் உரிப்பொருளைச் சிறப்பித்துப் பாடுதலும் உண்டு. இவ்வாறு தலைமக்களின் அகவுணர்வுகளையும் போராட்டங்களையும் வெளிப்படுத்தும் சூழலில் திறன் வாய்ந்த இக்கருப்பொருள்களால் அகப்பாடல்கள், பொருட்செறிவும், கற்பனை வளமும் நிறைந்து காணப்படுதலைச் சங்கப்பாக்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

குறிஞ்சி திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருளமைவு

கிளிகளைத் தலைவன் வாழ்த்துதல்

தலைமக்கள் இருவரும் ஊழின் வசத்தால் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துக் காதல் கொண்டனர். தலைவன் நாள்தோறும் தலைவியைச் சந்திப்பதற்குத் திணைப்புனத்திற்கு வரும் கிளிகளே காரணமாக இருப்பதனால் தலைவன் கிளிகளைப் பல ஊழிக்காலம் வாழ வாழ்த்துகிறான். இதனை,

“வெள்ள வரம்பின் ஊழி போகியும்

கிள்ளை வாழியே பலவே ஒள்இழை

இரும் பல கூந்தம் கொடிச்சி

பெருந் தோன் காவல் காட்டியல்வே” ¹⁶

என்ற பாடல் வரிகளால் உணரலாம். தனக்கு உதவி செய்த கிளிகளுக்கு நன்றிக் கடனாகத் தான் என்ன உதவி செய்யினும் அது ஈடாகாது என்ற தலைவனின் கூற்றிலிருந்து குறிஞ்சி நிலக் கருப்பொருளான கிளி தலைமக்களின் களவு வாழ்க்கை வலுப்பட மிகவும் உறுதுணையாக இருந்ததை அறியமுடிகிறது.

தோழியின் அறிவுரை

தலைவன் வரைதலில் விருப்பம் கொள்ளாது களவிலேயே ஆர்வம் காட்டி வந்தது கண்ட தோழி, தலைவனிடம் நெடிய மலைக்கண் உள்ள தோட்டங்களைப் பொருந்திய நும் ஊரிலிருந்து விரைந்து ஓடி வரும் அருவியைக் கண்டாலும் என் தோழி கண்கலங்கி அழுகின்றாள் என்று வரைதல் எண்ணமில்லாத தலைவனிடத்துத் தலைவி கொண்ட வெறுப்புணர்வினைப் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்துகிறாள்.

“நெடு வரைப் படைப்பை நும் ஊர்க்

கருவரல் அருவி காணினும் அழுமே” ¹⁷

தலைவனிடம் தலைவியை விரைவில் திருமணம் செய்யத் தூண்டுவதற்காகத் தோழிக்குக் குறிஞ்சியின் கருப்பொருளான அருவி ஒரு காரணமாயுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

தலைமக்களின் காதல்

மலைச்சாரலிலுள்ள வேங்கையின் புதிய மலர்களைப் பறிக்கச் சென்ற தலைவி என் போன்ற தோழியரோடு சேர்ந்து பொய்யாகப் புலி புலி என்று ஆரவாரம் செய்ததை உண்மையென நம்பிய குதிரைகளுடைய மலைநாட்டுத் தலைவன் அங்கு தோன்றி எங்களுக்கு உதவி செய்யும் நோக்கத்தோடு அப்புலி சென்ற வழியே வினவி நின்றான். செய்வதறியாது நாணி ஓடுங்கி நின்ற எங்களுள் தலைவியின் கண்களையே எதிர்மறுத்துப் பல முறை நோக்கி அத்தலைவன் சென்றான் என்று தலைவி கற்புக்கடம் பூண்ட செய்தியை செவிலியிடம் உணர்த்துகிறாள் தோழி. இதனைப் பின்வரும் அகநானூற்று அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

“மலி பூஞ்சாரல் என் தோழிமாரோடு

ஒலி சினை வேங்கை கொய்குவம் சென்றுழி

புலி புலி என்னும் பூசல் தோன்ற

.....

பரிமுருகு தவிர்த்த தேரன் எதிர்மறுத்து
நின்மகள் உண்கண் பல் மாண் நோக்கிச்
சென்றோன்மன்ற அக்குன்று கிழவோனே” ¹⁸

இவ்வாறாகக் குறிஞ்சி நிலக் கருப்பொருள்கள் (வேங்கைமலர் பறித்தல், புலிக்கு அஞ்சுதல்) தலைமக்களின் காதல் உருவாகக் காரணமாயிருத்தலை அறியலாம்.

தலைவியின் காதல் மிகுதி

களவுக்காலத்தில் தான் காதலிப்பவரோடு தொடர்புடைய பொருள்களைக் கண்டவழி உவத்தலும் நுகர்தலும் பாராட்டுதலும் காதலரின் இயல்பாம். அது போலவே தன் காதலன் நாட்டு மலையிலிருந்து ஒழுகிய ஆற்று வெள்ளத்தில் அடித்து வரப்பட்ட வேருடன் இருந்த முழுக்காந்தள் கிழங்கினைக் கண்ட தலைவி, அதனைத் தன் மார்பில் அணைத்து, அன்பு பாராட்டியதோடு அச்செடியினைத் தன் இல்லில் நட்டு வைக்கிறாள். இச்செயலினை,

“மாலைப்பெய்த மணம்கமழ் உந்தியொடு
காலை வந்த முழுமுதற் காந்தள்
மெல்இலை குழைய முயங்கலும்
இல் உய்ந்து நடுதலும் கடியா தோளே” ¹⁹

என்ற பாடலால் அறியலாம். குறிஞ்சிக் கருப்பொருள்களுள் ஒன்றான காந்தள் செடி தலைவி தலைவன் மேல் கொண்ட காதலின் மிகுதியை வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளது.

வெறியாட்டு

களவுக்காலத்துப் பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைவியை நோக்கி ‘இவள் முருகனால் வருத்தப்பட்டாள்’ என்றெண்ணித் தாய் வெறியாட்டு நிகழ்த்தினாள். அதனைக் கண்ட தோழி, ‘முருகனே! தலைவனது மார்பினால் வந்த இந்நோய் நின்னால் வந்ததன்று என்று அறிந்தும் பலியேற்க வருவாய்.

எனவே நீ அறிவற்றவன் ஆவாய்’ என வேலனிடம் இகழ்ந்து கூறுவதனைக் கீழ்க்கண்ட நற்றிணைப் பாடலில் காணலாம்.

“அருவி இன்னியத்து ஆடும் நாடன்
மார்புதர வந்த படர்மலி அருநோய்
நின் அணங்கு அன்மை அறிந்தும் அண்ணாந்து
கார் நறுங் கடம்பின் கண்ணிகுடி
வேலன் வேண்ட வெறி மனை வந்தோய்
கடவுள் ஆயினும் ஆக
மடவை மன்ற வாழிய முருகே” ²⁰

இவ்வாறு வெறியாட்டு விலக்கவும், உண்மை அறிவுறுத்தவும் குறிஞ்சிக் கருப்பொருள்களுள் ஒன்றான முருகக் கடவுள் தோழிக்குக் காரணமாக அமைவதை அறியலாம்.

களவொழுக்கத்தில் தலைவன் பிரியத் தலைவியின் உடல் வேறுபடும். அவ்வேறுபாடு கண்ட அன்னை முதலானோர் ‘இவள் முருகனால் வருத்தப்பட்டாள்’ என்றெண்ணி வெறியாடும் வேலனை அழைத்து, முருகனுக்கு வழிபாடு செய்வார். அதனால் தலைவி துன்பம் நீங்கப் பெற்று நலம் பெறுவாள் என்பது பண்டையோர் நம்பிக்கையாகும். இவ்வெறியாட்டுச் செயல் குறிஞ்சி நிலக் கருப்பொருள்களுள் ஒன்றாகும்.

மேலும் தினைக்காவல் முடிந்தவுடன் தலைவி இற்செறிக்கப் பட்டமை (அகம். 38), மலையுறை கடவுளாக முருகன் அருளால் பிறந்த குறிஞ்சித் தலைவி (ஐங்., 257), கொடிச்சி கிளி ஓட்டும் செயல் தலைவனுக்கு இனிமை அளித்தல் (குறு, 291), தலைவன் நினைவாய் கிளி ஓட்டுதலை மறந்த தலைவி (கலி. 50), தலைவியின் பசலை நோய் குணமாக அவளைத் தினைப்புனக் காவலுக்கு அனுப்பக் கூறித் தன் தாயிடம் அறத்தொடு நின்ற தோழி (நற். 351), தலைவி இற்செறிக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சியினைத் தலைவனிடம் உணர்த்தச் சொல்லி கிளியைத் தூதனுப்புதல் (நற்.376), தலைவனுடன்

மலையருவியில் நீர் விளையாடியதால் தலைவிக்கு உண்டான அலர்ச்சம் (குறி. 353, நற். 259, 357, ஐங். 224), தலைவியுடன் உடனிருந்து கிளிகளை ஓட்டிய தலைவனின் நற்பண்பு (குறுந்., 346, அகம். 242), கடுவன் தன் குட்டிகளோடு மாங்கனிகளைத் தின்று விளையாடுகின்ற இடம் தலைமக்களின் குறியிடமாதல் (குறு., 26), வேங்கையின் மணம் வீசக்கூடிய குறிஞ்சி ஊராகிய சிறுகுடி தலைமக்களின் குறியிடமாதல் (குறு., 355), குறிஞ்சி மலரான நிலம் தலைமக்களின் காதல் உருவாகக் காரணமாதல் (குறு. 366), சுனையில் நீராடிக் கொண்டிருந்த தலைவி அச்சுனை நீரால் அடித்துச் செல்லப்பட அவளைக் காப்பாற்றிய தலைவனையே தலைவி காதலித்தல் (கலி. 39), தலைவியை நீர் நிறைந்த சுனையில் வாழ்கின்ற தெய்வமாகிய சூரமகளே எனத் தலைவன் மகிழ்ந்து கூறுதல் (அகம். 198), தன் காதல் எவ்வித இடையூறுமின்றி நிறைவேற வேண்டும் என முருகப்பெருமானிடம் வழிபட்ட தலைவி (ஐங். 259), குறிஞ்சித் தலைவனுடன் குவளை பூத்த அருவியின் கருப்பொருள் சார்ந்த செய்திகள் பல பாடல்களில் காணப்பட்டு அகமாந்தர்களின் செயல்களையும் எண்ணங்களையும் அழகுற வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

குறிஞ்சித் திணைப்பாடல்களில் கருப்பொருள் மயக்கம்

குறிஞ்சியுள் முல்லை

இரவுக்குறியில் தலைவனின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் தலைவி, ‘மிக்க மழை பொழிந்த கற்பாறையின் அருகில் பூத்த அரும்புகளை உடைய முல்லையும், பரற்கற்கள் நிரம்பிய பள்ளங்களுடன் விளங்கிய காடு சூழ்ந்த நாடனை எண்ணிய தனக்குக் கண்ணுறக்கமும் வருமோ’ என்று புலம்புவதனைப் பின்வரும் வரிகளின் வழி அறியலாம்.

“படுமழை பொழிந்த பாறை மருங்கில்

சிரல் வாய் உற்ற தளவின் பரல் அவல்
கான் கெழு நாடற் படர்ந்தேமார்க்குக்
கண்ணும் படுமோ என்றிசின் யானே” ²¹

களவு, கான்கெழு நாடன் ஆகிய முல்லைநிலக் கருப்பொருள்களைக்
கொண்டு குறிஞ்சித் திணைத் தலைவி, முல்லை நிலத் தலைவனுடன்
கொண்ட காதல் பெறப்படுகின்றது.

குறிஞ்சியுள் மருதம்

இருள்செறிந்த நடு இரவுப்பொழுதில் சேற்றில் நின்றலை வெறுத்த
சிவந்த கண்களையுடைய எருமையின் ‘ஐ’ என்ற ஒலியைக் கேட்குந்தோறும்
கண்துயிலாது அச்சம் கொண்டேன் என்று கூறி இரவுக்குறிக்கண் வந்த
தலைவனிடம் வரைவு தூண்டுகிறாள் தலைவி. இச்செய்தியினை,

“சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரான்
நள்ளென யாமத்து ஐ எனக் கரையும்
அஞ்சவரு பொழுதினாலும் என்கண்
துஞ்சா வாழி தோழி” ²²

என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறு மருதநில விலங்கான எருமை,
தனித்திருக்கும் குறிஞ்சித் திணைத் தலைவியின் ஆற்றாமையை
மிகுவிப்பதாயிற்று.

குறிஞ்சியுள் நெய்தல்

ஒரே கூட்டில் உடனுறைகின்ற பொழுதும் தனது துணை பிரிந்ததாக
எண்ணிக் கொண்டே பெண் அன்றில் ஆண் அன்றிலை அழைக்கின்ற
ஒலியினைக் கேட்கும் பொழுது தலைவி தன் உறக்கத்தினை இழந்ததாகப்
பின்வரும் பாடல் உரைக்கிறது.

“கருங்கொல் அன்றிற் காமர் கடுஞ்சூல்
வயவுப்பெடை அகவும் பானாட் கங்குல்
.....

துயில் துறந்தனவால் தோழி என் கண்ணே” ²³

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலின் வழி நெய்தல் திணைப் பறவையான அன்றில் குறிஞ்சித்திணைத் தலைவியின் தனிமைத்துயர் மிகுதற்கு காரணமாயிருப்பதை உணர முடிகிறது.

குறிஞ்சியுள் பாலை

குறிஞ்சி நிலத் தலைவி தன் அன்னையின் வளமனையிலே தாழ்த்திய தேன் கலந்த பாலினை விடத் தன் காதலன் நாட்டிலுள்ள மான் உண்டு எஞ்சிய அருகிய கலங்கல் நீர் மிகவும் சுவைமிக்கது என்று தன் தோழியிடம் கூறுவதனை,

“அன்னாய் வாழி வேண்டு அன்னை நம் படப்பைத்

தேன் மயங்கு பாலினும் இனிய அவர் நாட்டு

உவலைக் கூவற்கீழ்

மான் உண்டு எஞ்சிய கலிழி நீரே” ²⁴

என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன. தன் தலைவன் நாட்டு பாலை நிலத்தில் உள்ள வறண்ட கிணற்று நீர் கூடத் தன் தலைவனின் எல்லையற்ற அன்பின் மூலம் இனிதாயிற்று என்று கூறுகின்ற குறிஞ்சித்திணைத் தலைவியின் பெரிதும் போற்றப்பட வேண்டிய இல்லற மாண்பு பாலையின் கருப்பொருள்களின் வழி வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது.

மேலும், பாலைநிலப் பறவையான கூகையிடம் குறிஞ்சித் தலைவியும் தோழியும் யாவரும் உறங்கும் நள்ளிரவில் கடுமையான குரலில் கழறாமல் இருந்தால் ஊன் உணவினைப் பலி தருவதாக வேண்டுதல் (நற். 83, அகம். 122), தலைவன் வருகின்ற வழியிலுள்ள முல்லை காட்டாற்றினை எண்ணி வருந்துகின்ற தலைவி (நற். 14, 144, அகம். 18, 72), மருத மலரான செங்கழுநீர்ப் பூக்களைச் சூடித் தலைவியைக் காண வரும் தலைவன் (அகம். 48), மருத மலரான தாமரை மலர்களைச் சூடியுள்ள கானகத் தலைவனுடன் குறிஞ்சித் திணைத் தலைவியின் காதல் (கலி. 44, 52), ஊர்

வாய்க்காலில் நெய்தல் நில ஞாழல் மலர்களைப் பறிக்கின்ற குறிஞ்சித் தலைவி (கலி. 56), என்பன போன்ற பிற திணைகளின் கருப்பொருள் சார்ந்த செய்திகள் குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்களில் மயங்கி வந்து அகமாந்தர்களின் வாழ்வியலை அழகியலோடு எடுத்துரைக்கின்றன.

உவமையின் வழி குறிஞ்சித் திணைப்

பாடல்களின் கருப்பொருளமைவு

உவமையின் வழியாகப் பல்வேறு பொருண்மைகள் வெளிப்படுகின்றன. அவ்வகையில் குறிஞ்சியின் கருப்பொருள்கள் கீழ்க்கண்டவாறு உவமையாகச் சங்கப்பாடல்களில் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன.

முருகன், வள்ளி, சூரமகளிர்

குறிஞ்சிக் கடவுளான முருகனின் நிறம் எருதிற்கும், அவன் அணிந்திருக்கும் ஆரம் சிவந்த வானத்திற்கும் கீழ்க்கண்டவாறு உவமைப்படுத்தப்படுகிறது.

“வேல்லவான் நிறனே போல் வெருவந்த சேயும்” ²⁵

“நெடுவேள் மார்பின் ஆரம் போல்

செவ்வாய் வானம்” ²⁶

மேலும், முருகவேளுடன் கூடிச் செல்லும் வள்ளிநாயகி போலத் தலைவனுடன் தலைவி கூடிச் சென்றாள் (நற். 82), என்றும், மலையில் வாழ்கின்ற தெய்வமகளிர் போலத் தலைவி எய்துவதற்கு அரியவள் (ஐங். 191) என்றும் கூறுவதிலிருந்து வள்ளி நாயகியும், தெய்வ மகளிரும் தலைவிக்கு உவமையாக வந்துள்ளமையை அறியமுடிகின்றது.

மயில்

குறிஞ்சிநிலப் பறவையான மயில் தலைவியின் கூந்தலுக்கு உவமையாகியுள்ளதைப் பின்வரும் பாடல் வரிகளின் வழி அறியலாம்.

“கலி மயில் கலாவந்து அன்ன இவள்

ஒலிமென் கூந்தல் நம் வயினோ னே” ²⁷

“கலிமயிற் கலாவத்தன்ன இவள்

ஒலிமென் கூந்தல் உரியவால் நினக்கே” ²⁸

மேலும், தலைவியின் சாயலுக்கும் (நற். 301) நடைக்கும் (அகம். 198) மயில் உவமையாக வந்துள்ளது.

கிளி

தலைவியின் பேச்சு கிளியினைப் போன்று இனிமை மிகுந்தது எனும் பொருள்பட,

“கிளி ஓரன்ன கிளவி” ²⁹

“.....நீயே கிளி எனச்

சிறிய மிழற்றும் செவ்வாய்” ³⁰

என்ற பாடல் வரிகள் வந்துள்ளன.

விலங்கு

குறிஞ்சி விலங்கான புலியின் தோற்றமானது குறிஞ்சி மலரான வேங்கையுடன் ஒப்பிடப்படுகிறது. நற். 383, குறுந். 343, அகம். 147, கலி.38 போன்ற பல பாடல்களிலும் பிடி யானையின் துதிக்கையானது குறிஞ்சி நில உணவான தினையின் வளைந்த கதிருக்கும் (குறு., 360, நற். 344) யானையின் புகர் முகம் காந்தள் படர்ந்த துறுகல்லுக்கும் (குறு. 284) மிக்க சினமுடைய பாம்பின் படம் குளிர்ந்த காந்தள் பூவின் மொட்டுகளுக்கும் (அகம்., 154) தன் மணியை இழந்து அல்லலுறும் பாம்பு தலைவியின் விழியால் தாக்குண்டு துயில் கொள்ளாது அல்லலுறும் தலைவனுக்கும் (ஐங். 173) உவமையாக வந்துள்ளன.

அருவி

குன்றிலிருந்து வீழும் அருவியானது தலைவனின் பொன் தகடுகளால் பதிக்கப்பெற்ற வெள்ளிய தேருக்கும் (குறுந். 189) மலையருவியின்

ஒலியானது தினைப்புனத்தில் காய்ந்த இலைகள் அசையும் ஓசைக்கும் (நற். 313) உவமிக்கப்பட்டுள்ளன.

மலர்கள்

குறிஞ்சி மலரான வேங்கையானது புலிக்கு உவமையாகவும் (நற். 389, குறுந். 47) தலைவி பிற பெண்களைப் போலும் இயல்பான தோற்றமுடையவள் அல்லள் என்பதுணர்த்த குறிஞ்சிப்பூ தலைவியின் மேனிக்கு உவமையாகவும் (நற். 301) வந்துள்ளது. தலைவியின் நுதல் காந்தள் மலர் போன்று நீங்காது மணம் வீசுவதாக (குறுந். 259) ஆம் பாடல் சுட்டுகிறது.

சந்தனம்

தலைவி கோடைகாலத்தில் மலையில் விழுந்த சந்தனத்தை போன்று மென்மையான மனம்உடையவள் என்று வருணிக்கப்படுவதை,

“சூருடை அடுக்கத்து ஆரம் கடுப்ப

வேனிலாளே தண்ணியள்.....” ³¹

என்ற பாடலால் அறியலாம்.

மூங்கில்

குறிஞ்சி மரமான மூங்கில் தலைவியின் தோளுக்குச் சங்கப் பாடல்கள் பலவற்றில் உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக,

“வேய் மருள் பணைத்தோள் விறல் இழை நெகிழவும்” ³²

“வாங்கு அமைக்கண் இடைக் கடுப்பயாய்

ஓம்பினள் எடுத்த தடமென தோளே” ³³

“தெரிவேய்த் தோள் கரும்பு எழுதி.....” ³⁴

“..... வேய் புரை பணைத்தோள்” ³⁵

என்பன போன்ற பாடல்களைச் சுட்டலாம்.

தினை

முதிர்ந்த திணையானது ஞாழலின் திரண்ட மலர்களுக்கும் (குறுந். 297)
சிவந்து நீண்ட தினைக்கதிர்கள் குதிரையின் கழுத்திற்கும் (அகம். 400)
திணையின் அடியானது நாரையின் கால்களுக்கும் (குறுந். 25) உவமையாக
வந்துள்ளன.

இவ்வாறாகக் குறிஞ்சித் திணையின் ஊர் மற்றும் யாழ் ஆகியன
நீங்கலாக மற்ற பன்னிரு கருப்பொருள்களும் கிளி ஓட்டும் மகளிர்,
தலைவனின் வருத்தமிக்க நெஞ்சம், தலைவியின் கூந்தல், சாயல், நடை,
பேச்சு, மேனி, நுதல், தோள், மனம் போன்ற அகமாந்தர்களின் செயல்
தோற்றத்திற்கும் கருப்பொருள்களான வேங்கை, காந்தள், ஞாழல் போன்ற
மலர்களுக்கும் பாகற்கொடிக்கும் புலி, எருது, குதிரை ஆகிய
விலங்குகளுக்கும், பறவையாகிய நாரைக்கும், வெள்ளிய தேர் மற்றும்
சிவந்த வானத்திற்கும் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய
ஐந்திணைப் பாடல்களிலும் உவமையாகி வந்துள்ளன.

முல்லைத் திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருளமைவு

இனிய இல்லறம்

பாணர்கள் முல்லை நிலத்திற்குரிய முல்லைப் பண்ணினை யாழில்
வாசிக்க, தலைவி முல்லைப் பூக்களைத் தன் கூந்தலில் சூட,
நெடுந்தகையாகிய முல்லைத் தலைவன் வெறுப்பு சிறிதுமற்ற
கொள்கையுடைய தன் புதல்வனோடு இல்லில் பொலிவுற்று இனிது
இருந்ததனைக் கீழ்க்கண்ட ஐங்குறுநாற்று பாடல்வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

“பாணர் முல்லை பாட சுடர் இழை

வாள் நுதல் அரிவை முல்லை மலைய

இனிது இருந்தனனே நெடுந்தகை

துனி தீர் கொள்கைத் தன் புதல்வனோடு பொலிந்தே” ³⁶

இவ்வாறாக முல்லைத் திணையின் கருப்பொருள்களான முல்லைப் பண், முல்லை மலர், புறவுநாடன் ஆகியன முல்லை நிலத் தலைவன் தலைவியரின் இனிய இல்லறத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன.

தலைவியின் ஆற்றாமை

பல நாட்களாக பெய்த முதுமழையினால் புதிதாகத் திருத்திய புன்செய் நிலத்தில் விதைக்கப்பட்ட வரகு வளர்ந்து தழைத்தது, ஆண்மான்கள் அவற்றின் கதிர்கள் அரியப் பட்ட தாள்களில் தழைத்த இளைய கொழுந்துகளை உண்ணும். வரகின் தாள்களுக்கு இடையே முல்லைக் கொடியின் சிறிய அரும்புகள் காட்சியளிக்கும். அவற்றோடு மணம் பொருந்திய பிற மலர்களும் மலர்ந்துள்ள முல்லை நிலத்தில், வண்டுகள் தேன் உண்பதற்காக அம்மலர்களைச் சுற்றி வருகின்ற இவ்வழகிய குழலிலும் பொருள் ஈட்டி வருவதற்காகச் சென்ற நம் காதலர் இன்னும் வரவில்லை எனத் தோழியிடம் தலைவி கீழ்க்கண்டவாறு வருத்தமுற்று உரைக்கிறாள்.

“பழமழைக் கலித்த புதும்பன வரகின்

இரலை மேய்ந்த குறைத்தலைப் பாவை

.

கண்டிசின் தோழி பொருட் பிரிந்தோரே” ³⁷

முல்லைத் திணைக் கருப்பொருள்களான வரகு, மான், முல்லை, மலர் ஆகியன தலைவனின் பிரிவினால் வருந்தியிருக்கும் தலைவியின் ஆற்றாமை மிகக் காரணமாக இருக்கின்றன.

தலைவியின் ஏக்கமும் தலைவனின் வரவு மகிழ்ச்சியும்

காயாவின் பழம், பூக்கள் பரவிக் கிடக்க, அதன் மேல் இந்திரகோபப் பூச்சிகள் ஊர்ந்து சென்று அழகு செய்கின்ற சிவந்த முல்லை நிலத்தில் ஆண்மான் தன் இளைய பெண் மானைத் தழுவிக் கொண்டு புல்லினை உண்டு துள்ளித் திரியும். ஆயர்கள் தம் பசுக்களை மேய விட்டு மணம்

நாறும் முல்லை மலர்களை மாலையாகக் கட்டித் தம் மார்பிலே அணிந்து மகிழ்ந்திருப்பர். அருகம்புல்லினை உண்ட பசுக்கள் தம் கன்றினை நினைத்தபடி, பருத்த மடியினின்று இனிய பாலைச் சொரிந்த படி மன்றுகள் நிறையுமாறு சென்று புகும். தனிமைத் துன்பம் மிகுதற்குரிய இவ்வழகிய காட்சியினைக் கண்ட தலைவி பாணனிடம் தலைவன் மீண்டு வராத தன்மையைச் சுட்டி ஆற்றாமை கொள்கிறாள். தலைவியின் சொல்லிற்கு மறுமொழி கூற இயலாதவனானான் பாணன். யாழில் நல்ல செவ்வழிப் பண்ணை மெல்ல இசைத்து தலைவியைக் காக்க வேண்டி கடவுளை வாழ்த்தித் தலைவனிடம் செல்ல இசைகிறான். எதிரே குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட விரைந்த தேரினைக் கொண்ட தலைவனின் வருகையைக் கண்டு மகிழ்ந்த பாணன் தலைவியிடம் அவனின் இனிய வரவினை மகிழ்ச்சியுடன் எடுத்துக்கூறி மகிழ்ச்சிப்படுத்துகிறான். இவ்வழகிய காட்சியினை,

“காயாஞ் செம்மல் தாஅய் பல உடன்
 ஈயல் மூதாய் வரிப் பவளமொடு
 மணி மிடைந்தன்ன குன்றம் கவைஇய
 அம் காட்டு ஆர்இடை மடப்பினை தழீஇ
 திரி மருப்பு இரலை புல் அருந்து உகள

.....

முனைநல் ஊரன் புனை நெடுந்தேரே” ³⁸

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் வரிகளால் உணரலாம். இவ்வாறாக காயாமலர், இந்திரகோபப் பூச்சி, மான்கள், ஆயர்கள், பசு, செவ்வழிப் பண் போன்ற முல்லை நிலக் கருப்பொருள்கள் தலைவன் பிரிவினால் தலைவி கொண்ட பிரிவு ஏக்கத்தினையும், அவன் வரவினால் அவளுக்கு உண்டான மகிழ்ச்சியையும் வெளிப்படுத்துவனவாய் அமைந்துள்ளன.

தலைமக்களின் களவு கற்பாதல்

களவுக்காலத்தில் தலைவர் கொடுக்கும் பூவினைத் தலைவியர் பிறர் அறியச் சூடுதலின்றி மறைவாகவே சூடுவர். அதேபோன்று இக்கலித்தொகைத் தலைவியும் ஆயர்மகன் கொடுத்த முல்லைத் தொடையினையும் கண்ணியையும் பிறர் அறியாமல் தன் கூந்தலில் இடல் முடித்தாள். பின்னர், இல்லம் சேர்ந்த தலைவியின் கூந்தலைப் பின்னலிடுவதற்காகச் செவிலி வெண்ணெய் தடவிய அளவிலே விரிந்த கதுப்பினின்றும் கீழே வீழ்ந்தது தலைவன் கொடுத்த முல்லைப்பூ. அதைக் கண்ட நற்றாய், தலைவியிடம் அம்மலர் தொடர்பாகக் கேட்கவும் கையைப் பிசைந்தபடி புறங்கடைப் பக்கம் சென்றாள். அச்சமுடன் இச்செய்தியைத் தலைவி தோழியிடம் கூற, தோழி, ‘நின் தலைவன் கொடுத்த கண்ணியை நீ சூடிய காரணத்தினால் நமரும் நின்னை அவனுக்குத் திருமணம் செய்விக்கச் சூழ்ந்து முடிவு செய்துள்ளனர்’ என்று மகிழ்ச்சியுடன் தலைவியின் அச்சம் நீங்குமாறு உரைக்கிறாள். இவ்வழகிய காட்சி கலித்தொகையில் கீழ்க்கண்டவாறு இடம்பெறுகிறது.

“புல்லினத்து ஆயர்மகன் சூடிவந்தது ஓர்

முல்லை ஒருகாமும் கண்ணியும் மெல்லியால்

கூந்தலுள் பெய்து முடித்தேன் மண்கோழியாய்

.....

அஞ்சல் அவன் கண்ணி நீ புனைந்தாய் ஆயின் நமரும்

அவன்கண் அடை சூழ்ந்தார் நின்னை அகன்கண்

வரைப்பில் மணல் தாழப்பெய்து திரைப்பில்

வதுவையும் ஈங்கே அயர்ப் அதுவே யாம்

அல்கலும் சூழ்ந்த வினை” ³⁹

மேலும் கலித்தொகை 107 ஆம் பாடல் தலைவன் தலையில் சூடியிருந்த முல்லைக்கண்ணி அவர் ஏறுதழுவுகின்ற பொழுது, தலைவியின் கூந்தலில் வீழ்ந்தது. இதனை நற்செய்தியாக எண்ணிய ஆயர் தெய்வமாகிய திருமால் இவருக்கு இவனைத் திண்ணியதாக கொண்டு வந்து காட்டிற்று என

மகிழ்ந்து, அப்பொதுவனுக்குத் தலைவியைத் திருமணம் செய்து தர இசைந்ததாக அமைகிறது. இவ்வாறு தலைவியை அவள் விரும்பிய தலைவனுக்கே தமர் திருமணம் செய்விக்க இசைந்ததால் முல்லைத் தெய்வமான திருமாலைத் தலைவியும் தோழியும் பாடிப் பரவியதை,

“ஒன்றிப் புகர் இனத்து ஆயமகற்கு ஒள்ளிழாய்

இன்று எவன் என்னை எமர் கொடுப்பது

.....

பாடு இமிழ் பரப்பகத்து அரவணை அசைஇய

ஆடு கொடு நேமியாற் பரவுதும்” ⁴⁰

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேற்கண்ட பாடல்களிலிருந்து முல்லையின் கருப்பொருள்களுள் ஒன்றான முல்லை மலர் தலை மக்களின் களவு வாழ்க்கையைக் கற்பு வாழ்க்கையாக்கிப் பேருதவி புரிந்தமையை அறியமுடிகின்றது.

முல்லைத் திணைப் பாடல்களின் கருப்பொருள் மயக்கம்

முல்லையுள் குறிஞ்சி

‘அன்னங்கள் காவல் பொருந்திய மனையகத்தே களிப்புடன் விளையாடி மகிழுகின்ற மனை எல்லைக்குள் பச்சைக் கிளியைத் தன் முன்கையில் ஏந்தி யாவரும் அறியாமல் அஞ்சியவாறு மெல்லென தலைவர் இன்று வருவார் என்று உரைப்பாயாக’ என்று பயில்வித்துக் கொண்டிருக்கும் நாணம் மிக்க தலைவியைக் காண விரைந்து தேரினைச் செலுத்துவாயாக என்று தேர்ப்பாகனிடம் தலைவன் உரைப்பதனை,

“துணையோடு திளைக்கும் காப்புடை வரைப்பில்

செந்தார்ப் பைங் கிளி முன்கை ஏந்தி

இன்று வரல் உரையோ சென்றிசினோர் திறத்து என

இல்லவர் அறிதல் அஞ்சி மெல்லென

மழலை இன் சொல் பயிற்றும்

நாணுடை அரிவை மாண் நலம் பெறவே” ⁴¹

என்ற பாடல் வரிகளால் அறியலாம். மேலும், அகநானூற்றுப் பாடலொன்றில் வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் தன் தலைவி வாழும் ஊரானது, ‘நரியினை ஓட்டும் இடையர் விளியும், பன்றியை ஓட்டும் தினைப்புனத்தைக் காவல் செய்பவரான கானவர் கோட்டோசையும் ஒருங்கு வந்து ஒலிக்கும்’ என்று தேர்ப்பாகனிடம் உரைக்கிறான்.

**“குறுநரி உளம்பும் கூர் இருள் நெடு விளி
சிறுகட் பன்றிப் பெருநிரை கடிய
முதைப்புனம் காவலர் நினைத்திருந்து ஊதும்**

.....

இரும்பல் கூந்தல் திருந்திழை ஊரே” ⁴²

மேற்கூறிய பாடல்களின் கருப்பொருள்களைக் கொண்டு முல்லை, குறிஞ்சி ஆகிய இருதிணை வளமும் ஒருங்கே கொண்டதாகத் தலைவியின் ஊர் அறியப்படுகிறது.

முல்லையுள் மருதம்

‘கிழத்தி தன்னைப் புறனுரைத்தாள்’ என்பது கேட்ட பரத்தை அவளுக்குப் பாங்காயினர் கேட்குமாறு, ‘பொய்கையிலுள்ள ஆம்பல் தன் இதழ்களைத் திறக்கும் தண்ணிய நீர்த்துறையை உடைய ஊரனொடு, புணராது ஊரில் இருத்தலைச் செய்தால், தாங்கள் இரு வடிவினை உடையவராகவும் அவ்வுரனுடைய நல்ல மார்பினைச் சேர்ந்து அணைத்தால் இருவரும் ஒரு வடிவம் உடையவராகவும் இணைந்து காணப்படுவோம்’ என்று கூறித் தலைவியை இகழ்கிறாள்.

**“பொய்கை ஆம்பல் அணிநிற்க கொழுமுகை
வண்டு வாய் திறக்கும் தண்துறை ஊரனொடு
இருப்பின் இருமருங்கினமே கிப்பின்**

.....

நல் அகம் சேரின் ஒரு மருங்கினமே” ⁴³

இவ்வாறாக, முல்லைத் திணைப் பாடல்களில் மருதத்தின் கருப்பொருள்களான பொய்கை, ஆம்பல், ஊரன் ஆகியன மயங்கி தலைவன் பரத்தையருடன் செறிந்து கிடக்கும் நிலையினை வெளிப்படுத்துகின்றன.

முல்லையுள் பாலை நெய்தல்

பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் வினை முடித்து மீளும் பொழுது தன் நெஞ்சிடம், ‘பரற்கற்கள் மிகுதியாக உள்ள பாலை நிலக் கள்ளிச் செடியின் மேலே படர்ந்த முல்லையின் மலரை இடையன் மாலையாகத் தொடுத்து அணியும் இம்மாலைப்பொழுதில் சிறு குடிகளையுடைய கடற்கரைக்கண் உள்ள தலைவியின் வளமனையில் நெடிய சுவரின் கண்ணுள்ள பல்லி, நான் வினை முடித்து மீண்டு வருகின்ற வருகையை முன்னரே ஒலி செய்து உணர்த்தாதோ’ என்று ஏக்கமுடன் கூறுவதனை வரும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

“முன்னியது முடித்தனம் ஆயின் நன்னுதல்

வருவம் என்னும் பருவரல் தீர

படும்கொல் வாழி நெடுஞ்சுவர்ப் பல்லி

பரற் தலை போகிய சிரற் தலைக் கன்னி

.....

மறுகுடன் கமழும் மாலை

சிறுகுடிப் பாக்கத்து எம்பெரு நகரானே” ⁴⁴

மேற்கண்ட பாடல்களில் உள்ள கள்ளிச்செடி, முல்லை மலர், இடையன், சிறுகுடிப் பாக்கம் எனும் கருப்பொருள்களைக் கொண்டு தலைவன் பாலை நில வாழி பொருள் தேடச் சென்று முல்லை நிலம் வழியாக நெய்தல் தலைவியைக் காண வருவது புலப்படுகிறது.

மேலும் வம்பமாரியைக் கார்காலம் என எண்ணி ஆரவாரித்த குறிஞ்சி நிலப் பறவையான மயில் கூட்டங்களின் செயலினை அறியாமை என மறுக்கின்ற முல்லை திணைத் தலைவி (நற். 248, அகம். 194, 334) குறிஞ்சி விலங்கான யானை தன் துணையுடன் இன்பமாக வாழும் காட்சியினைக் கண்ட முல்லைத் தலைவியின் ஆற்றாமை (குறுந். 319) போர்வயிற் பிரிந்து சென்ற மலைநாட்டுத் தலைவனிடம் இருந்து வரும் தூதிற்காக ஏங்கி இருக்கும் தலைவி (ஐங். 460) வேந்தனுக்குத் துணைவனாகப் போர் வருந்தியமை (ஐங். 456) மருதநிலப் பறவையான குருகினத்தின் ஒலியினைக் கேட்டு தலைவி கொண்ட ஆற்றாமை (ஐங். 457) மருத விலங்கான பெண் எருமையின் கழுத்தில் கட்டப்பட்டுள்ள தெளிந்த மணியோசையைக் கேட்குந்தோறும் ஆற்றாமை மிகக் கொண்ட தலைவி (குறுந். 279) என்பனவாக இவை போன்ற குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலைத் திணையின் கருப்பொருள்கள் முல்லைத் திணைப் பாடல்கள் பலவற்றில் கருப்பொருள் மயக்கமாக வந்து தலைமக்களின் எண்ணங்களை அழகுற வெளிப்படுத்துகின்றன.

உவமையின் வழி முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருளமைவு

முல்லைத் திணையின் தெய்வம், பறவை, விலங்கு, மலர் போன்ற கருப்பொருள்கள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலைத் திணைப் பாடல்களில் உவமையாகக் கீழ்க்கண்டவாறு கையாளப்படுகின்றன.

மாயோன்

ஏறு தழுவிய தலைவனுக்குப் பகைவர் விடுத்த குதிரையைக் கொன்ற சமயத்தில் காணப்பட்ட தெய்வமாகிய மாயோன் உவமைப்படுத்தப்படுகின்றான். இதனை,

‘மேவார் விடுத்தந்த கூந்தற் குதிரையை

வாய் பகுத்து இட்டு புடைத்த ஞான்று இன்னன் கொல்

மாயோன் என்று உட்கிற்று என் நெஞ்சு'

என்ற கலித்தொகை வரியால் அறியலாம். மேலும், மல்லர்களைக் கொன்று அவர் தம் வீரத்தை அகற்றிய திருமாலை, அகன்ற சாரலிடத்தே தன் சுற்றத்தாரிடைச் செல்லும் யானைக்கும் (கலி. 52) அவருடைய கரிய நிறம் எருத்திற்கும் (கலி. 104) உவமையாக வந்துள்ளன.

காட்டுப்பூனை

காட்டுப்பூனை சிரித்தாற் போல் முல்லையின் சிறிய அரும்புகள் காட்சியளிப்பதாக,

“வெருகு சிரித்தன்ன பசுவீ மென் பிணி” ⁴⁵

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் கூறுகின்றது.

மான்

முல்லைத் திணையின் விலங்கான அஞ்சம் பெண் மானைப் போன்று தலைவியின் மருண்ட பார்வை இருப்பதாக,

“மாதர் கொள் மான்தோக்கின் மடநல்லாய்” ⁴⁶

“வெருஉம் மான் பிணையின் ஓரீஇ” ⁴⁷

என்ற பாடல் வரிகள் உவமிக்கின்றன. மேலும், தலைவனும் தலைவியும் தம் புதல்வனுடன் இருமருங்கிலும் படுத்திருக்கும் காட்சியானது, தம் குட்டி இடையே படுத்திருக்க அதன் இருபுறமும் மானும் அதன் பிணையும் போல் இருப்பதாக (ஐங்., 401) ஆம் பாடல் உவமிக்கிறது.

அரக்கு

சிவந்த நிலமானது செவ்வரக்கிற்கு உவமை கூறப்படுவதனை,

“அரக்கத்து அன்ன செந்நிலப் பெருவழி” ⁴⁸

என்ற பாடலடியால் அறியலாம்.

மலர்கள்

முல்லை மலரானது தலைவியின் மேனிக்கும், நுதலுக்கும் உவமையாகியுள்ளதை,

“கோடல் எதிர்முகைப் பசுவீ முல்லை

.....

நறிய நல்லோள் மேனி” ⁴⁹

“பெய்த புலத்துப் பூத்த முல்லைப்

பசுமுகைத்த தாது நாரும் நறுநுதல்” ⁵⁰

என்ற குறுந்தொகை வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இருண்ட மலைப் பகுதிகளில் மின்னல் மின்னுவது காயா மலர்கள் நிறைந்து மலர்ந்துள்ள மலையிடத்தே இடையிடையே கொன்றை மலர்கள் மலர்ந்து போலிருப்பதாகவும் (நற். 371) ஈங்கை மலரானது குருவியின் சிறுபிள்ளைகளுக்கும் (நற். 181) அவரைப் பூவின் நிறமானது தலைவன் நாட்டு மலை மேகத்திற்கும் (ஐங்., 209) உவமையாக வந்துள்ளன. கொன்றை மலர் தலைவியின் பசலையுற்ற மேனிக்கு உவமையாகியுள்ளதனை,

“கொன்றைப் பூவின் பசந்த உண்கண்” ⁵¹

“பொன்புனை பீரத்து அலர் செய்தன்றே” ⁵²

என்ற ஐங்குறுநாற்று முல்லைத் திணைப் பாடலின் வழி அறியலாம்.

மருதத் திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருளமைவு

மருத மக்களின் செல்வ வளம்

பெரிய மீன்களைத் தேர்ந்துண்ணும் முதலையும், கயல்மீன்களை விரும்பியுண்டு வைக்கோல் போரில் தங்கும் நாரையும், முற்றிய செந்நெல் கதிர்களைக் கொய்து தன் மண் வளைக்குள் கொண்டு செல்லும் நண்டும்,

நெற்கழனிலுள்ள ஆம்பல் மலர்களைச் சிதைத்தொழிக்கும் எருமையும், கள்ளுண்கலம் கழுவப்படுதலின் அந்நீரைப் பருகிச் செருக்குற்று நெற்கூடுகளின் அடியில் துள்ளி வீழ்கின்ற இறால்மீனும், அருவிக் கரையிலுள்ள ஆம்பலின் அகன்ற இலைகளைச் சுற்றிக் கிடக்கும் பிரம்பின் நீண்ட கொடியும், அன்னக் கூட்டங்கள் நிறைந்த பொய்கையை உடைய வளம் நிரம்பிய மருதத் தலைவன் என்பதை வரும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

“முதலைப் போத்து முழுமீன் ஆரும்

தன் துறை ஊரன்” ⁵³

“கயில் ஆர் நாரை போர்வில் சேக்கும்

தண்துறை ஊரன்” ⁵⁴

“செந்நெல் அம் செறுவில் கதிர்கொண்டுகளவன்

தண்ணக மண் அளைச் செல்லும் ஊரற்கு” ⁵⁵

மருதநில மக்களின் வளம் நிறைந்த வாழ்விற்கு அடிப்படைக் காரணம் அம்மருத நிலக் கருப்பொருள்களே என்பதை இதன் மூலம் உணரமுடிகின்றது.

தலைவனின் பரத்தமை

தலைவன் பல பரத்தையரோடு உறவு கொண்டு ஒருத்தியை விட்டு ஒருத்தியை நாடித் திரிவதை அறிந்த தோழி, மருதநிலக் கருப்பொருள்களைக் கொண்ட தலைவனின் பரத்தமையை இடித்துரைக்கின்றாள். இதனை,

“தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் களவனொடு

பிள்ளை தின்னும் முதலைத்து அவன் ஊர்

எய்தினன் ஆகின்றுகொல்லோ மகிழ்நன்” ⁵⁶

“கரந்தை அம்செறுவில் துணை துறந்து களவன்

வள்ளை மென் கால் அறுக்கும் ஊரன்” ⁵⁷

என்பன போன்ற பாடல் வரிகளால் அறியலாம். பூத்துப் பயன்படாத கரும்பையும், காய்த்துப் பயன் தரும் நெல்லையும் உடைய ஊரன், தன் பார்ப்பைத் தானே உண்ணும் அன்பில்லாத முதலையும் தான் பிறந்த உடனேயே தன்னை ஈன்ற தாயினை இறக்கும் படி செய்யக் கூடிய நண்டும் வாழக்கூடிய பொய்கையை உடைய ஊரன், அழகிய கரந்தைக் கொடி படர்ந்த வயலில் வாழும் நண்டு தன் காதலியைப் பிரிந்து போய் வள்ளைக் கொடியில் தங்குதலை உடைய ஊரன் எனத் தலைவனின் ஊரில் இருக்கக் கூடிய கருப்பொருள்களின் தன்மையினைக் கூறி அதன் வழியாக மக்களை ஈன்று தரும் குலவிளக்காகிய கற்புடைய தன் மனைவியையும் அச்சிறப்பு சிறிதும் இல்லாத விலைநலப் பெண்டிரையும் ஒப்பக்கருதித் தலைவன் வாழ்கின்றான் என்று இகழ்கிறாள். இவ்வாறாக மருதக் கருப்பொருள்களான நெல், கரும்பு, முதலை, கள்வன், பொய்கை, கரந்தைக் கொடி, வள்ளைக் கொடி ஆகியன தலைவனின் பரத்தமையை உணர்த்த பாடல்களில் அழகுற பயின்று வந்துள்ளன.

பரத்தையுடன் புனலாடிய தலைவன்

பரத்தையரோடு புனலாடித் தன் இல்லம் திரும்பின தலைவனுக்குத் தோழி வாயில் மறுப்பதோடு அவனுக்கு மறுமொழியாக,

“தொல் நிலை மருதத்துப் பெருந்துறை

நின்னோடு ஆடினள் தண்புனல் அதுவே” ⁵⁸

“பொருகரை வாய் சூழ்ந்த பூமலி வையை

வருபுனல் ஆடத் தவிர்ந்தேன்” ⁵⁹

என்றும் பதிலுரைக்கிறாள். ‘மகிழ்நனே, நீ பரத்தையரோடு நீராடியதனை ஒத்துக்கொள்ள மாட்டாய். மலர்கள் மிகுதியாகக் கொண்ட மிகவும் பழமையான மருத மரம் நிற்கும் பெரிய நீர்த்துறையின் கண்ணே நின் காதலி நின்னோடு புனலாடி மகிழ்ந்ததனைக் கண்டோர் பலராவர். அது பற்றி

ஊர் முழுவதும் அலர் பரவிற்று என்று தலைவனின் பரத்தமையை இகழ்ந்துரைக்கிறாள். இவ்வாறு மருதக் கருப்பொருள்களில் ஒன்றான புனலாடல் தலைவன் பரத்தையருடன் கொண்ட உறவினைத் தலைவிக்கு வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

தலைவியின் வருத்தம்

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் தோழியை வாயில் வேண்டினான். அவனிடம் தோழி தலைவி அடைந்த வருத்தத்தினை, ‘பரத்தையர் இல்லிலிருந்து வந்த மணமுழவு ஓசையும், பரத்தையர் பாடும் துணங்கைக் கூத்தின் ஒலியும் அவர் இல்லிலே உள்ள நின் தேரில் பூட்டிய குதிரையின் மணிஓசையும் தலைவியின் உறக்கத்தினைக் கெடுத்து விட்டன’ என்று கூறித் தலைவனைக் கண்டித்து அவனுக்கு வாயில் நேர்வதனைப் பின்வரும் கலித்தொகைப் பாடலடிகள் காட்டுகின்றன.

“பலநாளும் பாடாத கண் பாயில் கொண்டு இயைபவால்

துணை மலர்க் கோதையர் வைகலும் பாராட்ட

மண மனைத் ததும்பும் நின்மண முழவந்து எடுப்புமே

.....

தமர் பாடும் துணிங்கையுள் அரவம் வந்து எடுப்புமே

.....

தேர் பூண்ட நெடுநெல் மான் தென்மணி வந்து எடுப்புமே” ⁶⁰

இவ்வாறாக மணமுழவு, துணங்கைக் கூத்து, குதிரையின் மணியோசை போன்ற மருதத்தினைக் கருப்பொருள்கள் தலைவனின் பரத்தமையால் தலைவி கொண்ட வருத்தத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

மேலும் காதலர் சந்திப்பிற்கேற்ற குறியிடமாக மருதநிலக் கருப்பொருள்களான பொய்கை அமைதல் (குறு. 113) பரத்தையரோடு துணங்கைக் கூத்தாடுகின்ற தலைவர் (குறு. 31, நற். 20, கலி. 66, 69, 72, 73) தலைவனின் பரத்தமை பாணனின் சீறியாழ் மூலம் தலைவனுக்கு

வெளிப்பட்டமை (நற். 30), குதிரையேறிப் பரத்தையர் சேரிக்குச் சென்ற தலைவன் (நற். 150) தலைவியின் பசலையைக் கண்ட தாய் மருத நீர்த்துறையிடத்துக் கடவுளுக்குப் பலி கொடுத்தமை (அகம். 156) கருப்பொருளான யாழினைத் தெய்வமாகக் கருதிச் சூளுரைக்கும் பாணன் (கலி. 71) மருதப் பறவையான நாரையைத் தலைவனிடத்துத் தூது அனுப்புகின்ற மருதத் தலைவி (நற். 70) என்பனவாக இவை போன்ற பல மருதப் பாடல்களில் மருதத் திணையின் கருப்பொருள்கள் தலைமக்களின் அகவுணர்வுகளை அழகுற திறம்பட சுட்டிக்காட்ட வந்துள்ளன.

மருதத்திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருள் மயக்கம்

மருதத்துள் குறிஞ்சி

களவுக் காலத்தில் தலைவனின் பிரிவினால் ஏங்கிய தலைவியிடம் தலைவன் நாட்டு மலையினின்று ஓடிவரும் அருவியைக் காண்பித்துத் தோழி தலைவியை மகிழ வைத்ததனை,

“பூசல் ஆயம் புகன்று இழிஅருவி

மண்ணுறு மணியின் தோன்றும்

தண்நறுந் துறுகல் ஓங்கிய மலையே” ⁶¹

என்ற பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இதில் குறிஞ்சிக் கருப்பொருளான அருவி மருதத்திணைப் பாடலின் மயக்கமாக வந்து தலைவியின் மகிழ்ச்சிக்கு வித்திடுகிறது.

மருதத்துள் முல்லை

தலைவி தன்னைப் பற்றிக் குறை கூறினாள் என்று கேள்விப்பட்ட காதற் பரத்தை, ‘பகன்றைப் பூவால் தொடுத்த தலைமாலையணிந்த பல ஆநிரைகளை உடைமையாகக் கொண்ட இடையர், கரும்பைக் குறுந்தடியாகக் கொண்டு மாங்கனியை உதிரச் செய்யும் ஊரினை உடைய ஊரனாகியத் தலைவனின் மனையோள் எத்தகையோரையும் வெறுத்துக்

கூறும் இயல்புடையவள் என்று கேள்விப்பட்டுள்ளேன். அவ்வாறிருக்க என்னைப் புலத்தலில் வியப்பில்லை' என்று தன்னைத் தானே சமாதானம் செய்து கொள்வதனை,

“பகன்றை கண்ணிப் பல்லான் கோவலர்

கரும்பு குணிலா மாங்கனி உதிர்க்கும்

யாணர் ஊரநின் மனையோள்

யாரையும் புலக்கும் எம்மை மற்று எவனோ” ⁶²

என்ற பாடலின் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. காதற் பரத்தையின் கூற்றிலிருந்து பகன்றை, கோவலர், கரும்பு, மா, ஊரன் போன்ற கருப்பொருள்களின் வழி முல்லை, மருதம் என்ற இருதிணை வளமும் ஒருங்கே பெற்றது தலைவனின் ஊர் என்பது புலனாகிறது.

மருதத்துள் நெய்தல்

புன்க மரத்தின் மலர்கள் உதிர்ந்த அகன்ற நீர்த்துறையில் தலைவியின் கையின் முற்பகுதியைப் பற்றிக் கொண்டு ‘உன்னைப் பிரியமாட்டேன்’ எனத் தெய்வ மகளிரை முன்னிறுத்தி சூளுரைக்கிறான். மருதத் தலைவனான மகிழ்நன், புன்கு, வியன்துறை, சூரமகளிர் போன்ற கருப்பொருள்கள் மருதத் தலைவன் நெய்தல் தலைவியிடம் கொண்ட காதலை வெளிப்படுத்த வந்துள்ளன.

பரத்தையரிடம் சென்ற தலைவன் தான் திருப்பரங்குன்ற முருகனான குறிஞ்சிக் கடவுளைத் தரிசித்து வந்ததால் காலதாமதம் ஏற்பட்டதாகத் தலைவியிடம் கூறல் (கலி. 93) குறிஞ்சி நில மரமான பலா மருதநில ஊரனின் வயலில் காணப்பட்டமை (நற். 180) ஆறு நிறைந்த முல்லைத் தலைவனான நாடனுடன் தலைவி கொண்ட காதல் (குறு 271) மருதநிலத்துப் பொய்கையின் அடைகரையில் பிரம்பின் நீண்ட கொடி, அருவிக் கரையிலுள்ள ஆம்பலின் அகன்ற இலையைச் சுற்றிக் கிடக்கின்ற (மருதம்,

குறிஞ்சி என்ற இருதிணை) வளமையுடைய தலைவனின் ஊர் (அகம். 96) பாலை மலரான வெண்கடம்ப மலரினைத் தன் கூந்தலில் சூடிக் கொண்டு தலைவியின் தெருவில் செல்கின்ற பரத்தை (நற். 20) இவை மட்டுமல்லாது பிற திணை சார்ந்த செய்திகள், மருதத்திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருள் மயக்கமாக வந்துள்ளன. எனினும், இவ்வாறு மயக்கம் பெற்ற பாடல்களில் கருப்பொருளமைவு மருதத் தலைமக்களின் உணர்வினை வெளிப்படுத்தும் விதமாக வந்துள்ளதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

உவமையின் வழி மருதத்திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருளமைவு

சங்க அகப் பாடல்களில் கருப்பொருள்கள் பல்வேறு நிலைகளில், பல்வேறு கருத்துப் புலப்பாட்டிற்குரிய கருவியாக அமைந்திருப்பதை காணமுடிகின்றது. அவ்வகையில் மருதத் திணையின் கருப்பொருள்களை உவமையாகப் பயன்படுத்தி அகமாந்தர்களின் உணர்வு வெளிப்பாட்டிற்குச் சிறப்பு செய்திருப்பதை பின்வருமாறு உணரலாம்.

பறவை (நாரை, அன்னம், குருகு, கொக்கு, அன்றில், கோழி)

முதுமையில் பறக்க இயலாத நாரை காமத்தால் மெலிந்த தலைவனின் நெஞ்சிற்கும் (குறு 128) நீரால் நனைந்த நாரைகள் தம் அலகுகளால் சிறகைக் கோதுவது, பெண்கள் தம் நீர் ஒழுகும் கூந்தலை உலர்த்தும் செயலுக்கும் (ஐங். 186) உவமையாதலைக் காணமுடிகிறது.

அன்னம் தன் பார்ப்புகளுக்கு இரைதேடி அலைந்து வருந்துகின்ற செயலானது, தலைவனின் நெஞ்சிற்கு உவமையாதல் (நற். 356) நுண்ணிய மணல் பரந்த குளிர்ந்த நீர்நிலையின் பக்கத்தில் வரிசையாகப் பறக்கின்ற அன்னப் பறவைகள் விரைந்தோடும் குதிரைக்கு உவமையாகியுள்ளன (அகம். 234) மருதநிலப் பறவையான குருகு தாழையின் வெண்மையான மலருக்கும் (குறு. 226) வெண் கூதளஞ்செடிக்கும் (அகம். 178) உவமையாக்கியுள்ளன. நீர்நிலைக்கண் நிற்கும் கொக்கினுடைய சிறகு குவிந்த ஆம்பல் மலருக்கு

உவமிக்கப்படுகிறது (குறு. 122, நற். 280) கூடி வாழும் இயல்பினையுடைய அன்றில் தன் துணை பிரியும் காலத்துப் பெரிதும் வருந்தும் என்பதனால், தலைவனைப் பிரிந்து வாழும் தலைவியின் நிலைக்கு உவமையாயிற்று. இதனை,

“ஒன்று இல் காலை அன்றில் போலப்
புலம்பு கொண்டு உறையும் புன்கண் வாழ்க்கை
யானும் ஆற்றேன்” ⁶³

என்ற நற்றிணை வரிகளால் அறியலாம். குப்பையில் மேயும் கோழிகள், தமக்குத் தாமே தனிமையில் நிகழ்த்தும் போர், தலைவி தானுற்ற நோயினைக் களைவார் ஒருவரும் இல்லாமல் தவிக்கின்ற செயலுக்கு உவமையாகின்றதை கீழ்க்கண்ட வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

“குப்பைக் கோழித் தனிப்போர் போல
களைவோர் இலை யான் உற்ற நோயே” ⁶⁴

யாமை உடும்பு

தாய் யாமையைப் பார்த்து வளரும் பார்ப்பின் செயல் தலைவனைக் கண்ட தலைவிக்குள் வளரும் காமத்திற்கு உவமையாதலை,

“யாமைப் பார்ப்பின் அன்ன
காமம் காதலர் கையற விடினே” ⁶⁵

என்ற பாடல்களால் அறியலாம்.

பொய்கை

அழகிய குளிர்ச்சி பொருந்திய தண்ணிய பொய்கை, பரத்தையர் பலருக்கும் பயன்படும் தலைவனுக்கு உவமையாவதை (குறு. 354, ஐங். 84) போன்ற பாடல் வரிகள் சுட்டுகின்றன.

மலர்கள் (தாமரை, குவளை, ஆம்பல், நீலம்)

தாமரை மலரானது தலைவியின் கண்களுக்கும் தாமரை மலரின் தாது தலைவியின் மாமை நிறத்திற்கும் உவமையாதலை,

“..... நிரை இதழ்

ஆய்மலர் உண்கண் பசப்ப” ⁶⁶

“குண்டுநீர் தாமரை கொக்கின் அன்ன

நுண்பல் தித்தி மாஅ போயே” ⁶⁷

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. மேலும், தலைவி ஈன்றெடுத்த அழகிய மகனுக்குத் தாமரை மலர் உவமையாகியுள்ளதை (ஐங். 424, கலி. 84) போன்ற பாடல் வரிகளில் காணலாம்.

குவளை மலர் தலைவியின் மையுண்ட கண்களுக்கு பல சங்க அகப்பாடல்களில் உவமையாக வந்துள்ளது. உதாரணமாக,

“குவளை உண்கண் ஏள் மெல்லியல்” ⁶⁸

“குவளை உண்கண் கலுழ நின்மாட்டு” ⁶⁹

“..... குவளை

மாஇதழ் மாமலர் புரைஇய கண்ணே” ⁷⁰

போன்ற பாடல்களைக் காணலாம். மேலும் குவளை மலரானது தலைவியின் மணம் வீசுகின்ற கூந்தலுக்கும் உவமையாகியுள்ளது (குறு. 300) நீலமலரானது தலைவியின் அழகிய கண்களுக்கு உவமையாகியுள்ளது (கலி. 90, நற். 379) ஆம்பல் மலரின் மணமானது இனிமை பொருந்திய தலைவியின் இதழுக்கு (குறு. 300) உவமையாக வந்துள்ளது.

நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருளமைவு

தலைவியின் பிரிவுத்துயர்

கப்பல் வந்து மோதுவதனால் உண்டான பெரிய கடலலையின் ஓசைக்கு அஞ்சிப் புன்னை மரக்கிளையில் தங்குகின்ற வெண்குருகும், சிறுவெண்காக்கையும் உப்பங்கழியிலுள்ள இறால்மீனைப் பிடித்துத் தனது விருப்பமிக்கப் பெடைக்கு கொடுக்கின்ற இனிய காட்சியும், சிறிய ஞாழல் பூக்கள் மிகுந்த கடல்துறைக் காட்சியும் கடற்கரைத் தலைவனான சேர்ப்பனை மணப்பதற்கு முன்பு இனியனவாயிருந்தன. அவன் என்னை

மணந்து பிரிந்த அளவில் இனியதாயிருந்த இவையனைத்தும் என்
வெறுப்பிற்கு உரியதாயிற்று, எனக் கற்புக் காலத்தில் தன்னைப் பிரிந்த
தலைவனை எண்ணி வருத்தமுடன் தோழியிடம் கூறினாள் தலைவி,

“மாஇரும் பரப்பகம் துணிய நோக்கி

சேயிறா எறிந்த சிறுவெண் காக்கை

பாய்இரும் பனிக் கழிதுழைஇ பைங்கால்

.....

நெடுஞ் சினைப் புன்னைக் கடுஞ்சூல் வெண்குருகு

உலவுத்திரை ஓதம் வெருஉம்

உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப னோடு மணவா ஊங்கே” ⁷¹

மேற்கண்ட பாடலின் வழி நெய்தல் நிலக் கருப்பொருள்களான
சிறுவெண்காக்கை, வெண்குருகு, ஞாழல் மலர் ஆகியன தலைவிக்குத்
தலைவனின் காதல் நினைவினை உண்டாக்கிப் பிரிவுத் துயரினை
அதிகரிப்பதில் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன.

இல்லறப் பண்பு

நீருண்ணும் துறையிடத்து நாவல் மரத்தின் கீழே வீழ்ந்து கிடந்த
கனியினை அதன் அழகு சிதையுமாறு இழுத்துச் சென்று தாழையின்
வேர்ப்பக்கத்தில் தன் வலையிலுள்ள தன்னால் விரும்பப்படும் பெண்
நண்டிற்குத் தரும் ஓர் ஆண் நண்டினைத் தலைவியிடம் சுட்டிக்காட்டி,
‘இதுவன்றோ சிறந்த இல்லறப்பண்பு’ என்று கூறிச் சிறிது நேரம் சிந்தித்துப்
பார்த்தவனாய் மீண்டு சென்ற தலைவனின் செயலை இப்பாடல் வரிகள்
உணர்த்துகின்றன.

“முன்னாள் போகிய துறைவன் நெருநை

அகல்இலை நாவல் வண்துறை உதிர்த்த

கனிகவின் சிதைய வாங்கிக் கொண்டு தன்

தழைவேர்அளை வீழ்துணைக்கு இடுஉம்

அலவற் காட்டி நற்பாற்று இது என

நினைந்த நெஞ்சமொடு நெடிது பெயர்ந் தோனே” 72

இவ்வாறாக, நெய்தல் நிலக் கருப்பொருளான ஆண் நண்டு தலைவன் தலைவி சுட்டும் சிறந்த இல்லறத்திற்கு உதாரணமாய் அமைந்திருக்கின்றது.

தலைவியின் பசலை

தலைவன் திருமணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்தற்பொருட்டு தன் ஊருக்குப் பிரிந்து சென்ற போது அவன் பிரிவாற்றாத தலைவி, ‘ஞாழலும் செருந்தியும் கமழும் மணற்பரப்பிலே காதலனோடு விளையாடியும் நீர்த்துறையில் ஆடியும் மகிழ்ந்த தனக்கு இன்று அவனில்லாமல் அவை பசலை நோயினை உண்டாக்குகின்றன’ என்று வருந்தி கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறாள்.

“எக்கர் ஞாழல் செருந்தியொடு கமழத்

துவலைத் தண் துளிவீசிப்

பயலை செய்தன பனி படுதுறையே” 73

தலைவி ஆற்றியிருந்த போதும் அவள் ஆற்றாமை கொள்வதற்கு நெய்தலின் கருப்பொருள்களான ஞாழல், செருந்தி மலர்களும் தண்ணிய துறையும் காரணமாயிருத்தலை அறியமுடிகிறது.

நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருள் மயக்கம்

நெய்தலுள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம்

தலைவியால் காதலிக்கப்படும் தலைவன் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற நானில வளங்களையும் தன் நாட்டில் ஒருங்கே பெற்றுச் செல்வச் செழிப்புடன் வாழ்பவன் என்பதை,

“கணங்கொள் அருவிக் கான் கெழுநாடன்

குறும்பொறை நாடன் நல்வயல் ஊரன்

தண்கடற் சேர்ப்பன்” 74

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறாக நெய்தல் நிலத் தலைவனின் செல்வ வளத்தையும், பெருமையையும் உணர்த்தவே இந்நானிலக் கருப்பொருள்களும் பாடலில் ஒருங்கே வந்துள்ளன என்பதை உணர முடிகின்றது.

நெய்தலுள் முல்லை

முல்லைநிலக் கோவலர் ஊதும் குழலோசையினைக் கேட்கும் முல்லை அரும்புகள் மலர்ந்ததைக் கண்டும் தலைவர் வராததால் தனிமையில் நெய்தல் நிலத் தலைவி வருத்தமுற்று இருப்பதனை,

“இதனையும் என் நெஞ்சம் போல்இனம் காப்பார் குழல்தோன்ற

சாய என் கிளவிபோல் செவ்வழி யாழ் இசை நிற்ப” ⁷⁵

“கோவலர் தீம்குழல் இணைய அரோஎன்

பூழில் உண்கண் புலம்புகொண்டு இணையும்” ⁷⁶

என்ற பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறாக முல்லை நில செவ்வழி யாழ், முல்லை மலர், கோவலர் குழலோசை போன்ற கருப்பொருள்கள் நெய்தல் திணைத் தலைவியின் வருத்தத்திற்குக் காரணமாக அமைகின்றன.

நெய்தலுள் மருதம்

நற்றிணைப் பாடலொன்றில், ‘தலைவி கடற்கரைச் சோலையிலுள்ள சிறுகுடியில் மீனைப் பிடிக்கின்ற பரதவர் மகளாவாள். நீயோ நெடிய கொடிகள் காற்றால் அசைந்து, நுடங்கும் கடைத்தெருக்களைக் கொண்ட பழைய ஊரின்கண் வாழ்கின்ற கடுமையான செல்வமிக்க தேரினையுடையவனின் அன்புக்குரிய மகன். எம் குலத்திற்கு நீ பொருந்துவாயில்லை. உடம்பெல்லாம் புலால் நாற்றம் வீசக்கூடிய எங்களுக்குப் பரதவர் குடியில் உம்மைப் போன்ற செல்வர்களும் உள்ளார்கள்’ என்று கூறித் தோழி தலைவனுக்குக் குறி மறுப்பதைக் கீழ்க்கண்ட பாடல் வரிகளால் உணரலாம்.

“இவளே கானல் நண்ணிய காமர் சிறுகுடி
நீல நிறப் பெருங்கடல் கலங்க உள்புக்கு
மீன்எறி பரதவர் மகளே நீயே
நெடுங்கொடி நுடங்கும் நியம முதூர்க்
கடுந் தேர்ச் செல்வன் காதல் மகனே

.....

எம்மனோரில் செம்மலும் உடைத்தே” ⁷⁷

இப்பாடலிலுள்ள கானல், சிறுகுடி, பரதவர் மகள், முதூர் போன்ற கருப்பொருள்களின் வழியாக நெய்தல் தலைவியிடம் மருதநிலத் தலைவன் கொண்ட காதல் புலனாகிறது.

மேலும், குறிஞ்சியின் கருப்பொருளான அருவிநீரைக் கண்ட தலைவியின் கலக்கம் (குறு. 200), தலைவன் தலைவியின் ஆயத்தாருடன் குரவைக் கூத்தாடியதால் இற்செறிக்கப்பட்டத் தலைவி (குறு. 294, அகம். 20, ஐங். 181) மழைபெய்யும் காலத்து கலைமான் கூட்டம் துள்ளி ஆடுகின்றதும், நெல் விளைந்து புதுவருவாயினையுடையதும், மழை வறண்ட காலத்து கழிமுள்ளி மலர்ந்து, வெண்மையான உப்பு விளைவதுமான முல்லை, மருதம், நெய்தல் திணை வளங்களை ஒருங்கே பெற்ற தலைவியின் ஊர் (நற். 311) நெய்தல், செருந்தி மலருடன் மருதமலரான குவளையும் சேர்ந்து மலரும் உப்பங்கழி (அகம். 150) அழகிய நெய்தல் மலரைத் தின்னும் எருமையைக் கொண்ட தாழையை வேலியாக உடையதும் (அகம். 100) பாலை நிலப் பறவையான கூகையின் ஒலியினைக் கேட்டுத் துன்புறும் நெய்தல் திணைத் தலைவி (நற். 218, 319) இவை போன்ற குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், பாலை திணைகளின் கருப்பொருள்கள் நெய்தல் திணைப்பாடல்களில் கருப்பொருள் மயக்கமாக வந்தாலும் அவை அகமாந்தர்களின் செயல்களை அழகுடன் வெளிப்படுத்துவதற்காகவே வந்துள்ளமையை உணர முடிகின்றது.

உவமையின் வழி நெய்தல் திணைப் பாடல்களின்

கருப்பொருளமைவு

நெய்தல் திணையின் கருப்பொருள்கள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை திணைகளில் உவமையாகக் கீழ்க்கண்டவாறு கையாளப்பட்டுள்ளன.

மக்கள்

மீன்பிடிக்க கடலுக்குள் சிறுதெப்பத்தில் ஏறிச் செல்லும் பரதவரின் செயலானது, ஏறுமேல் பொதுவர் பாய்ந்து தழுவி அடக்குகின்ற செயலுடனும் (கலி. 106) உப்பு விற்க சிற்றூரில் தங்கிய உமணர் தம் வணிகத்தை முடித்தவுடன் தம் வணிகக் கூட்டத்தோடு அவ்விடத்தை விட்டு நீங்குதல் அவ்வூர்க்குத் துன்பம் தருவதைப் போல், தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்து சென்றால் தலைவியும் துயருறுவாள் என்று தலைவனின் பிரிவு உமணரின் செயலுடன் ஒப்பிட்டு (நற். 183) உவமிக்கப்படுகின்றன.

சிறுவெண்காக்கை

ஆம்பல் வெண்ணிறமாய் மலர்ந்து நிற்பது சிறுவெண் நீர்க்காக்கை கொட்டாவி விட்டாற்போல் இருப்பதாக உவமிக்கப்படுகிறது.

“உறுகால் தூக்க தூங்கி ஆம்பல்

சிறுவெண்காக்கை ஆவித்தன்ன” ⁷⁸

விலங்குகள்

கரிய உப்பங்கழியிலுள்ள முதலையின் தோலானது கரிய அடிப்பகுதியைக் கொண்ட பாலை நில ஓமை மரத்திற்கு உவமையாகியுள்ளது (அகம். 3) தலைவியின் அழகிய கண்கள் கடல்மீன்களுக்கு உவமையாக்கப்பட்டுள்ளதை,

“கயல் புரை உண்கண் அரிப்ப அரிவார” ⁷⁹

“கயல் எனக் கருதிய உண்கண்” ⁸⁰

“கயல்என அமர்த்த உண்கண்” ⁸¹

என்ற சங்கப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது. மேலும், சுறாமீனின் கொம்பானது இருபுறமும் முள்கொண்டு விளங்கும் தாழையின் இலைக்கு உவமையாகியுள்ளது (நற். 131)

நெய்தல் ஞாழல் மலர்கள்

நெய்தல் மலரானது தலைவியின் அழகிய கண்களுக்கு உவமையாகியுள்ளதைப் பல சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

“..... நெய்தல்

தெண்ணீர் மலரின் தொலைந்த

கண்ணே காமம் கரப்பு அரியவ்வே” ⁸²

“நெய்தல் இதழ் உண்கண் நின்கண் ஆக.....” ⁸³

“நெய்தல் உண்கண் பைதல் கலுழ” ⁸⁴

“நெய்தல் அம் கண்ணியை நேர்தல் நாம் பெறனே” ⁸⁵

“நெய்தல் உண்கண் நேர் இறைப்பணைத் தோள்” ⁸⁶

மேலும், நெய்தலின் பசிய இலை அழகிய செவியைக் கொண்ட களிறின் கன்றுக்கும் (நற். 47) உவமையாகியுள்ளன. ஞாழல் மலரானது தலைவியின் மேனிக்கு உவமையாகியுள்ளதை (ஐங். 149, கலி. 131) போன்ற சங்கப் பாடல் வரிகளால் அறியலாம்.

உப்பு

மழை பெய்கையில் கரைந்து போகின்ற உப்புக் குவியல், தலைவன் வராமல் காலம் தாழ்த்துவதால் வருந்துகின்ற தலைவியின் உள்ளத்திற்கு ஒப்புமையாகியுள்ளது. இதனை,

“கடல் விளை அமுதம் பெயற்கு ஏற்றா அங்கு

உருகி உருதல் அஞ்சுவல்” ⁸⁷

என்ற பாடல் வரிகளின் வழி அறியலாம்.

செவ்வழி - விளரிப்பண்

தலைவியின் சொற்கள் செவ்வழிப் பண்ணைப் போல இனிமை வாய்ந்தவை என்றும் (அகம். 212, கலி. 118) தலைவனின் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரின் ஒலி நெய்தலின் கருப்பொருளான விளரிப்பண்ணைப் போல் ஒலிப்பன என்றும் (குறு. 336) சங்கப் பாடல்களில் உவமிக்கப்படுகின்றன.

நெய்தல் திணையின் கருப்பொருள்களான உயர்ந்தோர், நீர், பறை, யாழ் நீங்கலான எண்வகைக் கருப்பொருள்களும் ஏறுதழுவும் பொதுவர், பொருள்வயிற் பிரியும் தலைவன், தலைவன் பிரிவால் வருந்தும் தலைவி, தலைவியின் அழகிய கண்கள், மார்பு, மேனி மற்றும் இனிய குரல் ஆகிய அகமாந்தர்களின் செயல் மற்றும் உடல் வருணனைக்கும், ஓமை மரம், தாழை இலை, ஆம்பல் மலர் போன்ற கருப்பொருள்களின் தன்மைக்கும் உவமையாகி வந்துள்ளன.

பாலைத் திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருளமைவு

தலைவியின் பிரிவுத்துயர்

மறவர்கள் கொன்று குவித்த வழிப்போக்கர்களின் கண்களைப் பறித்தெடுத்து, வற்றிய யாமரக் கிளைகளிலிருந்த தம் குஞ்சுகளுக்கு உமிழ்ந்து கொடுக்கும் கழுகுகளும், பெண் நாயின் பசியினைப் போக்க ஆண்மானினைக் கொன்ற ஆண் செந்நாயும், பசியினால் முருங்கை மரத்தினை முறித்துத் தின்னும் யானைகளும், இருப்பை மலர்களைப் பசியினால் உண்ணும் கொடிய கரடிகளும் ஓமை மரங்கள் நிறைந்து காணப்படுகின்ற, புலிகள் உலவுகின்றதுமான அச்சம் தருகின்ற கொடிய காட்டினைக் கடந்து பொருளீட்டச் சென்ற தலைவனை எண்ணித் தலைவி பெரிதும் வருத்தமுற்று உடல்மெலிவு அடைந்ததனைக் கீழ்க்கண்ட பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

“இலைஇல ஓங்கிய நிலை உயர்யாஅத்து

மேற் கவட்டு இருந்த பார்ப்பினங்கட்கு

கல்லுடைக் குறும்பின் உயர்வில் இட

நிண வரிக் குறைந்த நிறத்த அதர்தொறும்

கணவிர மாலை இடுஉன் கழிந்தன்ன

புண்உமிழ் குருதி பரிப்பக் கிடந்தோர்

கண்உமிழ் கழுகின் கானம் நீந்தி

சென்றார் என்பு இலர் தோழி ...” ⁸⁸

“புல் அரை ஓமை நீடிய

புலி வழங்கு அதர கானத்தானே” ⁸⁹

பொருளீட்டுவதற்காக தலைவன் சென்ற வழியில் ஆபத்தை உண்டாக்கும் கருப்பொருள்களான அச்சமிக்க மறவர்களும், சினம் மிகுந்த கொடிய விலங்குகளும், பறவைகளும், தலைவி கொண்ட துயரத்திற்குக் காரணமாயிருந்தன.

தோழியின் ஆற்றுவிப்பு

தலைவனின் பிரிவினால் வருத்தமுற்றிருந்த தலைவியிடம் தோழி, தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிகின்ற காலத்து காடு கடத்தற்குக் கடிதாக இருப்பினும் தன் கன்று உண்டு கலக்கிய சிறிதளவு நீருடன் யாமரத்தின் பட்டையை உரித்து அதன் நீரையும் தன் பிடி முதலில் பருகுமாறு செய்வித்த களிறும், தன் மெல்லிய சிறகுகளை விரித்துத் தன் பெடையின் வெம்மையினை நீக்கிய புறாவும், பாலை நிலத்தில் காய்ந்த மரத்தின் பட்டையினைக் கொம்பினால் குத்தி, அதன் சாற்றினைப் பிழிந்து தன் கன்றுக்கு அளித்தது மட்டுமல்லாமல் அக்கன்றுக்கும் தன் துணையாகிய பெண் மானுக்கும் தன் உடலையே நிழலாகத் தருவதற்காக அசையாது நின்று வெயில் அவை மேல் படாதவாறு காத்து உயிரளிக்கும் கலைமானும், அருகம்புல்லின் தண்டு மலைப்பசவிற்கு உணவாகப் போதாது என்று கருதி, அதனை உண்ணுமாறு விடுத்துப் பசியுடன் உகாய்மர நிழலில் தங்கும்

ஆண்பசுவும் தலைவனுடைய பொருளீட்டும் மனப்போக்கை உறுதியாக மாற்றும் தன்மை கொண்டவை என்று கூறி ஆற்றுவிப்பதனை,

“அன்பு கொள்மடப்பெடை அசைஇய வருத்தத்தை
மென்சிறகரால் ஆற்றும் புறவு எனவும் உரைத்தனரே

.....

இன்நிழல் இன்மையான் வருந்திய மடப்பிணைக்குத்
தன்நிழலைக் கொடுத்து அளிக்கும் கலைஎனவும்உரைத்தனரே” ⁹⁰

“கண்ணி மருப்பின் அண்ணல் நன்று
செங்காற் பதவின் வார்குரல் கறிக்கும்
மடக்கண் மரையா நோக்கி வெய்துற்று
புல்அரை உகாஅய் வரிநிழல் வதியும்” ⁹¹

என்பன போன்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. இவ்வாறு தலைவியைத் தோழி ஆற்றுவிக்க, பாலைக் கருப்பொருள்களான பாலை விலங்குகள், பறவைகளின் இனிய இல்லறம் காரணமாயிருத்தலை அறியமுடிகிறது.

நிமித்தம்

பாலைப் பறவையான முதிய ஓந்தியானது பாலை வழிச் செல்வோரின் பயணத்திற்கேற்றவாறு நிமித்தம் உரைக்கும் என்பதனை பின்வரும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

“வேதின வெ(ரி)நின் ஓதி முதுபோத்து
ஆறுசெல் மக்கள் புள்கொள் பொருந்தும்
கரணே சென்றனர் காதலர்” ⁹²

மேலும், முட்கள் பொருந்திய கள்ளிச் செடியின் நிழலில் தங்கிச் செல்லும் வழிப்போக்கருக்குச் சிவந்த நாவினையும், தெளிந்த குரலினையும், பின்வருவனவற்றை முன்னதாக அறிந்து கூறும் வாயினையும் உடைய பல்லி வழிச்செல்வோருக்கு உண்டாகும் நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும். இவ்வாறாக, நடுக்கல்லில் பொருந்தியிருந்து கண்ணிமைக்காது உணவிலே கருத்தூன்றிக் கிடந்த முதிய பல்லியானது சிறிது தடை செய்யினும் அவ்வழியே யானை

மீது செல்லும் அரசியராயினும் அவ்விடத்தினின்றும் மேலும் செல்ல
நினையாது திரும்பிச் செல்வர் என்பதைப் பின்வரும் அகநானூற்றுப்
பாடல்களால் அறியலாம்.

“கள்ளிமுள் அரைப்பொருந்தி செல்லுநர்க்கு
உறுவது கூறும் சிறுசெந்நாவின்
மணிஓர்த் தன்ன தெண்குரல்
கணிவாய் பல்லிய காடு இறந் தோரே” ⁹³

“நிரைநிலை நடுகல் பொருந்தி இமையாது
ஆரைநசைஇக் கிடந்த முதுவாய்ப் பல்லி
.....
சென்றோர் மன்ன இரக்கிற்போர்க்கே” ⁹⁴

பாலைத்திணையின் கருப்பொருள்களான ஓந்தியும் பல்லியும் அப்பாலை
நிலம் வழிச் செல்வாக்கு ஏற்றவாறு நிமித்தம் உரைத்து, அவர்களுக்கு
எவ்வித இடையூறும் ஏற்படாமல் துயரமில்லாப் பயணம் மேற்கொள்ள
பெரிதும் உறுதுணையாய் இருத்தலை அறியமுடிகிறது.

உணவு

நீரில்லாப் பாலை வழியில் செல்வோர் அவ்வழியிலுள்ள
நெல்லிக்கனியையும், விளவமரத்தின் பழங்களையும், செந்நாய் உண்ட
உணவின் எச்சிலையும் தாகம் தணிய அவை உண்டு எஞ்சிய நீரையும்,
வெயிலால் கிறங்கிய சிறிய சுவையற்ற பலாக் காய்களையும், பாலைகள்
மிகுதியாக உள்ள சிறிய கிணற்று நீரையும் உண்டு தம் பசியினையும், நீர்
வேட்கையினையும் தணித்துக் கொள்வது புலனாகிறது. இதனை,

“சாரந் தலைப்பட்ட நெல்லி அம் பசங்காய்
மறப்புலிக் குருளை கோள் இடம் சுரக்கும்
இறப்பு அருங்குன்றம் இறந்த யாமே” ⁹⁵

“வெள்ளில் வரிசி வேற்று நாட்டு ஆர் இடைச்” ⁹⁶

“வேட்டச் செந்நாய்கிளைத் தூண் மிச்சல்

குளவி மொய்த்த அழகற் சில்நீர்

வளையுடைக் கையள் எம்மொடு உண்இயர்” ⁹⁷

மேற்கண்ட பாடல்களிலிருந்து வழிப்போக்கர்களின் பசியினைத் தணிக்க நெல்லிக்காய், விளவம்பழம், பலாக்காய், கிணற்றுநீர் போன்ற பாலைக் கருப்பொருள்கள் உதவுதலைக் காணமுடிகின்றது.

செலவழுங்குவித்த தோழி

தலைவன் பிரிந்து செல்ல நேரிடின் தலைவி உயிர் வாழ மாட்டாள் என்பதை தோழி பலவாறு எடுத்துச் சொல்லியும் தலைவன் உணராது பொருள் தேடுதலையே முதன்மையாகக் கருதினான். அவனிடம் தோழி, ‘நீ செல்லுமிடத்தில் நீர் வற்றிய சுனையும், தழையொடு வாடிய மலரும், வீழ்ந்து கிடக்கும் கொடியும், வாடிய தளிரும் தலைவியின் வாடிக் கிடக்கின்ற நிலையினைக் காட்டி உன்னை வீடு திரும்பச் செய்யும்’ என்று கூறியும், ‘உன்னிடத்துள்ள இரக்கத்தால் தலைவி உன்னைப் பொருள் தேடவிடுத்தாலும் புறாக்கள் ஒன்றையொன்று புணர்ச்சிக்கு அழைக்கின்ற குரல் கேட்டு பொருந்துவாள்’ எனக் கூறியும் தலைவனைச் செலவழுங்குவிப்பதனைக் கீழ்க்கண்ட பாடல்கள் வழி உணரலாம்.

“கடைஇய ஆற்றிடை நீர்நீத்த உறுஞ்சுனை

அடையொடு வாடிய அணிமலர் தகைப்பன

.....

கானம் தகப்ப செலவு” ⁹⁸

“வண்ணப் புறவின் செங் காற் சேவல்

வீழ் துணைப் பயிரும் கையறு முரல் குரல்

நும் இவள் புலம்பக் கேட்டொறும்

போம்மல் ஒதிபெறு விதுப்புறவே” ⁹⁹

இவ்வாறாக, தலைவனைச் செலவழுங்க வைக்க தோழிக்குப் பாலை கருப்பொருள்களான வற்றிய சுனை, வாடிய மலர், தளிர்ச் செடி, கொடி, துணையுடன் கூடிய புறாக்கள் போன்றன இன்றியமையாக் காரணமாயிருத்தலை அறியமுடிகின்றது.

செலவழுங்கிய தலைவன்

பொருளீட்டுவதற்காகத் தலைவன் தலைவியை நீங்கிச் சென்றான். இடைச்சுரத்து மழை பெய்யாது நீங்கிய வறண்ட பாலை நிலத்தே அழகிய பெண்மானின் வெப்பத்தை தணிப்பதற்காக ஆண்மான் அதன் முதுகினைத் தருகின்ற காட்சியை, யாமரத்தின் வரிநிழலிலே தங்கக் கண்ட தலைவனுக்கு, ‘தலைவி வேறு துணையின்றி பகற்பொழுதே பெரிதும் வருந்தி இருப்பாள்’ எனத் தலைவியின் நினைவெழுவதனைக் கீழ்க்கண்ட பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன.

“படிவ நெஞ்சமொடு பகல்துணை ஆக

நோம்கெல் அளியள் தானே

.....

கணைக்கால் அம்பினை ஏற்புறம் நக்க

ஒல்குநிலை யாஅத்து ஓங்குசினை பயந்த

அல்குறு வரிநிழல் அசையினம் நோக்க

அரம்பு வந்து அலைக்கும் மாலை

நிரப்பா நீள் இடை வருந்துதும் யாமே” ¹⁰⁰

வங்காப் பறவை மற்றும் பருந்தின் பெண் இனங்கள் தத்தம் கணவனைச் சிறுபொழுது காணாத போதும் பெரிதும் வருந்துவதாயிற்று. இக்காட்சிகளைக் கண்ட தலைவன் தன் காதலி, ‘தான் இத்தகைய சிறு நெறியில் சென்றால் எவ்வாறெல்லாம் வருந்துவாளோ’ என எண்ணிச் செல்ல தவிர்த்தான். இதனை,

“வங்காக் கடந்த செங்காற் பேடை

எழால் உற வீழ்ந்தென கணவற் காணாது
குழல் இசைக் குரல குறும்பல அகவும்
குன்று உறுசிறு நெறிஅரிய என்னாது
மறப்பு அருங்காதலி ஒழிய
இறப்பல் என்பது ஈண்டு இளமைக்கு முடிவே” ¹⁰¹

“உலறு தளைப் பருந்தின் உளிவாய்ப் பேடை
அலறு தலை ஓமை அம் கவட்டு ஏறிப்
புலம்பு கொளவிளிக்கும் நிலம் காய் கானத்து
மொழி பெயர் பல்மலை இறப்பினும்
ஒழிதல் செல்லாது ஒண்டொடி குணணை” ¹⁰²

என்ற சங்கப்பாடல்களால் அறியலாம்.

பாலைத்திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருள் மயக்கம்

பாலையுள் குறிஞ்சி

நீண்ட மூங்கில் வளர்ந்த அருவி நீர் ஒழுகும் மலையில் ஆண்
குரங்கின் கூட்டமானது வேங்கை மரத்தின் மலர்கள் உதிருமாறு தாவித்
திரிகின்ற மலைநாட்டின் வழியே பொருளிட்டச் சென்ற நம் தலைவர்
விருந்தினரை மகிழ்ச்சியுடன் பேணுவதற்குச் சிறந்த பொருளை எளிதில்
பெற்று மீண்டு வருவார் என்று பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைவிக்குத் தோழி
ஆறுதல் மொழி பகர்கிறாள். இதனை,

“செழுநகர் நல்விருந்த அயர்மார் எழற
விழுநிதி எளிதினின் எய்துகதில்ல
மழைகால் அற்சிரத்து மாலிருள் நீங்கி
நீடு அமை நிவந்த நிகழ்படு சிலம்பில்
கடாஅ யானைக் கவுள்மருங்கு உறழ
ஆம்ஊர்பு இழிதரு காமர் சென்னி
புலிஉரிவரி அதள் கடுப்ப கலி சிறந்து
நாப்பூ வேங்கை நறுமலர் உதிர
மேக்குஎழ பெருஞ்சினை ஏறி கணக்கலை

கூப்பிடுஉ உகளும் குன்றகச் சிறுநெறி” ¹⁰³

என்ற பாடலடிகளால் அறியலாம். இவ்வாறாக வலிய யானை, குரங்கு, வேங்கை மரம் போன்ற குறிஞ்சி கருப்பொருள்கள் பாலைத்திணைப் பாடல்களில் மயங்கிக் காணப்படுகின்றன. இதிலிருந்து குறிஞ்சி நிலம் வழியாகவும் தலைவன் பொருளீட்டச் சென்றது புலனாகின்றது.

மேலும், பகலில் புனங்காவலர் விடுகின்ற கவண்கற்களுக்கு அஞ்சி இரவுப்பொழுது சென்று திணைப்புனத்தை மேய்ந்த வலிய யானையுடைய மலைநாட்டின் வழியே பொருளீட்டச் சென்ற தலைவன் (அகம். 309) மலைநாடுனுடன் உடன்போக்கு மேற்கொண்ட தலைவி (குறு. 343) தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்கு மேற்கொள்ள அவளால் வளர்க்கப்பட்ட குறிஞ்சிப் பறவையான கிளி பாலுண்ண மறுத்தமை (நற். 143, 369) நீருள்ள அருவியையுடைய மலை வழியே வேற்று நாடு சென்ற தலைவன் (நற். 18) முருகப்பெருமான் விரும்பி உறைகின்ற மலையை அவர் விட்டுப் பிரியும் பொழுது தன்னையும் பிரிந்து பொருளீட்டச் செல்லலாம் எனத் தலைவனிடம் தலைவி கூறச் செலவழுங்குவித்தமை (ஐங். 308) போன்ற குறிஞ்சித் திணையின் கருப்பொருள் சார்ந்த செய்திகள் பாலைத் திணைப் பாடல்களின் பொருள் புரிதலுக்கு அழகுற பொருந்துவதாகவே உள்ளன.

பாலையுள் முல்லை

களாவின் மலர்களுடன் பிடவ மலர்களும் மலர்ந்து மணம் செய்வதும், வரி பொருந்திய வேலமர நிழலில் இளைய பெண்மானுடன் ஆண்மான் இனிதாய் தங்கியிருப்பதுமான அழகிய குளிர்ச்சி பொருந்திய காட்டினைக் கண்ட தலைவன், தீப்பற்றி எரியும் மரங்கள் கொண்ட பாலை வழியில் தன்னுடன் வருதல் தலைவிக்கு அரிது என்றெண்ணிச் செலவினைத் தவிர்த்தமையை,

“களவுடன் கமழ பிடவுத் தளைஅவிழ
கார்பெயல் செய்த காமர் காலை
மடப்பிணை தழீஇய மா எருத்து இரலை
காழ்கொள் வேலத்து ஆழ்சினை பயந்த
கண்கவர் வரி நிலை வரியும்
கண் படு கானமும் தவிர்ந்தனம் செலவே” ¹⁰⁴

என்ற வரிகளால் அறியலாம். இதிலிருந்து முல்லையின் கருப்பொருள்களான களாமலர், பிடவமலர், வேலமலர், மான் ஆகியன தலைவன் செலவினைத் தவிர்க்கக் காரணமாய் இருத்தமையை அறியலாம். இப்பாலைத் திணைப்பாடல் முல்லையின் கருப்பொருளையும் பாலையின் உரிப்பொருளையும் பெற்று வந்துள்ளமையைக் காணமுடிகின்றது.

மேலும், மூங்கில் நிறைந்த சிறுமலையும் ஆயர்கள் பசுக்களின் கழுத்தில் கட்டிய தெளிந்த மணியோசையும் (நற். 264) வெள்ளிய அருவிகளும் மான் கூட்டங்களையுடைய குறிஞ்சியும் முல்லையுமான இருதிணை வளமும் ஒருங்கே பெற்ற தலைமக்களது ஊர் (குறு. 235) கோவலர் ஊதும் இனிய புல்லாங்குழல் ஓசையைக் கேட்டுத் துயருறும் தலைவி (அகம்.305) தழைத்த அருகம்புல்லின் தண்டினைத் தன் பெண்மானோடு வயிறு நிரம்ப உண்டு அதனுடன் புணர்ந்து விளையாடிய ஆண்மான் (குறு. 256) போன்ற முல்லை நிலச் செய்திகள் கருப்பொருள் மயக்கமாக பாலைத் திணைப்பாடல்களில் வந்துள்ளன.

பாலையுள் மருதம்

மருதநில மக்களான உழவர்கள் விடியற்காலையில் வைக்கோலைப் பிரித்து கடாவிட்டுத் தூற்றி, பின் மாமரத்திலுள்ள காய்களைக் கிள்ளி எடுத்து பதப்படுத்தி உண்டனர். அதன் பின்னர், வட்டமாய் உயர்ந்த செந்நெல் குவியலை நெற்கூடாக்கி, மருத மரத்தின் நிழலில் தம் எருதுகளோடு தங்கினர். இத்தன்மையான அழகிய பருவத்தில் தலைவர்

என்னைக் காண வரவில்லை என்று தலைவி நெஞ்சம் வருந்திக்
கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறாள்.

“கங்குல் ஓதைக் கலி மகிழ் உழவர்
பொங்கழி முகந்த தாஇல் துண்துகள்

.....

பருது அம்குப்பை சுற்றி பகல் செல
மருத நிழல் எருதொடு வதியும்
காமர் வேனில்மன் இது

மாண்நலம் நுகரும் துணை உடையோர்க்கே” ¹⁰⁵

மேற்கூறிய பாலைத் திணைப் பாடலிலுள்ள உழவர், கடாவிடல், மாமரம், மருதமரம், எருது போன்ற மருதநிலக் கருப்பொருள்களைக் கொண்டு தலைமக்கள் மருதநிலத்தவர் என்பதும், பொருள் தேடச் சென்ற மருதத் தலைவன் குறித்த காலத்து மீளாததால் மருதத்தலைவி வருந்தியுள்ளாள் என்ற கருத்தும் அழகுற தெளிவாகின்றது.

மேலும், விடியற்காலத்தே முருக்க மலர்கள் கட்டவிழ்ந்து மலர, எருமைகள் நிலத்தே மேய, தேர்ந்தெடுத்த எருதுகளைக் கொண்ட உழவர்கள் நெடிய நெற்பயிரினை உடைய வயல்களிலுள்ள ஏர்களைத் தோட்டத்தில் சேர்த்து அந்நிலம் பிளவுபடும்படி உழுதலைச் செய்கின்ற காலத்துத் தலைவியை பிரிந்து சென்ற தலைவன் அவளை நினைத்து வருந்தியமை (அகம். 41) நீர்நிலத்து மேயும் மருதப் பறவையான குருகுகள் ஆகாயத்தில் பறத்தலைக் கண்ட தோழி அவற்றை நன்னிமித்தமாகக் கொண்டு பிரிந்த தலைவர் விரைவில் வருவார் எனத் தலைவியிடம் கூறுதல் (குறு. 260) மருதத் தலைவனான ஊரனுடன் தலைவியை உடன்போக்குவிக்கும் தோழி (நற். 10) காமனுக்கு எடுத்த திருவிழாவில் தலைவன் பரத்தையருடன் புனல்விளையாடியமை (கலி. 30, 35) மருதப் பறவையான கணந்துள் பாலை வழிச் செல்வோருக்கேற்ப நிமித்தம்

உரைத்து அவர்களைப் பாதுகாத்தல் (குறு. 350) உழவர்கள் உழுதல் தொழிலைச் செய்ய இயலாத மழைக் காலத்தில் மூதூர் ஊர் மக்கள் கொண்டாடும் கார்த்திகைத் திருவிழாவை தலைவனோடு கொண்டாட விரும்பிய தலைவி (அகம். 141) என்பன போன்ற மருதச் செய்திகள் பாலை திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருள் மயக்கமாயுள்ளன. மேலும், இம்மருதக் கருப்பொருள்கள் அகமாந்தர்களின் வருத்தங்களையும் எண்ணங்களையும், செயல்களையும், விருப்பங்களையும் அழகுற வெளிப்படுத்தும் கருவியாக வந்துள்ளன.

பாலையுள் நெய்தல்

புன்னைமலர் உதிர்ந்த கடற்கரைச் சோலையில் வருத்தமின்றி நடந்து பழகிய தலைவி, தன்னுடன் பரற்கற்கள் நிறைந்த பாலை நிலக் காட்டு வழியில் உடன்போக்கில் நடந்து வருவதனைக் கண்டு தலைவன் கலக்கமுறுதலை,

“நுண்துளி மாறிய உலவை அம்காட்டு

ஆல நீழல் அசைவு நீக்கி

.....

இம்மெண் பேர் அலர் நும் ஊர்ப் புன்னை

வீ மலர் உதிர்ந்த தேன் நாறு புலவின்

காணல் வார் மணல் மரீஇ

கல்உறச் சிவந்த நின் மெல் அடிஉயற்கே” ¹⁰⁶

என்ற பாடலில் காணலாம். நெய்தல் நிலக் கருப்பொருளான புன்னை மரத்தினை கொண்டு தலைவி நெய்தல் நிலத்தவள் என்பதும், அஞ்சத்தக்க ஆலமர நிழலில் இளைப்பாறிச் செல்லும் நிலையால் அவள் பாலை வழி தலைவனுடன் உடன்போக்கு செல்வதும் பெறப்படுகின்றன.

மேலும் உப்பங்கழிகளில் பூத்த காவிமலர்களைப் பறித்தும், கடலலைகளில் விளையாடியும் மகிழ்ந்த நெய்தல் தலைவி மலைநாட்டிற்கு

குறிஞ்சித் தலைவனுடன் உடன்போக்கில் சென்றமை (குறு. 144) கடற்கரை நாட்டுத் தலைவன் (பலம்பன், கொண்கண்) பொருள்வயிற் பிரிந்தமை (ஐங். 302, 307) பனை மரத்தில் துணையின்றித் தனித்திருக்கும் அன்றில் பெடையின் அவலக் குரலோசையைக் கேட்டுத் தலைவி துன்புற்றமை (அகம். 305) போன்ற நெய்தல் திணையின் கருப்பொருள் செய்திகள் பாலைத்திணைப் பாடல்களில் கருப்பொருள் மயக்கமாக வந்தாலும் கூட அவை தலைமக்களின் உடன்போக்குச் செயலையும், பிரிவினையும், துன்பத்தையும் புரியவைக்கவே வந்துள்ளதை உணரமுடிகின்றது.

உவமையின் வழி பாலைத் திணைப் பாடல்களின் கருப்பொருளமைவு

பாலையின் கருப்பொருள்களை உவமையாகப் பயன்படுத்திய பல்வேறு பொருண்மைகளையும், அகமாந்தர்களின் மனவுணர்வு களையும் சங்கப்பாக்கள் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளன.

கொற்றவை

தலைவன் தன் வஞ்சக வார்த்தைகளை தலைவியிடம் வீணாகச் சொல்லி வருத்தும் செயல், பெரிய காட்டிடத்தில் கொற்றவைக்கு பேயானது நொடி சொல்வதற்கு ஒப்புமைப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. இதனை (கலி. 89) பாடல் வழி அறியலாம்.

ஆறலைக் கள்வர்

ஆறலைக் கள்வர் அம்புகளின் நுனியை நெருடும் ஓசையானது, ஆண்பல்லி தன் துணையாகிய பெண் பல்லியை அழைக்கும் ஓசைக்கும் (குறு. 16) ஆறலைக் கள்வர் பசுக்களை தொழுவங்களினின்றும் கவர்ந்து செல்ல, அவற்றை மீட்க விரையும் பசுக்களின் உரிமையாளர்களின் செயல் உடன்போக்குச் சென்ற தன் மகளினை மீட்கக் கருதி அவளைப்

பின்தொடர்ந்து ஓடும் செவிலியின் செயலுக்கும் (அகம். 7) உவமையாகி உள்ளன. வலிமையும் மறமும் பொருந்திய வீரர்கள் உறுதி வாய்ந்த வெண்கடம்ப மரத்திற்கு (ஐங். 400) உவமையாகியுள்ளனர்.

பறவை, விலங்கு

புறாவின் அலகானது பொலிவின்றிக் காணப்படும் அடிப்பகுதியைக் கொண்ட உகாய் மரத்திற்கும் (குறு. 274) வெளவால் நெல்லிக்கனியைப் பெற்றதாகக் கண்ட கனவு, தலைவனுடன் கூடி இன்புற்றதாக கண்ட தலைவியின் கனவிற்கும் (நற். 87) பருந்து இரையைக் கொத்திக் கொண்டு போவது, பரத்தை தலைவனைக் கைக்கொண்டு போனதற்கும் (கலி. 82) பசியினால் வாடிய பாலையின் கருப்பொருளான பொலிவிழந்த கண் நீர் வற்றிப் போன சுனைக்கும் (அகம். 321) உவமையாக வந்துள்ளன.

மரம்

சிறிய இலைகளையுடைய நெல்லியின் காயானது குறுகிய விழிபொருந்திய குறுமுயலின் கண்களுக்கும் (அகம். 284) வேம்பின் அரும்பானது நண்டின் கண்ணிற்கும் (ஐங். 30, அகம். 176) உவமிக்கப்பட்டுள்ளன.

மலர்

பாலை நிலத்திற்குரிய இருப்பைப் பூவின் உள்ளிடத்தில் வெண்ணெய் போன்ற தேனுடைமையால் இறால் மீனுக்கு உவமையாயிற்று. இதனை,

“அத்த இருப்பைப் பூவின் அன்ன

துய்த்தலை இறவொடு” ¹⁰⁷

என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன. வேனிற்காலத்தில் மலரும் பாதிரி மலரானது தலைவியின் அழகிற்கு உவமையாகியுள்ளது. இதனை (குறு. 147) பாடல் வழி அறியலாம்.

முன்னர்க் கண்ணுக்கு இனிய புதுமலரையும் பின்னர் இன்னாத முள்ளையும் உண்டாக்குகின்ற பாலைநில நெருஞ்சி மலரானது, களவுக்காலத்தில் இனியவற்றை செய்து கற்புக் காலத்தில் இன்னாமை செய்கின்ற தலைவனுக்கு உவமையாகிறது (குறு. 202) மேலும் ஞாயிறு செல்கின்ற திசைநோக்கியே செல்லும் நெருஞ்சி மலரைப் போல, பரத்தை தான் செல்லுமிடமெல்லாம் தன்னையே சுற்றிச் சுழலுமாறு தலைவனைச் செய்திடுவதாகக் கூறுகிறாள் என்பதை (அகம். 336) பாடல் வரிகள் வழி அறியலாம்.

துடி

துடியின் ஓசையானது கடுமையான குரலைக் கொண்ட பாலைநிலப் பறவையான பேராந்தைக்கு உவமையாதலை,

“உருள்துடி மகுளியின் பொருள் தெரிந்து இசைக்கும்

கடுங் குரற் குடிஞைய நெடும் பெருங் குன்றம்” ¹⁰⁸

என்ற அகநானூற்று வரிகளால் அறியலாம்.

தொகுப்புரை

முதற்பொருளான நிலமும் பொழுதினையும் கருக்கொண்டு உருவாவது கருப்பொருளாகும். இக்கருப்பொருள் அகமாந்தர்களின் அகவுணர்வுகளையும் போராட்டங்களையும் வெளிப்படுத்தும் சூழலியல் திறன் வாய்ந்தவையாகக் காணப்படுகின்றன.

எட்டுத்தொகையின் அகநூல்களில் உள்ள 1847 பாடல்களில் 282 பாடல்கள் கருப்பொருள் பெறாமலும் 1226 பாடல்கள் ஒத்த கருப்பொருளினைப் பெற்றும் 339 பாடல்கள் கருப்பொருள் மயக்கம் பெற்றும்

வந்துள்ளன. கருப்பொருள் மயக்கத்திற்கும் வாழ்வியல் முரண்களும் தொடர்பிருக்கிறது.

தொல்காப்பியம் தெய்வம், உணர், மா, மரம், புள், பறை, செய்தி, யாழ் என எட்டினைக் கருப்பொருள்களாகக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் இலக்கியத்தில் 21 கருப்பொருள்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

கருப்பொருள் மயக்கமானது மிக அதிகளவில் பாலைத் திணைப் பாடல்களிலும் மிகக் குறைந்த அளவில் மருதத்திணைப் பாடல்களிலும் காணப்படுகின்றன.

உவமையின் வாயிலாகப் பாலைத்திணைப் பாடல்களே அதிக கருப்பொருளைப் பெற்றிருக்கின்றன. மிகக் குறைவாக முல்லைத் திணையில் அமைந்திருக்கின்றன.

குறிஞ்சித் திணையின் கருப்பொருள்களான வேங்கை மலர், புலி ஆகியன தலைமக்களுக்கிடையே காதல் தோன்றுவதற்கும், கிளி தலைமக்களின் களவு வாழ்க்கை வலுப்படுத்துவதற்கும் தலைவனிடத்து தூது செல்வதற்கும், அருவி தலைவனை விரைவில் திருமணம் செய்யத் தூண்டுவதற்கும், வெறியாட்டு, காந்தள் செடி ஆகியன தலைவன் மேல் தலைவி கொண்ட காதலை வெளிப்படுத்துவதற்கும், குறிஞ்சி ஊராகிய சிறுகுடி குறியிடமாகத் தலைவன் தலைவியர் சந்திப்பதற்கும் காரணமாய் அமைந்திருக்கின்றன.

முல்லைத் திணையின் கருப்பொருளான முல்லைப் பண், முல்லை மலர், புறவு நாடன் ஆகியன தலைமக்களின் இனிய இல்லறத்தையும் வரகு, மான் போன்றன தலைவன் பிரிவினால் வருந்தியிருக்கும் தலைவியின் ஆற்றாமையையும் காயாமலர், இந்திரகோபப்பூச்சி, ஆயர், பசு, செவ்வழிப்பண் ஆகியன தலைவன் பிரிவினால் தலைவி கொண்ட பிரிவு ஏக்கத்தையும் அவன் வரவினால் அவளுக்கு உண்டான மகிழ்ச்சியையும் ஏறு தழுவின்

பொதுவனுக்கு ஆயர் தலைவியை மணம் செய்து கொடுத்தமையும் வெளிப்படுத்த கருப்பொருள்கள் பாடல்களில் பயின்று வந்துள்ளன.

மருதத்திணையின் கருப்பொருள் மயக்கத்தின் வழியாக, மருதத்திணை தலைவியின் மகிழ்ச்சியையும் முல்லை - மருதம், மருதம்- குறிஞ்சி என்ற இருதிணை வளங்களையும் கொண்ட தலைவனின் ஊரினையும் மருதத் தலைவன் நெய்தல் தலைவியிடம் கொண்ட காதலையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

நெய்தல் திணையின் கருப்பொருள் வழியாக நெய்தல் நிலத்தலைவனின் பெருமையையும் செல்வ வளத்தினையும் அழகு பட விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.

பாலை வழிச் செல்வோரைக் கொல்லும் கொடிய யானை, முள்ளம்பன்றி மற்றும் ஆறலைக் கள்வர் ஆகியோரையும் இறந்தவர்களின் உடல்களை உண்ணக் காத்திருக்கும் பருந்து, நரி, காகம் போன்றவற்றையும் உணவில்லாததால் உகாய் மரப் பட்டையையும் தம் கண்ணீரையே உண்ணும் மறவரின் செயலினையும் வெளிப்படுத்த பாலைக் கருப்பொருள்கள் பாடல்களில் பயின்று வந்துள்ளன.

சங்க அக இலக்கியங்கள் பெண்ணின் பெருமை பேசுவனவாகத் திகழ்கின்றன. அவ்விலக்கியங்களில் ஆடவர் பங்கு பெறும் களங்களைக் காட்டிலும் மகளிர் பங்கு பெறும் களங்கள் மிகுதியாகும். தோழி பாத்திரம் இல்லையென்றால் சங்கஇலக்கியம் இல்லை என்று கூறுமளவிற்குத் தோழியின் பங்கு இன்றியமையாததாக உள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. இளம்பூரணர் (உ.ஆ) தொல்.பொருள். நூ. 3
2. மேலது, நூ. 18
3. சி. கதிர்வேல், அகத்திணை இலக்கண வளர்ச்சி, ப. 80
4. சோம. இளவரசு, இலக்கண வரலாறு, ப. 87
5. தமிழ்நெறி விளக்கம், நூ.6
6. சோம. இளவரசு, இலக்கண வரலாறு, ப.142
7. நம்பியகப்பொருள், நூ, 19
8. மாறனகப்பொருள், நூ. 19
9. மேலது, நூ.23
10. பாரதியார் கவிதைகள், ஜயபேரிகை, ப. 223
11. தொல். பொருள், மரபு, நூ. 586

12. மேலது, நூ. 587
13. மேலது, நூ. 588
14. தொல். பொருள். நூ. 632
15. மேலது, நூ. 633
16. ஐங்குநூறு, பா.எ. 281
17. மேலது, 252
18. அகநானூறு, பா.எ. 48
19. குறுந்தொகை, பா.எ. 361
20. நற்றிணை, பா.எ. 34
21. மேலது, பா.எ. 61
22. குறுந்தொகை, பா.எ. 261
23. மேலது, பா.எ. 301
24. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 203
25. கலித்தொகை, பா.எ. 104
26. அகநானூறு, பா.எ. 120
27. நற்றிணை, பா.எ. 265
28. குறுந்தொகை, பா.எ. 225
29. நற்றிணை, பா.எ. 301
30. அகநானூறு, பா.எ. 126
31. குறுந்தொகை, பா.எ. 376
32. நற்றிணை, பா.எ. 85
33. அகநானூறு, பா.எ. 18
34. கலித்தொகை, பா.எ. 76
35. அகநானூறு, பா.எ. 2

36. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 408
37. குறுந்தொகை, பா.எ. 220
38. அகநானூறு, பா.எ. 14
39. கலித்தொகை, பா.எ. 115
40. மேலது, பா.எ. 105
41. அகநானூறு, பா.எ. 34
42. மேலது, பா.எ. 94
43. வீரசோழியம், பா.எ. 94
44. நற்றிணை, பா.எ. 369
45. குறுந்தொகை, பா.எ. 220.
46. கலித்தொகை, பா.எ. 56
47. அகநானூறு, பா.எ. 32
48. மேலது, பா.எ. 14
49. குறுந்தொகை, பா.எ. 62
50. மேலது, பா.எ. 323
51. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 500
52. மேலது, பா.எ. 452
53. மேலது, பா.எ.5
54. மேலது, பா.எ.9
55. மேலது, பா.எ.27
56. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.24
57. மேலது, பா.எ.41
58. மேலது, பா.எ.75
59. கலித்தொகை, பா.எ.98

60. மேலது, பா.எ.70
61. குறுந்தொகை, பா.எ.367
62. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.87
63. நற்றிணை, பா.எ.124
64. குறுந்தொகை, பா.எ. 305
65. மேலது, பா.எ.132
66. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 242
67. குறுந்தொகை. பா.எ.300
68. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.72
69. அகநானூறு, பா.எ.310
70. நற்றிணை, பா.எ.317
71. நற்றிணை, பா.எ.31
72. அகநானூறு, பா.எ.380
73. மேலது, பா.எ. 141
74. மேலது, பா.எ.183
75. கலித்தொகை. பா.எ.143
76. மேலது, பா.எ.130
77. மேலது, பா.எ. 45
78. மேலது, பா.எ.345
79. கலித்தொகை, பா.எ.145
80. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.36
81. அகநானூறு, பா.எ.126
82. நற்றிணை, பா.எ.23
83. கலித்தொகை, பா.எ.39

84. அகநானூறு, பா.எ.10
85. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.135
86. மேலது, பா.எ.181
87. நற்றிணை, பா.எ.88
88. அகநானூறு, பா.எ. 31
89. ஐங்குறுநூறு, பா.எ. 316
90. கலித்தொகை, பா.எ.11
91. மேலது, பா.எ.363
92. மேலது, பா.எ.140
93. அகநானூறு, பா.எ.151
94. மேலது, பா.எ. 387
95. குறுந்தொகை, பா.எ.209
96. நற்றிணை, பா.எ.24
97. குறுந்தொகை, பா.எ.56
98. கலித்தொகை, பா.எ.3
99. நற்றிணை, பா.எ.71
100. அகநானூறு, பா.எ.287
101. அகநானூறு, பா.எ.287
102. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.321
103. அகநானூறு, பா.எ.205
104. நற்றிணை, பா.எ. 256
105. அகநானூறு, பா.எ. 37
106. நற்றிணை, பா.எ. 76
107. மேலது, பா.எ. 111

ஆயல் – 4

சங்க அக இலக்கியங்களில் மெய்ப்பாடுகள்

பொருளடக்கம்

- முன்னுரை
- மெய்ப்பாடு சொற்பொருள் விளக்கம்
- தொல்காப்பியர் கருத்து
- வடமொழியாளரின் ரசக்கொள்கை
 - ✓ ரசமும் மெய்ப்பாடும்
 - ✓ மெய்ப்பாட்டின் வகைகள்
 - ✓ எண்பான் சுவையும் நிலைக்களன்களும்
 - ✓ அகத்திணை மெய்ப்பாடுகள்

- ✓ அகம் புறம்
- அகத்திணையின் பாடுபொருள்
- சங்க அக இலக்கியங்கள் காட்டும் தலைமக்கள்
 - ✓ தலைமகன்
 - ✓ தலைவியின் நலன் புனைந்துரைத்தல்
 - ✓ பிரிவச்சம் நீக்குதல்
 - ✓ தோழனின் அறிவுரையை விரும்பாமை
 - ✓ தலைவனின் அஞ்சா நெஞ்சம் அன்பும்
 - ✓ மடலேறுதலும் தலைவனும்
 - ✓ தலைவனின் வீரம்
 - ✓ தலைவியைப் பிரிய இயலாமை
 - ✓ பிரிவை விலக்குதல்
 - ✓ தலைவியைக் காணும் விருப்பம்
 - ✓ தலைவி தன்னுடன் உறைபவள்
 - ✓ தலைவன் வாயில் நேர்தல்
 - ✓ தலைவி
 - ✓ தலைவனைக் காணுதலே இன்பம்
 - ✓ தலைவன் மீதான அன்பு
 - ✓ தலைவனின் பெருமை கூறல்
 - ✓ இறைவனை வேண்டுதல்
 - ✓ தலைவனைப் பழிப்பாரை பழித்தல்
 - ✓ தலைவன் பழித்தல்
 - ✓ தோழி மீதான அன்பு
 - ✓ தலைவியின் ஆற்றாமை மிகுதி

- ✓ தலைவனின் வெற்றியைக் காணவிழைதல்
- ✓ தலைவியின் குணச்சிறப்பு
- ✓ தலைவி உரிமையை நிலைநாட்டல்
- ✓ தலைவனை ஏற்றல்
- மெய்ப்பாடுகள் வழி தலைவன், தலைவி
 - ✓ நகை
 - ✓ ஊடலின் போது இடம்பெறும் நகை
 - ✓ தலைவியின் நகை
 - ✓ தலைவியின் இளமை
 - ✓ தலைவியின் அறியாமை
 - ✓ அழகை
 - ✓ தலைவியின் அழகை
 - ✓ தலைவன் பிரிவு
 - ✓ தலைவியின் இழிவு
 - ✓ இளிவரல்
 - ✓ தலைவன் வருத்தமுறல்
 - ✓ தலைவனின் பொய்ம்மொழி
 - ✓ தலைவனின் ஏக்கம்
 - ✓ பசலை பாய்தல்
 - ✓ பசலையின் தோற்றம்
 - ✓ பசலையின் இயல்பு
 - ✓ மருட்கை
 - ✓ தலைவியின் வியப்பு
 - ✓ காதலின் பெருமை

✓ தலைவனின் சிறுமை

➤ தலைவன் தலைவியின் பண்பையும் அழகு நலன்களையும்

எடுத்துரைத்தல்

✓ தோழியின் சூழ்ச்சி

✓ அச்சம்

✓ தலைவனின் பிரிவச்சம்

✓ தலைவியின் அச்சம்

✓ தெய்வப்பாவை

✓ ஆறலைக் கள்வரால் உண்டாகும் அச்சம்

✓ தோழி குறி மறுத்தல்

✓ தலைவி விலங்கினங்களால் அச்சப்படுதல்

✓ தலைமகள் ஐயுற்று கேட்டல்

✓ பெருமிதம்

✓ மடலேறும் தலைவன்

✓ தலைவியின் பெருமித குணம்

✓ தலைவனின் காமம்

✓ தலைவியின் இல்லறச் சிறப்பைத் தலைவன் புகழ்ந்து கூறல்

✓ தலைவனின் அன்பு நிலை

✓ தலைவியின் செருக்கு

✓ வெகுளி

✓ தலைவியின் இகழ்ச்சியுரை

✓ தலைவியின் சினம்

✓ தலைமகள் வெறுத்துக் கூறல்

✓ தலைவியின் குளுரை

✓ தலைவியின் இடித்துரைக்கும் ஆற்றல்

✓ உவகை

- தலைவன் வினை மேற்செல்வதை தடுத்த தோழி
- தலைவனின் உவகைச் செயல்
- செவிலி மகிழ்ந்து கூறல்
- இயற்கைப் புணர்ச்சியின் பிறறைய நிலை
- முடிவுரை

சங்க அக இலக்கியங்களில் மெய்ப்பாடுகள்

முன்னுரை

இலக்கியங்கள் மனிதவாழ்வைப் பிரதிபலிக்கின்றன. இலக்கியம் நம் உள்ளத்தில் உணர்ச்சியை மிகுவிக்கும் தன்மை உடையதாகும். உணர்ச்சியே இலக்கியத்தின் உயிர்நாடியாக அமைகிறது எனலாம். உணர்ச்சி வயப்படுத்தும் இயல்பு எல்லாக் கலைகளுக்கும் உண்டு. இலக்கியத்திற்கும் இது தனிப்பண்பாக விளங்குகிறது. இலக்கியம் உணர்ச்சியைப் பெருக்கி அதன் மூலமாக அறிவை ஊட்டுகிறது.

“இலக்கியத்தில் காணும் சிறந்த உணர்ச்சிகள் மக்களிட முள்ள சினம், பேராசை, பொறாமை போன்ற உணர்ச்சி களைப் போக்கி அவர்தம் உள்ளங்களைத் தூய்மை செய்யும்” ¹

மெய்ப்பாடு என்பது உடம்பில் ஏற்படும் வேறுபாடு. அதனை உண்மையின் தோற்றம் என்றும் கூறலாம். உண்மைநிலை என்ற பொருள்பெறும் இம்மெய்ப்பாடு உலகிலுள்ள எந்த உயிர்க்கும் உண்டு. எனினும்,

அம்மெய்ப்பாட்டினை அறிந்து அதற்கேற்ப வாழும் தன்மை மனிதர்க்கே உண்டு.

ஆதிமனிதன் தன் உள்ளத்துணர்ச்சிகளை மெய்ப்பாடுகளால் வெளிப்படுத்தினான்.

“உள்ளத்துணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடாகத் தோன்றும் புற

உடலசைவுகளை ‘மெய்ப்பாடுகள்’ என்கின்றோம்” ²

பேச்சு மொழித் தோற்றத்திற்கு முன்னரே அவன் தன் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை புலப்படுத்தவும், ஒருவரின் உள்ளத்துணர்ச்சிகளை அறிந்து செயல்படவும் மெய்ப்பாடுகளை உணர்ச்சிப் புலப்பாட்டுக் கருவியாகக் கொண்டான். பேச்சு மொழித் தோற்றத்திற்குப் பின்னர் மனிதன் தன் உள்ளத்துணர்ச்சிகளை உணர்ச்சிவசமான பேச்சு மெய்ப்பாடுகளாலும், உடல் மெய்ப்பாடுகளாலும் முக மெய்ப்பாடு களாலும் வெளிப்படுத்தினான். இவ்வாறு மெய்ப்பாடுகள் மனித வாழ்வில் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெற்றதோடு மட்டுமல்லாமல் வாழ்வின் பெரும்பகுதியை இயக்கும் ஆற்றலைப் பெற்றிருந்தன. இவ்வாறான மெய்ப்பாடானது தலைவன் தலைவியின் அக உணர்வுகளின் வழி வெளிப்படுவதை இவ்வியல் ஆராய்கின்றது.

மெய்ப்பாடு சொற்பொருள் விளக்கம்

மெய்ப்பாடு என்பது மெய்ப்படு என்பதன் திரிந்த வடிவமாகும். படு என்பது தொழிற்பெயர். அது பாடு என நீண்டு முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயராகின்றது.

“மெய் + படு - மெய்ப்படு - மெய்ப்பாடு

மெய் (உடல்) + படு (தோன்றுதல்)” ³

மெய்யில் படுதல் மெய்ப்பாடு, அதாவது உணர்ச்சி மெய்யில் (புறஉடலில்) வெளிப்படுதல் மெய்ப்பாடு எனப்படும்.

வீரசோழியம் பெருந்தேவனார் உரையில்,

“மெய்ப்பாட் டியல்வகை மேதக விரிப்பின்

மெய்க்கட் பட்டு விளங்கிய தோற்றஞ்

செவ்விதில் தெரிந்து செப்பல் மற்றதுவே” ⁴

என எடுத்தாண்டுள்ளார்.

தொல்காப்பியர் கருத்து

மெய்ப்பாடுகள் உலக வழக்கிலும், இலக்கிய வழக்கிலும் சிறப்பிடம் பெற்றன. தொல்காப்பியனார் மெய்ப்பாடுகளின் சிறப்புக் கருதிச் செய்யுள் உறுப்புகளுள் ஒன்றாகக் கொண்டார். அவர் தம் காலத்திலும் அதற்கு முன்னரும் தோன்றிய இலக்கியங்களில் பயின்று வந்த மெய்ப்பாடுகளை ஆராய்ந்து தெளிவாகவும், நுண்பொருள் உடையதாகவும் ‘மெய்ப்பாட்டியல்’ என்ற இயலைப் படைத்துள்ளார். மெய்ப்பாட்டின் இயல்பைத் தொல்காப்பியர்,

“உய்த்துணர் வின்றித் தலைவரு பொருண்மையின்

மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பாடாகும்” ⁵

எனக் கூறுகின்றார். அதாவது உய்த்து உணர்வதால் அன்றி, இயல்பாகவே வெளிப்படும் உணர்ச்சிகளை செய்யுளில் புலப்பட அமைப்பதே மெய்ப்பாடு என்பதை அறியமுடிகிறது.

வடமொழியாளரின் ரசக்கொள்கை

‘சுவை’ என்பது வடமொழியில் உள்ள இரசக் கொள்கையின் தமிழாக்கம் ஆகும். புலவர் பெருமக்கள் பலரும் மெய்ப்பாட்டியல் என்பதை வடமொழியாளர் இரசக்கொள்கையைப் பின்பற்றி அமைந்தது எனக் கருதுகின்றனர். எனவே, வடமொழி இலக்கியக் கோட்பாடுகளுள் மிகுதியான வளர்ச்சியைப் பெற்றிருப்பதான ‘ரசம்’ குறித்த அறிஞர்கள் கருத்தும் இங்கு எண்ணுதற்குரியது. இலக்கியத்தைப் படிக்குங்கால் உண்டாகும் உணர்ச்சியை

வடமொழியாளர் ரசம் என்பர். ரசம் என்பது தமிழில் சுவை என்னும் பொருளுடையதாகும். தமிழும் வடமொழியும் தொன்மையுடையனவாதலின், இவ்விரண்டு மொழிகளிடையே தான் இரசம் பற்றிய கோட்பாடு ஒரு பொது மூலமரபினின்றும் கிளைத்ததாய், ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும் உடையதாய்க் காணப்படுகிறது.

கவிஞன் அறிமுகப்படுத்துகின்ற மாந்தரோடு படிப்போர் ஒன்றிவிட வேண்டும். கவிஞன் கூறுகின்ற ‘ரசபாவங்கள்’ படிப்போன் உள்ளத்தில் பதிந்துள்ள பாவத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது, காய்ந்த விறகில் தீப்பரவுவது போல பரவி, விறகே தீப்பிழம்பாகி விடுவது போல படிப்பவனும் ‘ரசமயமாகி’ விடுகிறான் என்பர் பரதர்.

ரசமும் மெய்ப்பாடும்

பரத முனிவர் கூறும் எண்வகை இரசங்களையும் தொல்காப்பியனார் கூறும் எண்வகை மெய்ப்பாடுகளையும் ஒப்பிட்டு பின்வருமாறு மெய்ப்பாட்டினை ஒப்புமைப்படுத்துகின்றனர் அறிஞர்கள்.

தொல்காப்பியர்	பரதர்
நகை	ஹாஸ்யம் (Comic)
அழுகை	கருணம் (Pathetic)
இளிவரல்	பீபத்சம் (Repulsive)
மருட்கை	அற்புதம் (Wonderful)
அச்சம்	பயானகம் (Fearful)
பெருமிதம்	வீரம் (Heroic)
வெகுளி	உருத்திரம் (Ferocious)
உவகை	சிருங்காரம் (Erotics)”

“இவைகள் பெயரளவில் மட்டுமே ஒப்புமையுடையன. கருத்து அளவில் அவ்வளவு ஒப்புமையுடையன எனக் கூறல் இயலாது. சுப்புரெட்டியாரும் அவைகளிடையே நிலவும் கருத்து வேற்றுமைகளைக் குறிப்பிடுகின்றார்” ⁶

மெய்ப்பாட்டைச் ‘சுவை’ என்ற சொல்லால் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் குறித்து உள்ளனர். அடியார்க்கு நல்லாரும் மெய்ப்பாட்டைச் சுவை என்றே குறிப்பர்.

மெய்ப்பாட்டின் வகைகள்

மெய்ப்பாடு என்பது தமிழர்களால் ஆராய்ந்து காணப்பட்டது. தமிழ்ச் சான்றோர் அறிவுத் திறத்தால் அம்மாறுபாடுகளை ஆராய்ந்து வகைப்படுத்தினர். ஒவ்வொரு மெய்ப்பாடாகக் கண்டனர். அவற்றை எட்டு வகையாக வகைப்படுத்தினர். அவை, நகை, அழகை, இழிவு, மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை எனப்பட்டன. இவை மன உணர்வின் உண்மை நிலையினைத் தெளிவுபடுத்திக் காட்டுவன. இவ்வுடனையும் தொல்காப்பியர்,

“நகையே அழகை இளிவரல் மருட்கை

அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகையென்று

அப்பால் எட்டே மெய்ப்பாடென்ப” ⁷

என்று சுட்டுகின்றார். இவ்வெட்டும் நான்கு நான்கு காரணங்களால் தோன்றும் எனவே உணர்ச்சிகள் முப்பத்திரெண்டு ஆகும். இவ்வாறு முதற்கண் அகப்பொருளுக்கும் புறப்பொருளுக்குமுரிய மெய்ப்பாடுகள் எட்டு என்றும் இவ்வெட்டு மெய்ப்பாடுகளும் முப்பத்திரெண்டு உணர்ச்சிகளால் தோன்றும் என்றும் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார்.

எண்பான் சுவையும் நிலைக்களன்களும்

வ.எ.	சுவை	நிலைக்களன்
1.	நகை	எள்ளல் (இகழ்தல்), இளமை, பேதமை (அறிவின்மை), மடன் (ஒன்றை வேறொன்றாகத் திரியக் கோடல், எளிதில் நம்பும் இயல்பு)
2.	அழுகை	இழிவு(இழிவுபடுத்துதல்), இழவு (உயிரையோ பொருளையோ இழத்தல்), அசைவு, வறுமை (முன்னிருந்த சிறப்பு குன்றித் தளர்தல்)
3.	இளிவரல் (இழிவு, பிறர் முன் இழிவுக்கு இலக்காகுதல்)	மூப்பு, பிணி, வருத்தம், மென்மை (பிறர் முன் மெலியராதல்)
4.	மருட்கை (வியப்பு)	புதுமை (முன்பு இல்லாதது), பெருமை (முன்பு காணாத அளவு பெரியதாதல்), சிறுமை (மிகவும் நுண்ணியன்), ஆக்கம் (ஒன்று மற்றொன்றாதல் அல்லது ஒன்றின் வளர்ச்சி, பரிணாமம்)
5.	அச்சம் (பயம்)	அணங்கு (தெய்வத்தால்), விலங்கு, கள்வர் தம் இறை (தம் தலைவரானவர் தந்தை, ஆசிரியர், உயர் அதிகாரி போல்வரால்)
6.	பெருமிதம் (வீரம்)	கல்வி, தறுகண் (போர்வீரம்), இசைமை (புகழ்), கொடை
7.	வெகுளி (உருத்திரம்)	உறுப்பறை, (உறுப்புக்களை வெட்டுதலால்), குடிகோள் (குடிமக்களை நலிதலால்), அலை (அலைந்து வருத்தலால்), கொலை
8.	உவகை (காமம் முதலிய	செல்வம், புலன் (அறிவுடைமை), புணர்வு (காதல் கூட்டத்தால்), விளையாட்டு (ஆடல் பாடலால்)

	மகிழ்ச்சி)	
--	------------	--

ஆகிய இவை எட்டுவகை மெய்ப்பாடுகள் தோன்றுதற்குரிய உணர்ச்சிகளாகும். இவை அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொது ஆகும்”³² இம்முப்பத்திரண்டு பொருள்களும் மேற்கூறிய எட்டுமெய்ப்பாடுகள் தோன்றுவதற்குரிய உணர்ச்சிகளாகும் என்பதைத் தொல்காப்பியர்,

“பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணான்கு பொருளும்

கண்ணிய புறனே நானான்கென்ப”⁸

என்கிறார்.

அகத்திணை மெய்ப்பாடுகள்

தமிழ்மொழிக்கே உரிய சிறப்பான பொருள் இலக்கியம் அகம், புறம் என்னும் இருதிணைக் கூறுகளைக் கொண்டதாகும். இவ்விரு திணைகளைப் பற்றிக் கூறும் பொருளிலக்கண, இலக்கிய நூல்கள் தமிழ்மொழி தவிர உலகின் வேறு எம்மொழியிலும் இல்லை எனலாம்.

அகம் புறம்

தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியர் அகம், புறம் பற்றி வரையறுத்துக் கூறியுள்ளார். அகம் என்பதனை,

“ஒத்த அன்பான ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்து பிறந்த பேரின்பம் அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய் யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்பமுறுவதோர் பொருளாதலின் அதனை அகம் என்றார். எனவே அகத்து நிகழ்கின்ற இன்பத்திற்கு அகம் என்றது ஆகுபெயராம்”⁹

என்று உரை செய்துள்ளார். புறம் என்பதனை,

“இதனை ஒழிந்தன, அன்புடையார் தாமேயன்றி எல்லார்க்கும்
துய்த்துணரப்படுதலானும் இவை இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறருக்குக்
கூறப்படுதலானும் அவை புறமெனப்படும்” ¹⁰

என்று விளக்கம் கூறியுள்ளார்.

அகத்திணையின் பாடுபொருள்

அகப்பொருளின் பாடுபொருள் ஆண், பெண் என்னும் இருபாலரது
காமம் எனலாம். காமம் என்பது உலக உயிர்களுக்கெல்லாம் உரியது,
உடைமையானது, இன்பம் தருவதாகும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது

தானமர்ந்து வருஉம் மேவற்றாகும்” ¹¹

எனக் கூறியுள்ளார்.

“அகப்பாடல் உயிர்கள் பிறந்ததற்கும் பிறப்பிப்பதற்கும் அடிப்படையான
இவ்வுணர்வை - உலகின் மருங்கு அறாது வழிமுறை காக்கும்
காமத்துடிப்பைப் பொருளாக கொண்ட தலைமையுடையது” ¹²

என அகப்பொருளின் சிறப்பு குறித்து டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம்
குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தலைவன், தலைவி தம் அக ஒழுகலாறுகளை எடுத்துக் கூறுவது
அகத்திணையாகும். அகத்திணை என்பது கைக்கிளை, குறிஞ்சி, முல்லை,
மருதம், நெய்தல், பாலை, பெருந்திணை என்னும் ஏழு திணைகளைத்
தன்னகத்தே கொண்டவையாகும். இவ்வேழும் அகத்திணைப் பாகுபாடுகளைக்
கொண்டது. இப்பாகுபாடு எழுவகை காதலொழுக்கங்கள் - உரிப்பொருள்கள்
அடிப்படையில் அமைந்தது என்பார் வ.சுப.மாணிக்கம். மேலும்,

“அவர் கைக்கிளை என்பது அகத்திணையின் முதிராக் குறுங்கரு
என்றும், பெருந்திணை என்பது அகத்திணையின் முதிரா விழிகரு
என்றும், ஐந்திணை அகத்திணையின் இயல்பான வளர்கரு” ¹³

என்றும் கூறியுள்ளார்.

சங்க அக இலக்கியங்கள் காட்டும் தலைமக்கள்

சங்க அக இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் தலைமக்கள் தொல்காப்பியர்
கூறும்,

“பிறப்பு, குடிமை, ஆண்டு, உறவு, அன்பு, அருள், நிறை, உணர்வு,
உரு, திரு என்ற பத்து நிலைகளிலும் ஒத்த பண்பினராய்” ¹⁴

காட்டப்படுகின்றனர். தலைவன் பெருமை மிக்க வீரனாகவும் தலைவி அச்சம்,
மடம், நாணம் என்னும் பெண்மைக்கே உரிய சிறந்த பண்புடையவளாகவும்
திகழ்கின்றனர். குற்றேவல் செய்து வரும் அடிமை முதலானோரைத்
தலைமக்களாகக் கொண்டு பாடல் அமைக்கும் வழக்கம் அன்பின்
ஐந்திணைப் பாடல்களில் இல்லை.

தலைமக்களின் உறவு உயிரோடு கலந்த அன்புறவாக (கலி. 102)
இருக்கிறது. பிரித்தற்கு இயலாத காதல் உறவினையும் (குறுந். 297, 313)
மனம் ஒன்றிய அன்பு வாழ்க்கையையும் (நற். 308) வாழுகின்றனர்.
தலைமக்கள் பிரிவில் ஒருவரையொருவர் மறக்காத நிலை (நற். 131) அவர்
தம் அன்புறவிற்குச் சான்றாகிறது. பொருளைப் பெரிதாக கருதாது
வறுமையால் ஓர் ஆடையை இருவரும் உடுத்தும் நிலை ஏற்படினும் அன்பு
வாழ்க்கையையே அவர்கள் விரும்பியதை,

“ஒன்றன் கூறாடை உடுப்பவரே ஆயினும்

ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை” ¹⁵

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. தலைமக்களின் உறவு பிறவிதோறும் தொடர்வதாகவும் (ஐங். 167) சுட்டுகின்றது.

“நல்லோள் கணவன் இவன் என்னப்

பல்லோர் கூற” ¹⁶

என்ற பாடலடிகள் வழி தலைவியால் பெருமை பெறுதலை விரும்பும் தலைவனின் மன உணர்வை அறியமுடிகிறது.

“மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்” ¹⁷

எனத் தலைவனை உயிராகக் கருதும் தலைவியின் அன்பு குறிப்பிடப்பெறுகிறது.

தலைமகன்

அகத்திணை மாந்தருள் தலைவனுக்கெனத் தனிச்சிறப்பிடம் உண்டு. அவன் கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கங்களில் சிறந்தவனாகவும் வழி வழி வரும் உயர் குடியில் பிறந்தவனாகவும் செல்வ வளம் மிக்கவனாகவும் சுட்டப்பெறுகிறான்.

“மகன் என்ற சொல் வெறும் தலைமகனை மாத்திரம் குறிக்கும்

சொல் அன்று. நல்லாழின் பெருக்கால் எய்தலாகும் எல்லா

உயர்வுகளும் ஒருங்கு வாய்க்கப் பெற்ற பெருந்தகையை மட்டிலும்

குறிப்பிடும் சொல் இது. இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த விழுமிய

பெயருடன் ‘தலை’ என்ற அடைமொழியும் சேர்ந்தால்

இத்தலைமகன்’ என்ற பெயரால் குறிப்பிடப்பெறும்.” ¹⁸

என்ற கருத்தும் தலைவன் என்பதற்கு அகராதிகள் தரும்

“அரசன் குரு, சிவபெருமான், நாயகன், பெருமையிற் சிறந்தோன்,
முத்தோன் அண்ணன், எப்பொருட்கும் இறைவன், குருபுருடன்,
அகப்பொருட் கிழவன்” ¹⁹

என்ற விளக்கமும் தலைவனின் பண்பையும் அதனோடு பொருந்தும் பெயரின்
சிறப்பையும் எடுத்துரைக்கின்றன.

“பெருமையும் உரனும் ஆடுஉ மேன” ²⁰

என்ற நூற்பாவில் தொல்காப்பியம் தலைவனின் பண்பினைச் சுட்டுவதற்கு,

“அறிவும் ஆற்றலும் புகழும் கொடையும் ஆராய்தலும் பண்பும்
நண்பும் பழிபாவம் அஞ்சுதலும் கடைப்பிடியும் நிறையுங் கலங்காது
துணிதலும்” ²¹

என்பனவற்றைத் தலைவனின் இயல்புகளாக நச்சினார்க்கினியர்
விளக்கியுள்ளார்.

தலைவியின் நலன் புனைந்துரைத்தல்

தலைவன், தலைவியின் தோற்றப் பொலிவு, அவள் இருக்கும் நிலம்
முதலியன கண்டு ஐயுறுவான். பின் அவளின் பூ, அணிகலன், தொய்யில்,
கண் அசைவு, அச்சம் போன்றவற்றைக் கண்டு மானுடப் பெண் எனத்
தெளிவான். அவளுடைய குறிப்புகளில் அவளின் மனக்கருத்தை அறிந்து
அவளைப் புகழ்ந்துரைத்து தன்வயப்படுத்த முயல்வான்.

“கோடல் எதிர்முகைப் பசுவீ முல்லை

.....

நறிய நல்லோள் மேனி

முறியினும் வாய்வது மயங்கற்கும் இனிதே” ²²

என்ற பாடலடிகள் தலைவியின் தளிர் போன்ற மேனி, தலைவன் தழுவுதற்கு இனிதாக இருந்தமையைச் சுட்டுகின்றன. பாம்புக் குட்டி யானையை வருத்தியதைப் போல தலைவியின் முறுவல் தலைவனை நிலைகுலையச் செய்ததை,

“சிறுவெள் அரவின் அவ்வரிக் குருளை

கானயானை அணங்கி யாஅங்கு

இளையன் முளைவாள் எயிற்றள்

வளையுடைக் கையள்எம் அணங்கியோளே” ²³

என்ற பாடல் மொழிகிறது. தலைவியை எதிர்ப்படும் தலைவன், அவள் அழகால் அடையும் வருத்தத்தை விளக்குமிடத்துத் தலைவியின் நலனைப் புனைந்துரைக்கிறான்.

பிரிவச்சம் நீக்குதல்

மனத்தால் ஒன்றுபட்ட தலைவனும் தலைவியும் மணம் புரிவதற்கு முன் தனிமையில் சந்தித்து மகிழ்வர். அப்பொழுது தலைவன் தன்னைப் பிரிந்துவிடுவானோ என்ற எண்ணம் தலைவியின் முகத்தில் ஏக்கமாய் வெளிப்படும். அதனை உணர்ந்த தலைவன் தன் அன்பு எத்தகையது என்பதை அவள் மனம் கொள்ளுமாறு விளக்கியுரைத்து அவளின் மன அச்சத்தைப் போக்குவான். தலைவன் பிரிதற்கு இயலாதவனாய் தங்கள் மனம் ஒன்றிய திறம் கூறித் தலைவியின் பிரிவச்சத்தைப் போக்குகிறான்.

“யாயும் ஞாயும் யார் ஆகியரோ

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்

செம்புலப் பெயல்நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே” ²⁴

என்ற பாடல் தலைவன் தங்கள் உறவின் மேன்மை கூறித் தலைவியின் பிரிவச்சம் போக்கிய திறத்தை எடுத்துரைக்கிறது.

தோழனின் அறிவுரையை விரும்பாமை

தலைவனின் முகமாற்றம், செய்கை மாற்றம் போன்றவற்றைக் கண்டு தலைவன் காதலுற்ற நிலையை அறியும் தோழன், அ.:து அவன் பெருமைக்கு இழுக்காகும் எனக் கடிந்துரைப்பான். தலைவன் தலைவியோடு தான் கொண்ட காதலின் மேன்மையைக் கூறி பாங்களின் அறிவுரையை ஏற்க மறுப்பான். தலைவன் பாங்களிடம் தலைவி தன் உள்ளத்தை கைக் கொண்டமையைக் கூறி அவள் அழகை (குறுந். 184) விளக்குகிறான். தலைவி தன் மனத்தோடு ஒன்றிய நிலையை,

“பெருநில கிளரினும் திருநல உருவின்

மாயா இயற்கைப் பாவையின்

போதல் ஒல்லாள் என் நெஞ்சத் தானே” ²⁵

எனப் புலப்படுத்தி பாங்களின் அறிவுரையை மறுப்பதை இப்பாடலடிகள் வழி அறியமுடிகிறது.

தலைவனின் அஞ்சா நெஞ்சம் அன்பும்

தலைவன் தலைவி மீது கொண்ட காதல் மிகுதியால் பகலிலும் இரவிலும் வந்து காணும் இயல்பு உடையவனாக இருக்கிறான். அவன் இரவில் வரும் வழி பல இடையூறுகளைக் கொண்டதாக இருக்கும். எனினும், அதற்கு அஞ்சாது தலைவியைக் கண்டு செல்வான்.

“காம்புதலை மணந்த கல்அதர்ச் சிறுநெறி

உறுபகை பேணாது இரவின் வந்து இவள்

பொறிகிளர் ஆகம் புல்லத் தோள் சேர்பு” ²⁶

என்ற பாடலடிகளில் தலைவன் தலைவியைக் காணும் ஆவலில் கொடிய மலைப்பகுதியைக் கடந்து செல்லும் அஞ்சா நெஞ்சத்தைக் காண முடிகிறது.

மடலேறுதலும் தலைவனும்

தலைவன் தலைவியைக் கண்டு காதலுற்று பின் தோழியிடம் தலைவியைத் தன்னுடன் சேர்க்கும்படி குறையிரந்து நிற்பான். தலைவியிடத்து அவன் கொண்ட காதலின் தன்மையை அறிய காலந்தாழ்த்துங்கால், தலைவன் மடலேறி தனக்கும் தலைவிக்குமான உறவினைப் பலரும் அறியும்படிச் செய்வேன் எனத் தோழியிடம் கூறித் தலைவியை மணம் முடித்தலில் தனக்குள்ள உறுதியைப் புலப்படுத்துவான்.

“அமிழ்துபொதி செற்றா அஞ்ச வந்த

வார்ந்து இலங்கு வைஎயிற்றுச் சின்மொழி அரிவையைப்

பெறுகதில் அம்ம யானே பெற்றாங்கு

அறிகதில் அம்ம இவ்ஊரே” ²⁷

என்ற பாடலடிகள் தலைவியைப் பெறுதற்குத் தலைவன் செய்யும் முயற்சியையும் அவன் காதலின் உறுதியையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

தலைவனின் வீரம்

அனைவரின் உயிரையும் எடுக்கும் வல்லமை பெற்ற கூற்றுவன் பகைவனாகத் தன் முன் போர் செய்ய வந்தாலும் அஞ்சாது அவனை எதிர்த்து வெற்றி கொள்ளும் வீரம் பெற்றவன். இதனை,

“பகைஎனின்

கூற்றம்வரினும் தொலையான் தன் நாட்டார்க்குத்

தேற்றலை நாணா தோன் குன்று” ²⁸

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

தலைவியைப் பிரிய இயலாமை

தலைவன் தலைவியுடன் இருக்கையில் அவளைப் பிரிந்து பொருள் ஈட்டச் செல்லுதலை எண்ணுகிறான். அ.து அவனுக்கு நினைக்கும் போதே துன்பத்தை நல்குகிறது. இதனை,

“வினைவனப்பு எய்திய புனைபூண் சேக்கை

விண்பொரு நெடுநகர்த் தாங்கி இன்றே

இனிது உடன் கழிந்தன்று மன்னே நாளைப்

பொருந்தாக் கண்ணேம் புலம்புவந்து உறுதரச்

சேக்குஉம் கொல்லோ நெஞ்சே” ²⁹

என்ற பாடலடிகள் மொழிகின்றன. கள்வர்கள் நிறைந்த காட்டிடைச் செல்வது எளிது. ஆனால் இனிமை பொருந்திய நம் தலைவியின் தோள்களின் மீது துயிலுதலை விடுத்துச் செல்லுதல் அரிது (அகம். 193, 11-14) என வருந்துகிறான். இதன் வழி தலைவனின் உடல் வலிமையானது அவனுடைய உள்ளம் மென்மையானது என்பது புலனாகிறது.

பிரிவை விலக்குதல்

தலைவன் திருமணத்திற்கு முன்னும் பின்னும் பொருளீட்டு வதற்காகத் தலைவியைப் பிரிந்து செல்வான் தலைவியை மணம் முடித்தற்குரிய பொருளை ஈட்டுவதற்கும், விருந்தினரைப் பேணுதல், பொருளிரந்து வருவோர்க்கு உதவுதல் போன்ற இல்லறக் கடமைகளை நிறைவேற்றுதற்குரிய பொருளைக் கொணரப் பிரிந்து செல்வான். அங்ஙனம் பிரியக் கருதிய தலைவன், தலைவி அவன் பிரிவால் அடையும் உடல், உள்ள மாற்றங்களை எண்ணி அவளுடன் வாழுதலை விட உயர்ந்த பொருள் இவ்வுலகில் வேறில்லை எனக் கருதி செலவைச் சிறிது காலம் தவிர்ப்பான். இதனை,

“செலவிடை யழுங்கல் செல்லாமை யன்றே

வன்புறை குறித்த தனிர்ச்சி யாகும்” ³⁰

என்ற நூற்பா சுட்டுகிறது.

“பெருந்தோள் அரிவை ஒழிய குடாஅது

இரும்பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செருவில்

.

வளம்பெரிது பெறினும் வாரலென் யானே” ³¹

என்ற பாடலடிகள், தோன்றி மறையும் இயல்புடைய பொருளை விடச் சிறந்த பொருள் தலைவியுடன் வாழும் வாழ்க்கையே எனப் பிரிவு விலக்கியதைக் காட்டுகின்றன.

தலைவியைக் காணும் விருப்பம்

வினை முற்றி வரும் தலைவன் தலைவியை விரைந்து காண எண்ணுகிறான். தலைவி ஆற்றாமையால் வருந்துவாள் என்பதை உணர்ந்த தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம் விரைந்து தேரைச் செலுத்தும்படி கூறுவான். தலைவி அழகையும் நற்பண்பினையும் பெற்றவள். அவள் மகிழுமாறு விரைந்து சென்று காண வேண்டுமென விரும்பும் தலைவனை,

“திருநகர் அடங்கிய மாசுஇல் கற்பின்

அரிமதர் மழைக்கண் அமைபுரை பணைத்தோள்

அணங்குசால் அரிவையைக் காண்குவம்

பொலம்படைக் கலிமாப் பூண்ட தேரே” ³²

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன.

தலைவி தன்னுடன் உறைபவள்

தலைவன் தலைவியைத் தன்னுடன் எப்போதும் நீங்காது வைத்திருக்க எண்ணுபவனாக இருக்கிறான். தலைவி தலைவன் நெஞ்சில் நிறைந்திருப்பதை,

“வேட்டச் செந்நாய் கிளைத்தூண் மிச்சில்

குளவி மொய்த்த அழகற் சில்நீர்

வளையுடைக் கையன் எம்மொடு உணீஇயர்

வருகதில் அம்ம தானே

அளியளோ அளியள் என் நெஞ்சு அமர்ந்தோளே” ³³

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

தலைவன் வாயில் நேர்தல்

தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து பரத்தமை ஒழுக்கம் மேற்கொண்டு வந்த பின்பு தன்னை ஏற்குமாறு தலைவியிடம் இரந்து நிற்கின்றான். தலைவன் தலைவியிடம் அடிபணிந்தும், பணிவான மொழிகளைப் பேசியும் அவள் ஊடலைப் போக்கி வாயில் நேர்வான் என்பதை,

“மனைவி உயர்வுங் கிழவோன் பணிவும்

நினையுங் காலைப் புலவியுள் உரிய” ³⁴

என்ற நூற்பா சுட்டுகிறது. தலைவன் தலைவியின் ஊடலைப் போக்குதல் பொருட்டு முன்பு புனலாடும் போது அவளிடத்துத் தோன்றிய அழகினை எடுத்துரைப்பதை (ஐங். 72, 73, 74) பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

தலைவி

அகப்பாடல் கூற்றுகள் யாவும் தலைவியை மையமாகக் கொண்டே அமைகின்றன. யாருடைய கூற்றாயினும் அது தலைவியை முன்னிலைப்படுத்தி அவள் நலனைக் கருத்தில் கொண்டு நிகழ்வதாக அமைந்திருப்பது அகப்பாடலில் தலைவி பெறும் இடத்தைப் புலப்படுத்துகிறது.

“தாரம் மாணாதது வாழ்க்கை அன்று” ³⁵

என்ற பாடலடி காதல் வாழ்க்கையில் தலைவி பெறும் இடத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

தலைவி என்பதற்கு,

“தலைமைப் பெண், இறைவி, அகப்பொருட் கிழத்தி” ³⁶

என விளக்கம் அளிக்கப் பெறுகிறது.

“அடக்கம், அமைதி, நேர்மை, உண்மையினை வற்புறுத்தும் சொல்

வன்மை, நல்லறிவு, பிறர் காணுதற்கு அருமை” ³⁷

என்பனவற்றைப் பெண்ணிற்கு இயல்பாகத் தொல்காப்பியம் சுட்டுகிறது. மேலும்,

“கற்பு காமம் நாற்பால் ஒழுக்கமும்

மெல்லிய பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்

விருந்துபுறந் தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்” ³⁸

என்ற நூற்பாவில் தலைவிக்குரிய ஏழு குணங்கள் விவரிக்கப் பெற்றுள்ளன.

“குடிக்கு விளக்கு” (அகம். 184.1), “மனை முதல்” (அகம். 51. 13)

“மனைக்கு விளக்கு” (ஐங். 405.2) “மேம்படுவி” (அகம். 323.7) எனப் பலவாறு தலைவி போற்றப்படுகிறாள். தலைவியின் கற்பின் திறத்தை நினைத்தவர்க்கு அவர்க்கு உற்ற நோய் தீரும் என்பதை,

“சிந்திக்கத் தீரும் பிணியாள்” ³⁹

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றது.

தலைவனைக் காணுதலே இன்பம்

தலைவனை மெய்யுற்றுப் பெறும் இன்பத்தைக் காட்டிலும் அவனைக் காணாமல் அவன் காதலை நினைத்து உறவினை வளர்த்துக் கொள்ளாதலையே தலைவி இன்பமாகக் கருதுகிறாள்.

“உற்று இன்புறேம் ஆயினும் நற்றோர்ப்

பொய்கை ஊரன் கேண்மை

செய்து இன்புற்றனெம் செறிந்தன வளையே” ⁴⁰

என்ற பாடலடிகள் தலைவியின் தூய்மையான உள்ளக் காதலை வெளிப்படுத்துகின்றன. மலை உச்சியில் உள்ள பெரிய தேன் கூட்டைக் கண்ட காலில்லாத முடவன் தன்னுடைய உள்ளங்கையில் தேன் உள்ளது போல் குவித்துக் கொண்டு உண்டு மகிழ்தலைப் போல், தலைவன் தன்னை விரும்பாது பரத்தையையே விரும்புவனாக இருந்தாலும் அவனைக் கண்டதற்கு (குறுந். 60) மகிழ்கிறான். களவுக்காலத்தில் தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவி தலைவனின் மலை கண்டு இன்புறுதலை (ஐங். 208, குறுந். 249) பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

தலைவன் மீதான அன்பு

இரவுக்குறிக்குத் தலைவன் வரும் வழியின் ஏதங்களுக்குத் தலைவி வருந்தியிருக்கும் நிலையை (குறுந். 39, 88) பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. பாதையில் உள்ள படுகுழிகளால் தலைவனின் பாதங்களுக்குத் துன்பம் நேராமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தலைவியின் மனம் அவன் பாதங்களை தாங்குவதற்குச் சென்றுவிட்டதை,

“இன்னர் ஆகவும் நன்னர் நெஞ்சம்

.....

மாரி வானம் தலைஇ நீர்வார்பு

இட்டு அருங்கண்ண படுகுழி இயவின்

இருளிடை மதிப்புழி நோக்கி அவர்

தளர்அடி தாங்கிய சென்றது இன்றே” ⁴¹

என்ற பாடலடிகள் இயம்புகின்றன. தலைவன் இரவில் முதலைகள் உள்ள காட்டாற்று வெள்ளத்தைக் கடந்து இரவுக்குறிக்கு வருதலால் துயிலாது வருந்தும் தலைவியின் நிலையை,

“வலைப்படு மஞ்ஞையின் நலம்செலச் சாஅய்

நினைத்தொறும் கலுமுமால் இவளேகங்குல்

அளைச்செறி உழுவையும் ஆளியும் உளியமும்” ⁴²

என்ற பாடலடிகள் மொழிகின்றன. தலைவன் பொருளீட்டச் சென்ற பாலை நிலத்து வெம்மை நீங்க மழைபொழிய வேண்டுமெனத் தலைவி வேண்டி நிற்பதை,

“கல்மிசை உருப்பு அறக் கனைதுளி சிதறுஎன

இன்னிசை எழிலியை இரப்பவும் இயைவதோ” ⁴³

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. தன் பிரிவு நிலையை விடப் பிரிந்து சென்ற தலைவனின் துயருக்கு வருந்தும் தலைவியின் அன்பு மிகுதியைக் காணமுடிகிறது.

தலைவனின் பெருமை கூறல்

தலைவன் உயர்குடியில் பிறந்தவன். தன்னை நம்பி வந்தாரைப் பிரியாதவன். கொடுமொழி பேசாத அன்புடையவன். தலைவன் தலைவியின் மனத்திற்கு இனிமை தரக்கூடிய பண்ணைக் காட்டிலும் திருமணம் முடித்த நாளிலிருந்து தனக்கு இனியவனாய் உள்ளதை,

“இன்றுணைப் பயிருங் குன்ற நாடன்

குடிநன்கு உடையன் கூடுநர்ப்பிரியலன்

கொடுநா மொழியலன் அன்பினன் எனநீ

வல்லகூறி வாய்வதிற் புணர்ந்தோய்” ⁴⁴

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும் தலைவி,

“நின்ற சொல்லர் நீடுதோன் றினியர்

என்றும் எந்தோள் பிரிபறி யலரே

தாமரை தண்தாது ஊதி மீமிசைச்

சாந்தின் தொடுத்த தீந்தேன் போலப்

புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை” ⁴⁵

“நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் கூறிய

சொற்புடை பெயர்தலோ இலரே” ⁴⁶

என வரும் பாடலடிகள் தலைவன் சொற்பிறழாமையை உடையவன் என்பதையும், தலைவிக்கும் அவனுக்குமான உறவின் மேன்மையையும் புலப்படுத்துவனவாகவும் உள்ளன.

இறைவனை வேண்டுதல்

தலைவன் குளுரை வழுவியதற்கு இறைவன் அவனைத் தண்டிக்கக் கூடாது என வேண்டுகிறான். குன்றத்தில் குடி கொண்டிருக்கும் முருகன் கொடியவரை வருத்துவான். தலைவன் எக்கொடுமையையும் செய்யாதவன். கார்ப்பருவத்துப் பிரியேன் என்று குளுரைத்து பிரிந்தமைக்காக அவனைத் தண்டிக்கக் கூடாது. அவன் நல்ல முறையில் மீண்டு வரவேண்டும். அங்ஙனம் வந்தபின் தன்னை பிரியாதிருக்க வேண்டும் என்ற உட்கருத்தோடு இறைவனை வேண்டுகிறான். இதனை,

“மன்ற மராஅத்த பேசும் முதிர் கடவுள்

கொடியோத் தெறுஉம் என்ப யாவதும்

கொடியர் அல்லர்எம் குன்றுகெழு நாடர்

பசைஇப் பசந்தன்று நுதலே

ஞெகிழ ஞெகிழந் தன்று தடமென் தோளே” ⁴⁷

என்ற பாடல் சுட்டுகிறது. பரிபாடலில் வையை நீர் வழிபாட்டில் பெண் தன் கணவனைப் பிரியாதிருக்க இறைவனை (பரி. 11, 115-121) வழிபடுதலைக் காணமுடிகிறது. இறைவனிடம் தலைவன் தன் மேல் கொண்ட அன்பு என்றும் ஒன்று போலிருக்கவும் (அகம். 332) வேண்டுகிறாள். இதன் வழி தலைவனுடனான இன்ப வாழ்க்கையை வேண்டும் தலைவியையும் தலைவனின் பிழையைப் பொறுக்க இறைவனை வேண்டும் அவள் அன்பையும் உணர முடிகிறது.

தலைவனைப் பழிப்பாரை பழித்தல்

விரைவில் வருவதாகக் கூறிச் சென்ற தலைவன் வராமைக்குத் தலைவி வருந்துகின்றாள். அதனால் தோழி தலைவனைப் பழிக்கின்றாள். தன்மேல் கொண்ட அன்பால் தோழி தலைவனைப் பழிப்பதை அறியாத தலைவி அவளிடம்,

“மலை கெழு நாடன் கேண்மை

தலைபோ காமைநற்கு அறிந்தனெள் யானே” ⁴⁸

எனத் தலைவனின் தன்மையைத் தானே அறிவேன் என்றுரைக்கிறாள்.

“நகையென உணரேன் ஆயின்

என்ஆ குவைகொல் நன்னுதல் நீயே” ⁴⁹

எனத் தலைவி தலைவனைத் தோழி பழித்தமையை விளையாட்டாகக் கொண்டமையையும், ஆதலால் அவளை ஏதும் செய்யாது விடுவதாகக் கூறுவதையும் இப்பாடலடிகள் இயம்புகின்றன.

தலைவன் பழித்தல்

தலைவன் மீது தலைவி மிக்க அன்புடையவள். ஆனால் தலைவன் அவள் மீது அன்பில்லாது பிரிந்து சென்றதாகக் கருதி அவனைப்

பழிக்கிறாள். தலைவனைக் கொடியன், அறனிலாதவன், கள்வன், வன்நெஞ்சன் (அகம். 15, 147, 260, 331, குறுந். 174, 367, நற். 28, 2, 162, ஐங். 471) எனப் பலவாறு பழித்துரைக்கிறாள். தலைவன் இரும்பினாலான தன் உயிரைப் போல உள்ளத்தையும் வன்மை உடையதாக்கிக் கொண்டமையால் தன்னைப் பிரிந்ததாகப் பழிப்பதை,

“எவ்வளை நெகிழ்ச் சாஅய் ஆய்இழை

றல்எழிற் பணைத்தோள் இருங்கவின் அழிய

பெருங்கை யற்ற நெஞ்சமொடு நத்துறந்து

இரும்பின் இன்உயிர் உடையோர் போல

வலித்து வல்லினர் காதலர் வாடல்” ⁵⁰

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. தலைவன் பிரிவுக்காலம் நீட்டித்தலால் தலைவி அவனைப் பழிக்கிறாள்.

தோழி மீதான அன்பு

தோழி தலைவியின் பொருட்டு அவள் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துபவளாக இருப்பாள். அதே போல் தலைவி, தான் வருந்துவது கண்டு வருந்தும் தோழியின் பொருட்டு வருந்துவதையும் காண முடிகிறது. பசு இரவில் கிணற்றில் வீழ்ந்ததைப் பார்த்த வாய்பேச முடியாதவனின் துயரைப் போல தோழியின் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட துயருக்குத் தலைவி வருந்துவதை,

“நோயினும் நோய் ஆகின்றே கூவற்

குரலால் ஆண்படு துயர இராவில் கண்ட

உயர்திணை ஊமன் போலத்

துயர் பொறுக்கல்லேன் தோழி நோய்க்கே” ⁵¹

என்ற பாடலடிகள் இயம்புகின்றன. இதில் தோழியின் துயருக்கு உயிர் பிரியும்படியான துயரை அடைந்த தலைவியின் நிலை விளக்கப் பெறுகிறது. விரைவில் வரைவு நிகழும் எனக் கேட்ட தலைவி இதுவரை தான் கொண்ட துன்பம் மறைந்து நீர்நிலையின் மருங்குள்ள மரம் போன்று தலைவனோடு இடையீடின்றி உடனுறைந்து இன்புற்று நிற்போம் (குறுந். 308) எனத் தலைவன் மணம் முடிக்க வரும் இன்ப நிலையிலும் தலைவனைப் பிரிந்த துன்ப நிலையிலும் உணர்வு ஒத்த நிலைக்கு உள்ளாகும் தலைவியின் அன்பு புலனாகிறது.

தலைவியின் ஆற்றாமை மிகுதி

தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவி இரவில் துயிலின்றியும், உடல் நிறம் மாற்றம் பெற்றும், அணிகலன் நெகிழ வருந்தியும் இருக்கும் நிலையை பாலைத்திணைப் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவி தன்னை ஒப்பனை செய்து கொள்வதில்லை. இதனை,

“ஆரம் தாங்கிய அலர்முலை ஆகத்துப்

.....

அம் மாசு ஊர்ந்த அவிர்தூற் கலிங்கமொடு

புனையா ஓவியம் கடுப்ப புனைவுஇல்

தளிர் ஏர் மேனி தாயச் சுணங்கின்” ⁵²

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. தலைவன் வருகையை அறிந்த பின் கூந்தலில் பூச்சூடுதல் போன்ற ஒப்பனைகளைச் செய்தலையும் (நற். 42) காணமுடிகிறது.

தலைவி தன்னைப் பிரிந்திருக்கும் ஆற்றலைப் பெற்றிருப்பதால் அறிவுடையோராக தலைவர் இருக்கட்டும். ஆனால் அவரைப் பிரிந்து ஆற்றாமை அடையும் நானே அறிவில்லாதவளாக இருக்கட்டும் என்பதை,

“அருளும் அன்பும் நீங்கி துணைதுறந்து

பொருள் வயிற்பிரிவோர் உரவோர் ஆயின்

உரவோர் உரவோர் ஆக

மடவம் ஆக மடந்தை நாமே” ⁵³

என்ற பாடல் மொழிகிறது. தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் ஆற்றாமை நிலை அவனிடத்து அவள் கொண்ட அன்பைப் புலப்படுத்துகிறது.

தலைவனின் வெற்றியைக் காணவிழைதல்

தலைவனின் பிரிவிற்காக வருந்தும் தலைவி, அவன் கருதிச் சென்ற வினையில் வெற்றி பெற்றுத் திரும்ப வேண்டும் என்றும் (அகம். 227, 11-12) விரும்புகிறாள். தலைவி தான் பிரிவால் வருந்தினாலும் தலைவன் பொருள் ஈட்டித் திரும்பி வர விரும்புவதை,

“நோய்நாம் உழக்குவம் ஆயினும் தாம்தம்

செய்வினை முடிக்க தோழி” ⁵⁴

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன.

தலைவியின் குணச்சிறப்பு

தலைவி தலைவனோடு ஊடல் கொள்ளுதற்கு முக்கியக் காரணம், அவனின் பரத்தையற் பிரிவு ஆகும். தலைவன் தன்னைப் பேணாது பரத்தையரைப் போற்றும் கொடுமையை மற்றவர் அறியாது இருப்பதற்காக ஊடலை வளர்க்க எண்ணாது அவனை மன்னிக்கும் மனப்பக்குவத்தோடு அமைதி காத்திருந்தமையை,

“தண்ணம் துறைவன் கொடுமை

நம்முன் நாணிக் கரப் பாடும்மே” ⁵⁵

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. தலைவன் வந்து வாயில் நேருங்கால் அவன் மனம் நாணும்படி எதிர்சென்று வரவேற்றலை,

“காஞ்சி ஊரன் கொடுமை

கரந்தனை ஆகலின் நாணிய வருமே” ⁵⁶

என்ற பாடலடிகள் மொழிகின்றன.

“தண்ணந் துறைவன் தகுதி

நம்மோடு அமையாது அலர்பயந் தன்றே” ⁵⁷

என்ற பாடலடிகளின் வழி தலைவனின் புறத்தொழுக்கம் தனக்குத் தீங்கு செய்ததோடு அவன் பெருமையைக் குறைக்கும் அலரைத் தோற்றுவித்தமைக்கு வருந்தும் தலைவியின் அன்பைக் காணமுடிகிறது.

தலைவி உரிமையை நிலைநாட்டல்

சங்க இலக்கியத்தில் பெண்களுக்கான உரிமைகள் பல நிலைநிறுத்தப்படுகின்றன.

“குடும்பத்தின் தலைவனாகிய கணவன், தான் செய்த பிழையை உணர்ந்தவனாக வாயில் வேண்டி நின்றலையும் தலைவி வாயில் மறுத்துப் பேசுதலையும் காண்கையில் மனைவிக்கிருந்த உயர்வும் உரிமையும் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றன.” ⁵⁸

அவ்வகையில் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் ஊடல் நீக்க முயலுங்கால் கூறிய மொழியை, புதல்வனைப் பெற்ற தாய் எனத் தன் முதுமையைக் காட்டி இகழ வேண்டாம் என்று ஊடுகின்றாள். இதனை,

“மாசில் கற்பின் புதல்வன் தாய்என

மாயப் பொய்மொழி சாயினை பயிற்றிஎம்

முதுமை எள்ளல் அஃது அமைகும் தில்ல” ⁵⁹

என்ற பாடலடிகள் இயம்புகின்றன. மேலும்,

“இம்மனை அன்று அஃது உம்மனை” ⁶⁰

எனப் பாணனுக்கு வாயில் மறுத்தலையும் காணமுடிகிறது. தலைவன் மீது கொண்ட அன்பால் அவனின் புறத்தொழுக்கத்தை தலைவி சிலநேரம் மன்னித்தாலும் அஃது எல்லை கடக்கும் போது அவனுக்கு வாயில் மறுத்து அவன் மீதான தன் உரிமையை நிலை நாட்டுதலையும் இதன் வழி அறியமுடிகிறது.

தலைவனை ஏற்றல்

தலைவன் வினைவயிற் பிரிவால் அவள் உடம்பில் நிகழும் மாற்றத்தை ஏற்கும் தலைவி சில நேரங்களில் அவன் மனதளவில் துன்பத்தைத் தரும் பரத்தையிற் பிரிவினை மேற்கொள்ளுதலையும் அவன் மீது கொண்ட அன்பால் ஏற்கின்றாள். பரத்தையர் சேரிக்குச் சென்ற தலைவன் தலைவியின் இல்லத்திற்கு வருகின்றான். தலைவி அவனுடைய செயலை உயர்குடிப் பண்பு எனச் சொல்லி (குறுந். 45) ஏற்கின்றாள்.

“நீயெமக் கின்னா தனபல செய்யினும்

நின்னின் றமைதல் வல்லா மாறே” ⁶¹

என்ற பாடலடிகள் தலைவன் எத்தகைய தீங்கினைச் செய்தாலும் அவனில்லாத ஒரு வாழ்க்கை இல்லையென்பதால் ஏற்கும் தலைவியின் அன்பு புலப்படுகிறது.

மெய்ப்பாடுகள் வழி தலைவன், தலைவி

மெய்ப்பாடு என்பது ஐம்பொறிகளில் ஏற்படும் உணர்ச்சிகளாகும். உச்சி முதல் பாதம் வரை உள்ள உடல் உறுப்புகளில் உண்டாகும் மாற்றங்களால் பிறக்கும் பொருள் பொதிந்த உணர்ச்சிகளே மெய்ப்பாடுகளாகும்.

“உய்த்துணர்வின்றி தலைவரு பொருண்மையின்

மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பாடாகும்” ⁶²

என்னும் நூற்பா மெய்ப்பாட்டிற்கு விளக்கம் தருகிறது. தொல் காப்பியத்தில் தொல்காப்பியர் எட்டு வகையான மெய்ப்பாடுகளைக் குறிப்பிடுகிறார். அவை,

“நகையே அழகை இளிவரல் மருட்கை

அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகையென்று

அப்பால் எட்டே மெய்ப்பா டென்ப” ⁶³

என்பதாகும். சங்க அக இலக்கியங்களில் காணப்படும் தலைவன் தலைவியினிடையே இத்தகைய மெய்ப்பாடுகளைக் காணமுடிகின்றது.

மனித நடத்தைக்கு அடிப்படையானவை உணர்ச்சிகளும், மெய்ப்பாடுகளும் ஆகும். அவ்வகை உணர்ச்சிகளையும் மெய்ப்பாடுகளையும் சங்கப் புலவர்கள் தங்களது படைப்புகளில் தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, பாங்கன், பரத்தை போன்றோர்களின் வாயிலாகத் தம் கற்பனைத் திறத்தையும் இயற்கை நிகழ்வுகளையும் சேர்த்து வண்ண ஓவியங்களாகப் புனைந்துள்ளனர். சங்கப் பாடல்களில் புறப்பாடல்களை விடவும் அகப்பாடல்களில் தான் இவ்வகை உணர்வுகளும் மெய்ப்பாடுகளும் மிகுந்து காணப்படுகின்றன.

நகை

எண்வகை மெய்ப்பாடுகளில் முதன்மையானதாக இடம்பெற்று விளங்குவது நகை. ‘நகைச்சுவை’ என்பது மக்களுக்கே உரித்தானது. ஏனைய உயிரினங்களுக்கு நகைச்சுவையை நுகரும் வாய்ப்பு இல்லை. துன்பம் வரும் சமயத்தில் சிரிப்பதே அத்துன்பத்தில் இருந்து மீண்டு வரச் செய்யும் வழியாகும் என்று,

“இடுக்கண் வருங்கால் நகுக அதனை

அடுத்தார்வது அ.தொப்பது இல்” ⁶⁴

வள்ளுவர் குறட்பா கூறுகிறது. நகைச்சுவையினை அறிந்து பயனடையாத மக்கள் வாழ்க்கை பயனற்றது. மக்களுக்கு நகைப்பு உணர்ச்சியும் இகழ்ந்துரையாடலும் இயல்பாக உள்ளவையே. ‘நகை’ என்னும் சுவை மற்ற சுவைகளை விடவும் ஆற்றல் வாய்ந்தது என்பதை ச.வே.சுப்பிரமணியன்,

“எண் சுவைகளை விட மிகுதியாக அமைகின்றது” ⁶⁵

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இத்தகைய இந்நகை தோன்றுவதற்குக் காரணங்களாக இடங்களாக களங்களாக தொல்காப்பியனார்,

“எள்ளல் இளமை பேதைமை மடனென்று

உள்ளப் பட்ட நகைநான்கு என்ப” ⁶⁶

என நான்கினைக் கூறுகிறார்.

ஊடலின் போது இடம்பெறும் நகை

தலைவன் தலைவியரிடையே ஏற்படும் (பொருட்பிரிவு, பரத்தையர் பிரிவு) கருத்து வேறுபாட்டை ஊடல் என சங்கப் புலவர்கள் கூறுகின்றனர். இவ்வாறு ஊடலின் போது தலைவன் தலைவியரிடையே நிகழும் உரையாடல்கள் படிப்பவர்க்கு நகைப்பை ஏற்படுத்துவதுண்டு. தலைவன் தன்னைப் பிரிந்து பரத்தையர் பால் சென்றதால் தலைவி கண்ணீர் மல்க நிற்கிறாள். தலைவன் பரத்தையரோடு கூடியிருந்த பின் ஒருநாள் வீட்டிற்கு வருகிறான். தலைவி தலைவனிடம் ஊடல் கொள்கிறாள். அவ்வுடலைத் தீர்ப்பதற்காக,

“இனிது அமர் காதலன இறைஞ்சித்தன் அடிசேர்பு

நனிவிரைந்து அளித்தலின் நகுபவள் முகம்போல” ⁶⁷

தலைவன் தலைவியின் காலில் விழுந்து வணங்கித் தன் தவற்றை மன்னிக்குமாறு வேண்டுகிறான். தலைவனின் இச்செயலைக் கண்டு தலைவியின் மனம் மகிழ்ச்சியடைகிறது.

பரத்தையர் வீட்டிற்குச் சென்று வந்த தலைவன் தலைவியிடம் பொய் கூறுகிறான். தலைவன் கூறுவது பொய் என அறிந்த தலைவி,

“மற்றது அறிவல் யான் நின்குள் அனைத்தாக நல்லார்

செறிதொடி உற்ற வடுவும் குறிபொய்த்தார்

.....

செருவொழிந்தேன் சென்றீ இனி” ⁶⁸

எனக் கூறுகின்றாள். பரத்தையரின் வளையல்கள் அழுந்தியமையால் உண்டாக்கிய வடு, பரத்தையர் தழுவியதால் கசங்கிய மாலை, பரத்தையர் கோபங்கொண்டு தம் கை நகத்தால் வேண்டியவாறு கீறிய தலைவனுடைய மார்பு, செவ்வரி பாய்ந்த செழிப்பான கண்ணையுடைய சேரிப் பரத்தையர் தலைவனைப் பலமுறை தழுவியதால் சிதைந்த சந்தனக்கோலம். இவ்வாறு இயல்பு அழிந்து தோன்றும் தலைவனுடைய மேனியைக் கண்டு தான் ஊடலைக் கைவிட்டு விட்டதாகத் தலைவி கூறுகிறாள். ஆதலால் பரத்தையரிடமே திரும்பிச் செல்லுமாறு தலைவனிடம் கூறுகிறாள். ஆதலால் பரத்தையரிடமே திரும்பிச் செல்லுமாறு தலைவனிடம் கூறுகிறாள்.

தலைவன் பரத்தையர் இல்லத்தே நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளின் அறிகுறிகள் தன் மேனியில் தோன்றுமாறு வந்தனன். அதைக் கண்டு தலைவி ஊடிச் சினங்கொள்வது படிப்பவர்க்கு நகைச்சுவை உணர்வை ஏற்படுத்துகிறது.

தலைவியின் நகை

தலைவி, தலைவனைத் தன்னிடமிருந்து பிரித்துப் பரத்தை வீட்டில் சேர்க்கின்ற பாணனைப் பற்றித் தோழியிடம் நகையாடிக் கூறும் போது, ‘புதிய புதிய பரத்தையரை தேடித் தலைவனிடம் சேர்க்க ஆசையுடன் வரும் பாணன், நம் தெருவில் வரும் போது கன்று போட்ட பசு ஒன்று அவன் மீது பாயவே, அவன் யாழைக் கீழே போட்டு விட்டு என் வீட்டினுள் ஓடி வந்தான். நான் அதைப் பார்த்து உள்ளுக்குள் சிரித்துக் கொண்டே அவன் எதிர்சென்று, இதுவல்ல உன் வீடு, அதோ இருக்கிறது உன் வீடு எனப்

பரத்தை வீட்டைக் காட்டினேன். இவ்வாறு கூறிய என்னையும் தன்னையும் பார்த்துக் கொண்டு மயங்கிய மனத்தினனாய் என்னைத் தொழுது நின்றான் அப்பாணன். அதை இப்பொழுது நினைத்தாலும் சிரிப்பாய் வருகிறது எனக் கூறினாள்.

“நகையா கின்ற தோழி, நெருநல்

.....

என்னும் தன்னும் நோக்கி

மம்மர் நெஞ்சினோன் தொழுதுநின் றதுவே” ⁶⁹

இது பிறர்கண் தோன்றிய மடமை பற்றிய நகைச்சுவைக் காட்சியாகும்.

தலைவியின் இளமை

திருமணமாகி சில காலங்களில் தலைவன் போர் போன்ற நிமித்தங்களுக்காகத் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லக் கூடிய சூழலில் தலைவியின் இளமை பற்றிய செய்திகள் அதிகம் இடம்பெற்றுள்ளன.

“இளமை பாரார் வளம்நசைஇச் சென்றோர்

இவனும் வாரார் எவணரே? என

பெயல புறந்தந்த பூங்கொடி முல்லைத்

தொரு முகை இலங்கு எயிறு ஆக

நகுமே தோழி நறுந்தண் காரே” ⁷⁰

இப்பாடலில் தலைவன் திரும்பி வருவேன் எனக் கூறிச் சென்ற கார்காலம் வந்துற்றது. ஆனால் தலைவனோ இன்னும் திரும்பி வரவில்லை. எனவே கார்காலத்தில் மலர்ந்த முல்லை மலர்கள் தலைவியிடம் இனியும் உன் தலைவன் வரவில்லையே என்று எள்ளி நகையாடுகின்றன.

தலைவியின் அறியாமை

களவுக்காலத்தில் பிறர் அறியாதவாறு வந்து தலைவியின் நலத்தை நுகர்ந்து செல்கிறான் தலைவன். அப்போது அவன் கூறிச் சென்ற சூள்

பொய்த்துவிட்டது. சூள் பொய்த்தமை கூறிக் கேட்டாலும் அவன் கூறியதைக் கேட்டவர்கள் ஒருவரும் இல்லை. சான்றாதற்குப் பயன்படாத நாரையானது தலைவன் சூளுரைக்கும் பொழுது தன் உணவாகிய மீனைப் பெறும் பொருட்டு அங்கு நின்றது. நாரையானது தலைவனின் சூளுரையினைக் கேட்டிருந்தாலும் அதனால் எனக்கு உதவி செய்ய முடியாது என வருந்துகிறாள். இதனை,

“யாரும் இல்லை தானே கள்வன்

தான் அது பொய்ப்பின் யான் எவன் செய்கோ?

தினைத்தாள் அன்ன சிறுபசங் கால

ஒழுகுநீர் ஆரல் பார்க்கும்

குருகும் உண்டு தான் மணந்த ஞான்றே” ⁷¹

என்ற பாடல் அடிகளின் வழி தலைவனின் சூளுரையினை நாரை கேட்டிருக்கும் என்றும் பேச முடிந்தால் நாரை வந்து சான்று கூறும் என்று நினைக்கும் தலைவியின் பேதமை நிலையினை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

அழுகை

மெய்ப்பாடுகளின் வரிசையில் இரண்டாவதாக அமைந்துள்ளது ‘அழுகை’ என்னும் மெய்ப்பாடு. இதனுடைய பொருள் துன்பம் என்பதாகும். இந்த மெய்ப்பாடு ‘அவலம்’ எனும் பெயராலும் வழங்கப்பெறும். அழுகை உண்டாவதற்கான அடிப்படைக் காரணங்களாகத் தொல்காப்பியர்,

“இளிவே இழவே அசைவே வறுமையென

விளிவில் கொள்கை அழுகை நான்கே” ⁷²

எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

தலைவனின் பிரிவைத் தாங்க இயலாத தலைவி ‘அழுகை’ எனும் மெய்ப்பாட்டிற்கு உள்ளாகின்றாள்.

“அழுதும் புலம்பியும் அரற்றியும் பிரிவிடைத் தலைவியர் கூறுவன
பலவாகும். இவை கருத்தால் ஓரளவு மாறுபட்டிருப்பினும்
உணர்வால் ஒருமை உடையனவாகும்”⁷³

என்று து.சிவராஜ் அவர்கள் குறிப்பிடுவது கருதத்தக்கது.

தலைவியின் அழகை

தோழி, தலைவனிடம், ‘நீ உன் பரத்தையை இகழ்ந்து அவளை
விட்டுச்செல்ல, அவள் தன் முக அழகு கெடும்படியாக அழுது ஏங்கி, ஊர்
எங்கும் அலர் தூற்றப்படுகின்ற உன்னைக் காண்பதற்காகத் தேடிச்
செல்வாள்’ என்று கூறுகின்றாள்.

“எழுதெழில் சிதைய அழுதன ளேங்கி
வடித்தன வருத்த தித்திப் பல்லூழ்
நொடித்தெனச் சிவந்த மெல்விரல் திருகுபு
கூர்நுனை மழுகிய எயிற்றன்
ஊர்முழுது நுவலுநிற் காணிய சென்மே”⁷⁴

இதில் தலைவன் பரத்தையை எள்ளியதற்காக அவள் அழுது ஏங்கியமை,
இளிவு என்னும் பொருளில் தோன்றிய அவலச் சுவையாகும்.

அழகை என்பது தனி மனிதனை மட்டுமல்லாமல் அந்த
உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமைப்பட்ட பிறரையும் தாக்குகின்றது. களவில்
புணர்ந்து பின்பு வரைந்து கொள்ளாமல் காலம் தாழ்த்தியமையைக் கண்டு
வருந்தியவளாகத் தோழியிடம் தன் நிலைமையைக் கூறி அழுகின்றாள்
தலைவி.

களவுக்காலத்தில் தலைவன் தன்னுடைய நலன்களை பலவாறாகப்
புகழ்ந்து பாராட்டியும் உறுதிமொழிகள் பலவற்றைக் கூறியும் தன்
வயப்படுத்தினான். அவன் இப்பொழுது அவற்றையெல்லாம்
புறக்கணித்தவனாய் பரத்தமை கொண்டு ஒழுகுதல் தகுமோ? அவன் என்னை

களவில் மணந்த நாளில் ‘இனி நினை என்ரும் பிரியேன்’ என்று உறுதி கூறியவன் இன்று அவ்வுறுதி மொழியை மறந்தது ஏன்? என்று வருந்தி அழுகை உணர்வினை வெளிப்படுத்தினாள். இதனை,

“அள்ளல் ஆடிய புள்ளிக் கள்வன்

.....

நல்ல சொல்லி மணந்து இனி

நீயேன் என்றது எவன் கொல்? ⁷⁵

என்னும் பாடல் அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

தலைவன் பிரிவு

தலைவன் பிரிந்தமையால் மெலிவுற்ற தலைவி வருத்தமுற்று அழுகிறாள். அப்பொழுது தோழி தலைவியை நோக்கி, நீ அழுதது ஏன் என்று வினவினாள். அதற்குத் தலைவி தலைவர் பிரிந்த காலத்தில் அழாமல் உடன்பட்ட என் கண்கள், இப்பொழுது அழுவது நாணமற்ற செயலாகும் என்று கூறினாள். இதனை,

“தண் வரல் வாதையும் பிரிந்திசினோர்க்கு அழலே” ⁷⁶

என்பதன் மூலம் அறியலாம்.

பொருள் தேடச் சென்ற தலைவன் பிரிந்ததை எண்ணித் தலைவி வருந்தியது கண்ட தோழி நீ வருந்துவது புறத்தார்க்கு அலராகுமென்று வற்புறுத்துவது கேட்ட தலைவி, நம்முடைய ஊர் இனிமையுடையதாயினும் தலைவன் இல்லாது பொலிவிழந்தாற் போல வருத்தம் உண்டாக்குகின்றது. இதைக் காணும் போது நான் எங்ஙனம் வருந்தாது ஆற்றியிருப்பேன் எனக் கூறுகின்றாள்.

“வேட்டம் பெய்யாது வரைவளஞ் சிறப்பப்

பாட்டம் பெய்யாது பரதவர் பசுர

இரும்பனத் தீம்பழி யுண்போர் மகிழும்

.....

பெண்ணை யிவரு மாங்கண்

வெண்மணற் படப்பையெம் அழுங்க லூரே” 77

என்ற பாடல் வழி அறியலாம்.

தலைவியின் இழிவு

இழிவு என்பது பிறர் தன்னை எளியன் ஆக்குதலால் பிறக்கிறது. தனிமை பொருந்திய எனக்குப் பற்றுக்கோடாக விளங்கும் என் தலைவன் எங்குள்ளானோ? என் கண்கள் நீர் நிறைந்து மார்பகத்திடை வழிந்து கரிய கால்களையுடைய வெண்குருகு இரை மேயும் பெருங்குளம் போல ஆயிற்று என்று தலைவி கூறுகிறாள். இதனை,

“கான இருப்பை வேனில் வெண்பூ

.....

பயிங்குமலை அருஞ்சுரம் இறந்தவர்ப் படர்ந்து

பயிலருள் நடுநாள் துயிலரி தாகித்

தெண்ணீர் நிகர்மலர் புரையும்

நன்மலர் மழைக்கற்கு எளியவாய் பனியே” 78

என்ற பாடல் அடிகள் வழி அறியலாம்.

இளிவரல்

இளிவரல் என்பது இழிபு என்னும் பொருளைக் குறிக்கிறது. இழிபு எனினும் தாழ்வு எனினும் ஒன்றேயாகும். நகை என்னும் மெய்ப்பாடு மாந்தருக்கு நல்மருந்தாக அமைந்துள்ளது. அழகை என்னும் மெய்ப்பாடு மாந்தரின் பிணிக்கு மூலமாக அமைவது. இளிவரல் என்னும் இம்மெய்ப்பாடு மாந்தரின் சோர்வுக்குக் காரணமாக அமைகிறது. மெய்ப்பாடுகளின் வரிசையில் மூன்றாவதாக அமைந்துள்ளது இளிவரல் என்னும் மெய்ப்பாடு. இம்மெய்ப்பாடு மூப்பு, பிணி, வருத்தம், மென்மை என்னும் இந்நான்கின் அடிப்படையில் தோன்றும் எனத் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார். அவை,

“மூப்பு பிணியே வருத்தம் மென்மையோடு

யாப்புற வந்த இளிவரல் நான்கே” ⁷⁹

என்பதாகும். வருத்தம், துன்பம், நோய் ஆகிய சொற்களாலும் இளிவரல் குறிக்கப்படுகிறது.

தலைவன் வருத்தமுறல்

ஊழ்வினை காரணமாகத் தலைவியைக் கண்டு கூடிப் பிரிந்தான் தலைவன். அதன் பின்னர் அவளைக் காண முடியாது வருந்தினான். தன் நெஞ்சைக் கவர்ந்த தலைவியின் தன்மையைப் பின்வருமாறு கூறுகின்றான்.

“இலங்கு முத்து உறைக்கும் எயிறு கெழு துவர்வாய்

ஆரம் போழ் அவ்வளைக் குறுமகள்” ⁸⁰

முத்துக்களைப் போன்ற பற்களையுடையவள், பவழம் போன்ற சிறந்த வாயை உடையவள். இச்சிறப்பினை உடைய என்னுடைய தலைவியை இனி எங்கு காண்பேனோ என்று தலைவன் வருத்தமுறுவதை இப்பாடலால் அறியமுடிகிறது.

தலைவனின் பொய்ம்மொழி

பரத்தையிற் பிரிந்து சென்று வந்த தலைவனிடம் தலைவியானவள் நெற்குவியலையுடைய உறையூரினிடத்தில், ஓடக்கோலும் நிலைத்தலில்லாத காவிரியின் நீர்ப்பெருக்கில், குழை முதலாகிய ஒளிபொருந்திய அணிகளையுடைய உன்னால் விரும்பப்பட்ட பரத்தையோடு, வேழக்கரும்பாலாகிய வெள்ளிய தெப்பத்தினைக் கொண்டு, பூமிநாட்டாரது குளத்தினை நாடிச் சென்று விளையாடும் களிறும் பிடியும் போல, முகமலர்ந்து அழகிய மார்பிலுள்ள மலர்மாலை அழகு கெடுமாறு தோற்றுப் புனலாடினை இன்று இங்கு வந்து மார்பில் தோன்றிய தேமலையும், குற்றமற்ற கற்பினையுமுடைய என் புதல்வனின் தாயே என்று வஞ்சனை பொருந்திய பொய்ம்மொழியினைக் கூறி எம்முதுமை நிலையினை இகழாதே கொள்.

அம்முதுமைக்கு நாங்கள் அமைவோம் எனக் கூறுவதாகப் புலவர் பரணர் பாடுகின்றார்.

“பிண்ட நெல்லின் உறந்தை யாங்கண்
கழைநிலை பெறாஅக் காவிரி நீத்தங்
குழைமாண் ஒள்ளிமை நீவேய் யோளொடு
.....
முதுமை யெள்ளல் அ.து அமைக்கும்” ⁸¹

இதில் ‘சுணங்கினையும் கற்பினையு முடைய புதல்வன் தாயெனப்
பொய்ம்மொழி பயிற்றி எம் முதுமை எள்ளல்’ என்பது முதுமை காரணமாகத்
தன் கண் தோன்றிய இளிவரலாகும்.

தலைவனின் ஏக்கம்

தலைவன் தலைவியிடம் பழகிப்பழகி அன்பு மிகக் கொண்டான்.
அவள் அவனது எண்ணத்திலிருந்து அகலவே இல்லை. அவள்
சேய்மையினளாக இருந்ததால் ஒரு சமயம் அவனால் காண முடியாமல்
திகைத்தான், ஏங்கினான், ஏங்கிக் கலங்கினான்.

அவனுடைய ஏக்கத்தில் அவனுக்கு ஓர் அழகான நிகழ்ச்சியொன்று
நினைவில் தோன்றியது. அ.தாவது நாரை ஒன்று அது முதுமை
பருவமுடையது. அதன் சிறகு உதிர்ந்து போயிற்று. அது வானத்தில் பறக்க
முடியாத நிலையினை உடையது. கீழ்க்கடற்கரையிலே கிடைக்கும் மீனை
உண்டு பசியாறி வந்தது. அத்தகைய அந்நாரை வாலிபமாக இருந்த
பொழுது ஒருமுறை மேற்குக் கடற்கரைக்குச் சென்று அயிரை என்னும் மீனை
உண்டு மகிழ்ந்து வந்தது. அந்த நினைவு இப்பொழுது அதற்கு வந்தது.
இப்பொழுதும் சென்று மீன் உண்டு வர வேண்டும் என்ற ஆசையும் அதற்கு
உண்டாயிற்று. உடனே மேற்குக் கரைக்குப் பறந்து செல்ல எண்ணியது
படபட என்ற சிறகை அடித்தது தலையை உயரத் தூக்கித் தூக்கிப்
பார்த்தது. ஆனால் அது பறக்கும் வலிமையற்று ஏங்கிக் கலங்கியது.

அந்த நாரையின் நிகழ்ச்சி அவனது எண்ணத்தில் தோன்றியது. உடனே அவன் மிகவும் வருத்தத்துடன் ‘என் கதியும் அவ்வாறே ஆயிற்றே’ என்று சொல்லி ஏங்கினான். தன் காதலியைக் காண முடியாததால் அவ்வாறு ஏங்கினான். இந்தக் காட்சியைப் பரணர்,

“குணகடல் திரையது பறைதபு நாரை
திண்தேர்ப் பொறையன் தொண்டி முன்துறை
ஆயிரைஆர் இரைக்கு அணவந் தாஅங்குச்
சேயள் அரியயோட் படர்தி
நோயை நெஞ்சே நோய்ப்பா லோயே” ⁸²

எனப் பாடி சித்திரிக்கின்றார்.

இப்பாடலில் நெஞ்சை வேறாக நிறுத்திக் கூறியமையால் இது பிணி என்னும் பொருள் பற்றிப் பிறன் கண் தோன்றிய இளிவரலாகும்.

பசலை பாய்தல்

தலைவனைப் பிரிந்து வாடும் தலைவி மேனி முழுவதும் பசலை படர்ந்து பார்ப்போர் இரங்கும் வண்ணம் தோற்றம் அளித்தல் இயல்பு.

“களவு, கற்பு என்ற இருநிலை வாழ்விலும் ஏற்படும் பிரிவை ஆற்றாமல் துயருறும் தலைவியின் நிறவேறுபாடே பசலை பாய்தல் என்னும் மெய்ப்பாடாகும். இம்மெய்ப்பாடுகள் பசலை எனவும், பசலை பரத்தல் எனவும் பசலை பாய்தல் எனவும் பசலை நோய்” ⁸³

எனவும் வழங்கப்படும்.

பசலையின் தோற்றம்

பசலையைப் பற்றித் தொல்காப்பியர்,

“வண்ணம் பசந்து புலம்புறு காலை” ⁸⁴

எனக் கூறுவர். பசலை தலைவியின் இயல்பான நிறத்தைப் பற்றிப் படர்கிறது.

“யாமரத்தின் ஒளிமிக்க தளிரில் அரக்குப் பொடியினைத் தூவினாற்

போலப் பசலை படருவதாகக் கூறுவர்” ⁸⁵

கல்லாடனார். இவ்வாறு தலைவியின் இயல்பான நிறத்தைப் பற்றிப் படர்ந்த பசலையின் நிறத்திற்கு, ஆம்பல் பூந்தாதும், ஞாழல்வீயும், கொன்றைப் பூவும், பீர்க்கம்பூவும், புன்னை பென்னேர் தாவுதும், பொன்னின் நிறமும் உவமைகளாகக் கூறப்படுகின்றன.

“பொய்கைப் பூத்த புழைக் கால் ஆம்பல்

தாது ஏர் வண்ணம் கொண்டன” ⁸⁶

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் வரிகள் பசலையானது ஆம்பல் பூந்தாதுவைப் போன்று பொன்னிறமாகக் காட்சியளித்ததைப் புலப்படுத்துகின்றன. பசலை நோயினால் தலைவியின் அழகு கெடுவதை,

“நலம் கவர் பசலை” ⁸⁷

என்ற பாடல் வரி தெளிவுபடுத்துகின்றது.

பசலையின் இயல்பு

தலைவன் பிரிவால் தலைவி எய்தும் பசலை பற்றியும் அவன் வந்த போது அது எய்வது குறித்தும் சங்கப் புலவர்கள் கூறியுள்ளனர். இதனை,

“.....முழங்குகடல்

திரை தரு முத்தம் வெண்மணல் இமைக்கும்

தண்ணம் துறைவன் வந்தென

பொன்னினும் சிவந்தன்று கண்டிசின் நுதலே” ⁸⁸

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் உணர்த்துகிறது. வள்ளுவரும் பசலை நோய் பரவும் நிலையை,

“விளக்கற்றம் பார்க்கும் இருளே போல் கொண்கன்

முயக்கற்றம் பார்க்கும் பசப்பு” ⁸⁹

என்ற குறட்பாவில் குறிப்பிடுகிறார்.

“கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாது
நல்ஆன் தீம்பால் நிலத்து உக்கா அங்கு
எனக்கும் ஆகாது என்னைக்கும் உதவாது
பசலை உண்இயர் வேண்டும்
திதலை அல்குல் என் மாமைக் கவினே” ⁹⁰

இப்பாடலில் தலைவி, தலைவனது பிரிவால் அழகு இழந்து பசலை பூத்துப் பெரிதும் துன்ப நிலைக்கு உள்ளாகின்றாள். ‘அழகு இழந்து’ என்றும் ‘பசலை பூத்து’ என்றும் கூறப்படுவதால் முறையே ‘மூப்பு, பிணி’ ஆகிய இருநிலைக்களன்களால் ‘இளிவரல்’ என்ற மெய்ப்பாடு ஏற்படுகின்றது. இப்பாடலின் ஆசிரியரான வெள்ளிவீதியார் பசலை நோயினைப் பற்றி ‘கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாது நல்ஆன் தீம்பால் நிலத்துக்கா ஆங்கு’ என்று உவமை நயத்துடன் குறிப்பிடுவதை இதன் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

மருட்கை

மருட்கை என்னும் மெய்ப்பாடு மனிதனின் மன உணர்வை ஒரு நிலையில் நிற்கச் செய்யாது, உலகில் பலவாறு திரிந்து வேறுபாடு கொள்ளச் செய்வதாகும். மனித வாழ்க்கையில் அடுத்தடுத்து, நேரத்துக்கு நேரம் எண்ணமும், அது பற்றிய சிந்தனையும் வேறுபட்டிருத்தல் இயல்பு. ஒரு நேரத்தில் இருக்கும் எண்ணம் மறுநேரத்தில் இருப்பதில்லை. மனிதன் ஒரு சமயத்தில் ஒன்றைக் கண்டு வியப்படைகின்றான். மற்றொரு சமயத்தில் வேறொன்றைக் கண்டு வேதனைப்படுகிறான். அதனையடுத்து இன்னொன்றைக் கண்டு இரக்கப்படுகிறான். பின்னர் பிறிதொன்றைக் கண்டு சீற்றம் கொள்கிறான். இவ்வாறாக மனித உள்ளத்தில் பல்வேறு உணர்வுகள் அடுத்தடுத்து தோன்றிய வண்ணம் இருக்கின்றன.

அவ்வாறு தோன்றும் உணர்வுகளுள் ஒன்றே மருட்கை என்பது. இம்மருட்கையானது மெய்ப்பாடுகளின் வரிசையில் நான்காவதாக அமைந்துள்ளது. மருட்கை என்னும் மெய்ப்பாடு ‘வியப்பு’ என்னும் பொருளைக் குறிக்கிறது. எனவே இம்மெய்ப்பாட்டினை ‘வியப்பு’ என்று வழங்குவர். இவ்வியப்புணர்வு தோன்றுவதற்கான அடிப்படைகளாக,

“புதுமை பெருமை சிறுமை ஆக்கமொடு

மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே” ⁹¹

எனத் தொல்காப்பியனார் வகுத்துரைக்கின்றார்.

தலைவியின் வியப்பு

அகன்ற மார்பினன், உயர்ந்த தோளினன், அழகுக்கு அழகு செய்யும் கட்டழகுக் காளையவன், கையில் வில் பற்றியவன், சிறந்த அம்புகளைக் கொண்டவன், மலர் மாலையணிந்த தோற்றமுடையவன், காட்டில் அம்பு எய்து வேட்டையாடப் புறப்பட்டவன், ஓர் அம்பைச் செலுத்தி யானையொன்றைத் துரத்தியவன், ஓடிய யானையைத் தேடி வந்தவன் முதிர்ந்த கதிர்களையுடைய தினைப்புனத்தின் அருகில் நின்று கொண்டிருந்தான்.

நடைபாதையில் சென்றவர்கள் அனைவரும் அவ்வழகனைப் பார்த்துச் சென்றனராயினும் அவர்களுடைய பார்வையில் எந்தவித மாற்றமும் இல்லை. எதையும் இயல்பாக பார்ப்பது போலவே பார்த்துச் சென்றனர். ஆனால் அவ்வழகி மட்டும் எதையும் பார்ப்பது போல் பார்க்காமல் ஒரு புது உணர்வுடன் பார்த்து நின்றாள். அன்று பகல் கழிந்தது. அவ்வழகனும் சென்றுவிட்டான். அவ்வழகியும் தன் தோழியுடன் இல்லத்திற்குச் சென்று விட்டாள். அவள் இல்லத்திற்குச் சென்றாளே ஒழிய அவளுடைய உள்ளம் அவனது உருவத்தின் அருகிலேயே நிலையாக நின்றது. அதனால் அவளுக்குச் சிறிதும் உறக்கம் இல்லை. அவள் அவனைப் பார்க்க வேண்டும்

என ஆவல் கொண்டாள். ஆனால் அவனை பார்க்க முடியாமையால் கலங்கினாள். அவ்வாறு கவலை கொள்ளவே அவளது உடலும் தோளும் இளைக்கத் தொடங்கின. அந்நிலையில் நீர் வடியும் கண்களோடு தோழியிடம் வினவும் இக்காட்சியை,

“உருவ வல்வில் பற்றி அம்புதெரிந்து
செருச்செய் யானை சென்னெறி வினாஅய்
.....
ஓரியா னாகுவ தெவன்கொல்
நீர்வார் கண்ணொடு நெகிழ் வதோ ளேனே” ⁹²

எனப் புலவர் கபிலர் பாடிச் சித்திரிக்கின்றார்.

இப்பாடலில் தலைவி தன் கருத்து வெளிப்படாது, தன் உடம்பின் கண் தோன்றிய புதுமையைத் தோழியிடம் சொல்லி வியத்தலாதலால் புதுமை காரணமாகத் தன் கண் தோன்றிய வியப்பு அமைந்து காணப்படுகிறது.

காதலின் பெருமை

தலைவியொருத்தி தன் தோழியிடம் தன் காதலின் பெருமை காரணமாக வியப்பு தோன்றப் பேசுகின்றாள்.

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரிலும் ஆரளவு இன்றே சாரல்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடொனாடு நட்பே” ⁹³

குறிஞ்சிப் பூக்களைக் கொண்டு மலைப்பகுதியில் பெரிய தேனை வண்டுகள் தொகுத்தற்கு இடமாகிய நாட்டையுடைய தலைவனோடு நான் கொண்ட நட்பு நிலத்தை விட அகலத்தால் பெரியது என்றும், வானத்தை விட உயர்ச்சியால் பெரிது என்றும் உள்ளே புகுந்து எல்லையைக் காண முற்பட்டால் கடலை விட ஆழத்தால் அளவிட முடியாதது என்றும் தலைவன் மீது கொண்டுள்ள

அன்பினை பெருமையாகக் கூறுகின்றாள். இது தன் கண் தோன்றிய பெருமை பற்றிய வியப்பாகக் காணப்படுகின்றது.

தலைவனின் சிறுமை

இளைஞன் ஒருவன் ஒருத்தியின் மீது காதல் கொண்டான். அவளுக்கும் அவன் மீது காதல் உண்டு. ஆனாலும் அவன் தன் காதல் நிறைவேற வேண்டுமென்றால் அவளது தோழியின் துணையைப் பெற வேண்டும் என்று எண்ணினான்.

அவ்வாறே தோழியினிடம் தன் காதலை எடுத்துக் கூறி அவளுடைய உதவியை வேண்டினான். தோழியும் அவனுக்கு துணை செய்வதாக வாக்களித்து, தலைவியிடம் சென்று, தன்னிடம் அவன் நடந்து கொண்ட வகையினை எடுத்துக் கூறினாள், ‘ஒளிவீசும் உயர்ந்த அணிகளை உடையவளே! வழியில் ஒரு இளைஞனைக் கண்டேன். அவன் ஏதோ ஒரு பொருளை என்னிடம் பெற நினைப்பவன் போல் பணிந்து நின்று சில சொற்களைச் சொல்லத் தொடங்கினான். ஆனால் அவனுடைய நிலையை நோக்கினால், உலகம் அனைத்தையும் காக்க வல்ல பெருநிலை உடையவன் போல் உள்ளான். கல்வி கேள்வியில் சிறந்தவர்களிடம் உயர்ந்த உண்மைகளை உணர்ந்தவன் போல் தன்னடக்கமும் பெற்றிருந்தான். வறியவர்களின் பசித்துன்பத்தை தனது ஈகைக் குணத்தால் போக்க வல்ல பெரும்பொருளை உடையவன். இத்தகைய தகுதிகளையுடைய அவன் என்னுடைய முன்னிலையில் இரந்து நின்று சில சொற்களைக் கூறினான் என்று கூறுகின்றாள். இதனைக் கபிலர்,

“ஒன்று இரப்பான்போல் எளிவந்தும் சொல்லும் உலகம்
புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையும் உடையன்

.....

சொல்லும் சொல்கேட்ட சுடர்இழாய்” ⁹⁴

எனப் பாடி உணர்த்துகின்றார்.

இதில் உடல் வன்மையும், அறிவு வளமும், ஈகைக் குணமும் கொண்ட அப்பெருமகன், ஒரு பெண்ணிடம் தன் தகுதிப்பாட்டை மறந்து இரந்து நின்று பேசுதல் என்பது, பெரியோர் சிறியதைச் செய்ததைக் குறிப்பதாக அமைகிறது.

தலைவன் தலைவியின் பண்பையும் அழகு

நலன்களையும் எடுத்துரைத்தல்

பாங்கன் தலைவனை தலைவியினிமித்தம் இடித்துரைக்கிறான். அதனைக் கேட்ட தலைவன் தலைவியின் வனப்பு, விரைவு, நீட்சியான கூந்தல், மெலிந்த பார்வை இவற்றைப் புனைந்துரைத்து, இவளை மறந்து என்னால் வாழ முடியாது எனத் தலைவியின் அழகு நலனில் மயக்கம் கொள்கிறான். இதனை,

“சாஅய் நோக்கினள் மாஅயோளே” ⁹⁵

என்னும் பாடல் அடி மெய்ப்பிக்கிறது.

பூஞ்சோலை ஒன்றில் பெண்ணொருத்தி அழகிய மலர்களைப் பறித்துத் தலையிலே வைத்து முழுமதி போல அழகு பெற்று விளங்கினாள். இதைப் பார்த்த தலைவன் அவள் மீது ஆசை கொண்டு பேச முற்படுகிறான். ஆனால் அவள் தலைவனது பேச்சிற்கு செவி சாயக்காமல் புறக்கணித்துச் செல்கிறாள். அப்போது அவன் தன்னுள்ளேயே இவளைச் சொல்லிக் குற்றம் இல்லை. இவளது பெற்றோரைச் சொல்லியும் குற்றம் இல்லை. இந்த நாட்டு அரசன் பறையறைந்து அழகி வருகிறாள், காளையே கண்ணை மூடிக் கொள் காதல் கொள்ளாதே! என்று சொல்லியிருக்க வேண்டும். எனவே அரசனைத் தான் நான் குற்றம் சொல்வேன் எனத் தலைவியின் அழகைப் புகழ்ந்தான். இதனை,

“பறை அறைந்தல்லது சொல்லற்க! என்னா

இறையே தவறு உடையாள்” ⁹⁶

என்னும் பாடல் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

தலைவன் தலைவியிடம் என் இனிய சொல்லிற்கு எதிர்பேசாமல் இருக்கிறாய், நாணம் கொள்கின்றாய், உன் கண்களும் உன் கரும்பு எழுதப்பட்ட தோள்களும் என்னை வருத்தம் கொள்ளச் செய்கின்றன என இரண்டாம் நாள் சந்திப்பில் எதிர்ப்பட்டபோது அவளது அழகு நலனை எடுத்துரைத்தான். இதனை,

“பெரும் பெயர்க்கூடல் அன்னநின்

கரும்புடைத் தோளும் உடையவால் அணங்கே” 97

என்னும் பாடல் அடிகளால் உணரமுடிகின்றது.

தோழியின் சூழ்ச்சி

தலைவன் தலைவியை சந்திக்கும் பொருட்டு குறியிடத்திற்கு வந்து செல்கின்றான். அதனையறிந்த ஊரார் தலைவி குறித்து அலர் தூற்றுகின்றனர். இதனைக் கண்டு வருந்திய தோழி தலைவனுக்கு வாயில் மறுக்கின்றாள். இதனை,

“.....

நேர்இறை முன்கை பற்றி

சூர மகளிரோடு உற்ற குளே” 98

என்ற பாடல் வரிகளால் அறியலாம். இப்பாடலில் தலைவனை, விரைவில் தலைவியை திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டித் தோழி வற்புறுத்தி வாயில் மறுக்கின்றாள். அதன் பொருட்டு தலைவியிடம் ‘நீ வருந்தற்க, உன்னைத் தலைவன் விரைவில் திருமணம் செய்து கொள்ள இந்தச் சூழ்ச்சி அவசியம் என்கிறாள். இப்பகுதியில் தோழியின் சூழ்ச்சி வரைவுக்கு ஆக்கமாக உள்ளதை அறிய முடிகிறது. இதன் மூலம் மருட்கை என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றுகிறது.

அச்சம்

அச்சம் என்னும் மெய்ப்பாடு மிகவும் கொடுமை வாய்ந்ததாகும். அச்சம் என்பது பொதுவாக வாழ்வின் நலத்திற்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் தடையானதாகும். இம்மெய்ப்பாடு இல்லாத உயிரே உலகத்தில் இல்லை என்று கூறலாம். ஒவ்வொரு உயிரும் அச்சம் கொண்டு தான் வாழ்கின்றன. அச்சம் மிகுதியாகின்ற போது உயிர்கட்கு அழிவும் ஏற்பட்டு விடுகின்றது. பொதுவாக அச்சத்தினுடைய இயல்பு என்னவென்றால் ஆக்கத்தைத் தடை செய்வதும், அல்லலைக் கொடுப்பதும், அழிவை விளைவிப்பதாகும்.

அச்சம் கொடுப்பனவற்றைச் சான்றோர்கள் தொகுத்து, எத்தனை வகையால் அச்சம் எழுகின்றது எனக் கணக்கிட்டு அவையனைத்தையும் ஆராய்ந்து, சிலவகைகளாக அவற்றை வகுத்துள்ளனர். இதனை,

“அணங்கே விலங்கே கள்வர்தம் இறையெனப்

பிணங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே” 99

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவினால் அறியலாம்.

அணங்கு என்பது தெய்வத்தைக் குறிக்கும். தெய்வத்தால் அச்சம் தோன்றும். தெய்வம் என்பதில் பேய், பூதம், பாம்பு முதலியவை அடங்கும். விலங்கால் அச்சம் தோன்றும் என்பதில் யானை, சிங்கம் முதலியவை அடங்கும். கள்வரால் அச்சம் உண்டாகும் என்பதில் ஆறலைக் கள்வர், வழிப்பறிக் கொள்ளையர், கொலைஞர் முதலியன தீத்தொழிலர் அடங்குவர். இறைவனால் அச்சம் உண்டாகும் என்பதில் தந்தை, ஆசிரியர், அரசன் முதலியோர் அடங்குவர். இவ்வாறு தொல்காப்பியர் அச்சத்தை வகுத்துக் கூறியுள்ளார்.

தலைவனின் பிரிவச்சம்

“பிரிவச்சம் என்பது தலைமகன் தான் பிரிவதற்கு அஞ்சுவதும் தன்

தலைமகளைப் பிரிவினைச் சொல்லி அஞ்சுவித்ததும் ஆகும்.

அதாவது தலைவன் தலைவியைப் பிரிய நேரும் போது அச்சம் ஏற்படுகிறது.” ¹⁰⁰

இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைவன் தலைவியைப் பிரிய நேர்தலை எண்ணி, நினைப்பிரியேன், வினைமேற் கொண்டு பிரிந்தால் அங்ஙனம் செல்லுமிடத்தில் இரவலரைப் பெறாத துன்பத்தை அடைவேன் என்று அஞ்சி கூறுகிறான். இதனை,

“இரவலர் வாரா வைகல்

பலஆகுக! யான் செலவுறு தகவே” ¹⁰¹

என்னும் பாடல் அடிகளால் உணரலாம்.

தலைவியின் அச்சம்

களவொழுக்கத்தில் ஈடுபட்டத் தலைவியின் உடல் மாற்றங்களைக் கண்டு அவளை இல்லத்தின்கண் வைத்தாள் தாய், தலைவியை இல்லறச் சிறையிலே வைத்த பின்பும் அவளை மணந்து கொள்ளும் எண்ணமின்றி தலைவன் சிறைப்புறத்தே வந்து நின்றான். இதனால் இவன் என்னை மணந்து கொள்ளாமல் போய்விடுவானோ? என்று தலைவி அச்சம் கொள்கின்ற தன்மையை,

“நுண்மணல் அடைகரை நம்மொடு ஆடிய

தண்ணந் துறைவன் மறைஇ

அன்னை அருங்கடி வந்து நின்றோனே!” ¹⁰²

என்னும் பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

தெய்வப்பாவை

வள்ளல்கள் எழுவர் அவர்களுள் ஓரி என்பவனும் ஒருவன். இவனுக்குக் கொல்லிமலை சொந்தமானது. இக்கொல்லிமலையில் யானைகள் மிகவும் அதிகம். அவை மிகவும் கொடுமை வாய்ந்தவை. அங்கு வாழ்வோர் அவற்றைக் கொன்று அவற்றின் தந்தங்களைப் பாதுகாத்து வைத்திருப்பர்.

தமக்கு வறுமை வரும் போது அத்தந்தங்களை விற்றுத் தங்கள் வறுமையைப் போக்கிக் கொள்வார்கள்.

இத்தகைய கொல்லிமலையின் மேற்குப் பகுதியில் ஒரு பாவை இருந்தாள். அவள் தெய்வப் பாவையாவாள். அவள் காண்பவரை மயக்கிக் ‘கொல்லுதலையே’ தொழிலாக உடையவள். அத்தெய்வப்பாவை போன்ற பெண்ணை ஒருவன் கண்டான். அவள் மீது காதல் கொண்டு அலைந்தான்.

“அருவிப் பரப்பின் ஐவனம் வித்திப்

பருஇலைக் குளவியொடு பசுமரல் கட்கும்

காந்தளும் சிலம்பில் சிறுகுடி பசித்தென

கடுங்கண் வேழத்துக் கோடுநொடுத் துண்ணும்

வல்வில் ஓரிக் கொல்லிக் குடவரை

பாவையின் மடவந் தனளே” ¹⁰³

இப்பாடலில் குடவரையில் உள்ள பாவை அணங்காவாள். அவள் பிறரை மயக்கிக் கொல்லும் தொழிலையுடையவள். கண்டவரை மயக்கிக் கொல்லும் பாவை என்று கூறும்பொழுது இஃது அச்சத்திற்குரியது என்பது நன்கு விளங்குகிறது. இந்த அச்சம் தெய்வம் காரணமாக உண்டாகிறது.

ஆறலைக் கள்வரால் உண்டாகும் அச்சம்

தலைவன் பொருளீட்டி வரக் கருதியோ, கல்வி கற்று வரக் கருதியோ, பகைவரை வெற்றி கொண்டு வரக் கருதியோ, வெளிநாடு செல்ல விரும்புகிறான். அதனையறிந்த தோழி, அவன் மனைவியின் காதல் பெருமை, அவனைப் பிரிய நேர்ந்தால் வாழ முடியாத அவளது துயரக் கொடுமை ஆகியவற்றை எடுத்துக்கூறி, இன்பத்தை இளமைப் பருவத்திலேயே நுகர்ந்து விடுதல் வேண்டும், இன்பம் நுகரும் வாய்ப்பு வரும் வரை இளமை காத்திராது, ஆனால் செல்வத்தை என்று வேண்டுமானாலும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் என்று கூறி அவனது போக்கைத் தடுத்த போது,

“அரிமான் இடித்தன்ன அஞ்சிலை வல்வில்

புரிநாண் புடையின் புறங்காண்டல் அல்லால்

.....

பொருள்கொண்டு புண்செயின் அல்லதை அன்போடு

அருள்புறம் மாறிய ஆரிடை அத்தம்” ¹⁰⁴

எனக் கூறுகின்றாள். இத்தோழியின் கூற்றில் ஆறலைக் கள்வரால் உண்டாகும் அச்சம் உணர்த்தப்படுகின்றது.

தோழி குறி மறுத்தல்

தலைவியைச் சந்திக்க வேண்டும். அவளது ஒப்பற்ற நலத்தைப் பாராட்ட வேண்டும் என்பதே தலைவனின் ஆவலாக உள்ளது. அதை நிறைவேற்ற முடியாமல் தோழி தடுக்கின்றாள். இதனையறிந்த தலைவன் தோழியிடம், தலைவியை அடைவதற்காக நான் மடல் ஏறி ஊர் ஊராகச் செல்வேன் அல்லது இங்கே இருந்து கொண்டு மனநோயை வளர்த்துக் கொண்டு அதன் விளைவாக இறப்பேன் என தன் மனநிலையை வெளிப்படுத்துகிறான்.

தோழி குறி மறுப்பதாலேயே தலைவி தனக்குக் கிடைக்காமல் போய்விடுவாளோ என்ற பேரச்சம் அவன் உள்ளத்தில் பேய் உருக்கொண்டு நலிவிக்கின்றது. இதனை,

“மடல்மா ஊர்ந்து மாலை சூடிக்

கண்ணகன் வைப்பின் நாடும் ஊரும்

ஒண்ணுதல் அறிவை நலம் பாராட்டிப்

.....

கழறுபு மெலிக்கும் நோயாகின்றே” ¹⁰⁵

என்ற பாடல் அடிகளால் அறியலாம். ‘வரையாது தலைவியைப் பறக்கணித்து விடுவானோ’ என்று அஞ்சித் தோழி குறி மறுக்கின்றாள். இதனைத் தெரிந்து கொள்ளாது தலைவன், ‘தலைவி எனக்குக் கிடைக்க மாட்டாளோ?’ என்று பெருமளவில் அஞ்சி மேற்சொன்னபடி எல்லாம் பேசுகின்றான்.

தலைவி விலங்கினங்களால் அச்சப்படுதல்

தலைவி முன்பெல்லாம் தான் காணும் பலவற்றையும் கண்டு அஞ்சும் தன்மையுடையவளாக இருந்தாள். காதல் பெரிதாக வளர்ந்த பின்னும் அவளுடைய அச்சப்படும் இயல்பு அழிந்து போகவில்லை. முன்பெல்லாம் தனக்காக தனக்கு ஏதேனும் நேர்ந்துவிடுமோ என்று அஞ்சுவது அவளது இயல்பு. ஆனால் இப்பொழுது தன் காதலனுக்கு ஏதேனும் இடையூறு நேர்ந்து விடுமோ என்று பெரிதும் அஞ்சுகிறாள். இதனை,

“குன்றக் கூகை குழறினும் முன்றில்

பலவின் இருஞ்சினைக் கலை பாய்ந்து உகளினும்

அஞ்சும் மன் அளித்து என் நெஞ்சம் - இனியே

ஆர்இருட் கங்குல் அவர் வயின்

சாரல் நீள் இடைச் செலவு ஆனாதே” ¹⁰⁶

என்ற பாடல் வரிகளால் அறியலாம்.

காட்டில் ஏதேனும் சத்தம் கேட்டால் அஞ்சும் இயல்பு உடையவளாக இருந்த தலைவி, தலைவன் காட்டு வழி நடந்து வரும் பொழுது அவனுக்குத் தீங்கு நேராமல் காக்க அவ்வழி அவன் பின்னே தன் நெஞ்சு செல்ல விருலும்புகிறது என எண்ணுகின்றாள். காட்டில் உள்ள கொடிய விலங்குகளும், பாம்பும், இடி, மழை போன்ற இயற்கைக் கூறுகளும் தலைவனுக்கு ஏதேனும் தீங்கு விளைவிக்கலாம் என்ற அச்சமே தலைவியின் உள்ளத்தைப் பெரிதும் வருத்தமுறச் செய்கின்றது.

தலைமகள் ஐயுற்று கேட்டல்

தன் கணவன் பெதும்பைப் பருவத்து பரத்தை ஒருத்தியோடு உறவு கொண்டுள்ளதாக அச்சமுற்ற தலைவி அவனோடு ஊடல் கொள்கிறாள்.

தலைவனோ தனக்கு அவ்வொழுக்கம் இல்லையென்று தோழியிடம் கூறுகின்றான். தலைவி ஐயமுற்று கேட்பதை,

“கண்டிகும் அல்லமோ கொண்க! நின் கேளே!

முண்டகக் கோதை நனைய

தெண் திரைப் பௌவம் நின்றோளே!” ¹⁰⁷

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

பெருமிதம்

அச்சத்திற்கு எதிரானது பெருமிதம். அச்சம் என்பது மனிதனை எந்த அளவிற்குப் பதுங்கச் செய்தோ அல்லது ஒடுங்கச் செய்தோ காட்டுகின்றதோ அந்த அளவிற்குப் பெருமிதம் என்பது மனிதனை எடுப்பாகத் தோற்றமளிக்கவோ அல்லது மேம்பட்டு விளங்கவோ செய்கின்றது.

தொல்காப்பியர் கூறும் மெய்ப்பாடுகள் எட்டினுள் பெருமிதம் ஆறாவது மெய்ப்பாடாக அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பியர் பெருமிதம் எனும் மெய்ப்பாட்டினை வீரம் என்பதன் அடிப்படையில் வகுத்துள்ளார். தொல்காப்பியர் நுணுகி ஆராய்ந்து வீரச் செயலினை நான்காகப் பிரித்துள்ளார். வீரம் தோன்றுவதற்கு அடிப்படையாக தூண்டுதலாக நிலைக்களனாக அமைந்தவை கல்வி, தறுகண், இசைமை (புகழ்), கொடை என நான்காகும் என்று தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ளார்.

“கல்வி தறுகண் இசைமை கொடையெனச்

சொல்லப்பட்ட பெருமிதம் நான்கே” ¹⁰⁸

பெருமிதம் என்னும் மெய்ப்பாடு கல்வியினாலும், அஞ்சாமையினாலும், புகழினாலும், கொடையினாலும் வெளிப்படும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

மடலேறும் தலைவன்

மனம் விரும்பிய மங்கையை மணப்பதற்கு மடல் ஏறுதல் ஒன்றே வழியாகும் என்று உணர்ந்து துணிந்து மடலேறுகிறான் தலைவன். அவன் தான் விரும்பும் தலைவியின் ஊரார் கண்டு வருந்தும்படி மடல் மேலிருந்து,

“வல்லார்முன் சொல்வல்லேன் என்னை பிறர்முன்னர்க்

கல்லாமை காட்டி யவள்” ¹⁰⁹

எனக் கூறுகின்றான்.

‘கல்வியில் சிறந்து விளங்கக் கூடிய பெரியோர்கள் முன்னிலையில், அவர்கள் மதிக்கும் வகையில் பேசும் திறன் வாய்ந்த என்னைப் பிறர் முன் எதுவும் பேச இயலாத ஊமையாக்கிவிட்டாள் இவள்’ எனத் தலைவியைப் பழிக்கிறான் தலைவன். இதில் தன்னுடைய கல்விப் பெருமிதத்தை வெளிப்படுத்துகின்றான் தலைவன். ‘கற்றவர் முன் அவர் மதிக்கும் வகையில் சொல்லாட வல்லவன் தான்’ என்பது கல்விப் பெருமிதமாக அறியப்படுகிறது.

தலைவியின் பெருமித குணம்

தலைவன் தலைவியையும் இழிகுணம் நிரம்பிய பரத்தையரையும் ஒன்றாக நினைத்து வாழ்ந்து வந்தான். இத்தகைய தலைவனின் கொடுமைகளை மனதில் அடக்கித் தலைவி வாழ்ந்து வந்தாள். தலைவியின் இத்துன்ப நிலையை உணர்ந்த தோழி,

“நனைய காஞ்சிச் சினைய சிறுமீன்

யாணர் ஊரன் வாழ்க” ¹¹⁰

என்னும் பாடல் அடிகளில் தலைவியையும் இழிகுணம் நிரம்பிய பரத்தையரையும் ஒன்றாக நினைத்து வாழ்ந்து வந்த தலைவனின் கொடுஞ்செயல்களை மனதிற்குள் புதைத்து வாழ்ந்த தலைவியின் குணம் போற்றுதற்குரியது எனக் கூறினாள். இதிலிருந்து தலைவியின் பெருமித குணத்தை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

தலைவி, தலைவனிடம் உன்னைச் சேராமல் என் அழகு நலன் கெட்டுப் போவதாக இருந்தாலும் பரத்தையர் தோய்ந்த உன்னுடைய பரந்த மார்பை என்றும் பொருந்த மாட்டேன் என்று கூறுகின்றாள். இதிலிருந்து அவளுடைய பெருமிதச் சிறப்பு புலனாகின்றது. இதனை,

“எம்நலம் தொலைவது ஆயினும்

துன்னலம் பெரும! பிறர்த் தோய்ந்த மார்பே” ¹¹¹

என்னும் பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

தலைவனின் காமம்

“காமம் என்பது மனத்தினால் தூண்டப்பட்டு ஐம்புலன்களால்

உணரப்படும் செய்கை” ¹¹²

என்று வாஞ்சையானார் கூறுவதாக குப்புசாமி என்பவர் சொல்கிறார். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“பல்லிருங் கூந்தல் மகளிர்

ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைக என் தாரே” ¹¹³

என காமம் பற்றிய பெருமிதத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்.

பாங்கன் தலைவனை நோக்கி, ‘நீ காமநோயுறல் தகாது’ என்று கூறுகிறான். அதற்குத் தலைவன் வழியில் காண்பதற்குரியாரைக் கண்டு விட்டால் இயல்பாகவே உள்ளத்துள் அடங்கியிருந்த காமம் வெளிப்பட்டுவிடும் எனக் கூறுகின்றான். இதனை,

“பாணியும் உடைத்து அது காணுநர்ப் பெறினே” ¹¹⁴

என்னும் பாடல் அடியால் அறியலாம்.

தலைவியின் இல்லறச் சிறப்பைத் தலைவன் புகழ்ந்து கூறல்

பரத்தை உறவிலே நாட்டமுற்றுப் பிரிந்து சென்ற தலைவனிடத்தே தலைவி பெரிதும் ஊடல் கொண்டிருந்தாள். ஒருநாள் வீட்டிற்கு விருந்தினர்

வரக் கண்ட தலைவன், தானும் அவர்களோடு கலந்து கொண்டான்.
விருந்தினர் நடுவே அவனை வெறுத்து நோக்க விரும்பாத அவளும் ஏதும்
கூறாளாய் விருந்து சமைப்பதிலேயே ஈடுபட்டுவிட்டாள். இதனை,

“தடமருப்பு எருமை மடநடைக் குழவி
தூண்தொறும் யாத்த காண்தகு நல்லில்
கொடுங்குழை பெய்த செழுஞ்செய் பேதை
சிறுதாழ் செறித்த மெல்விரல் சேப்ப

.

முறுவல் கொண்ட முகம் காண் கம்மே” ¹¹⁵

என வரும் பாடலில் தலைவியின் அமைதியை வியந்து தலைவன் தன்
நெஞ்சோடு கூறிக் கொள்கிறான். தலைவியின் இயல்பான செயல்களை
மிகவும் மிகைப்படுத்திக் கூறுகின்றான். தலைவனோடு ஊடியபோதும்
விருந்தினர் முன்பாக இளமுறுவலுடன் தலைவனை நோக்கினாள் என்று
தலைவன் தலைவியைப் புகழ்ந்து பாராட்டுவதில் பெருமிதம் மிளிர்வதைக்
காண முடிகின்றது.

தலைவனின் அன்பு நிலை

தலைவன், தலைவியின் உள்ளம் அன்பு வழிப்பட்டுக் கலந்ததை
எண்ணியும், பொருட் செல்வத்தை விடவும் சிறந்த பெறுதற்கரிய
தலைவியைத் தன் காதலியாகக் கொண்டது கருதியும் தோழி தலைவனின்
அன்பு நிலையை தலைவிக்கு எடுத்துக் கூறி பெருமிதம் அடைகின்றாள்.
இதனை,

“.....

..... குளவி நாறு நறுநுதல்
நவ்வென மறப்பரோ - மற்றே முயலவும்
சுரம்பல விலங்கிய அரும்பொருள்
நிரம்பா ஆகலின் நீடலோ இன்றே” ¹¹⁶

என்ற பாடல் வரிகளின் வழி அறியலாம். இப்பாடலில் தோழி, தலைவியிடம், ‘தலைவன் உன் மேல் உள்ள காதல் மிகுதியால், பொருள் வேட்கைக் கொண்டு தங்குதல் இலர், விரைவில் மீள்வர்’ என்று குறிப்பிடுகின்றாள்.

தலைவியின் செருக்கு

ஏறுதழுவுதலில் தன் காதலன் வெற்றி கண்டதால் தலைவி அளவில்லா மகிழ்ச்சி கொள்கிறாள். தன் உறவினர்கள் வருவதைக் கண்ட அவளுக்கு பழைய நினைவுகள் வருகிறது. அன்று அவர்கள் என்னை மிகவும் ஏளனமாகப் பேசினார்களோ, இன்று என்னடி சொல்வார்கள் என்று தோழியிடம் கூறி சிரித்துக் கொண்டே செல்கிறாள். செல்லும் வழியில் தன் தாயைக் காண்கிறாள். கண்டும் காணாதவள் போல் செல்கிறாள். அந்த நேரத்தில் பறை ஒலி கேட்கிறது. தலைவியைத் தலைவனுக்கு மணம் முடிக்க பெற்றோர்கள் தீர்மானித்து விட்டனர் என்ற பறை அறிவிக்கப்பட்டது. இதைக் கேட்டதும் தலைவி கலகலவென சிரிக்கிறாள். ஏன் என்று தோழி வினவ அவனைக் கண்ட அன்றே என் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்து அவன் மனைவியாகி விட்டேன். இவர்கள் இப்போது தான் சேதி சொல்கிறார்கள் என்கிறாள். இதனை,

“அமைவரல் அருவி ஆர்க்கும்

இமையத்து உம்பரும் விளங்குக” ¹¹⁷

என்னும் பாடல் அடிகளால் தெளியலாம்.

வெகுளி

மெய்ப்பாடுகள் எட்டினுள் வரிசை முறைப்படி வெகுளி என்பது ஏழாவது மெய்ப்பாடாகும். வெகுளி என்பது ‘சினம்’ என்னும் பொருளைக் குறிக்கிறது. மனித வாழ்க்கையில் தோன்றுகின்ற பல்வேறு கேடுகளுக்கும் காரணமாக அமைவது வெகுளி.

“அவலம் மிகும் போது அதற்குக் காரணமானவர் மீது வெகுளி
பிறக்கின்றது” ¹¹⁸

என்ற மு.பொன்னுசாமியின் கருத்து குறிப்பிடத்தக்கதாக அமைகின்றது.

இவ்வெகுளியின் தன்மைகளை ஆராய்ந்தறிந்த தொல்காப்பியர்,
வெகுளி தோன்றுவதற்கான அடிப்படைகளை,

“உறுப்பறை குடிகோள் அலைகொலை யென்ற
வெறுப்பின் வந்த வெகுளி நான்கே” ¹¹⁹

என நான்காக வகுத்துக் கூறியுள்ளார்.

தலைவியின் இகழ்ச்சியுரை

தலைவன் பரத்தையர் மேல் அளவற்ற காமம் கொண்டு நெடுநாள்
ஒழுகுதலைக் கண்ட தலைவி, அவன் மனை திரும்பியதும் அவனை
இகழ்ந்துரைத்து,

“வெண் நுதற் கம்புள் அரிக்குரற் பேடை
தண்நறும் பழனத்துக் கிளையோடு ஆலும்
மறுஇல் யாணர் மலி கேழ் ஊர நீ
சிறுவரின் இணைய செய்தி
நகாரோ-பெரும நிற் கண்டிசினோரே” ¹²⁰

வெண்மையான நெற்றியையுடைய கம்புட்கோழியின் அரித்த குரல் கொண்ட
பெட்டை, குளிர்ந்ததும் நறுமணம் மிக்கதுமான ஊர்ப்பொது நிலத்தில் தன்
இனத்தோடு கூடியிருந்து ஆரவாரம் செய்வதற்கு இடமான குறைவற்ற புதிய
வருவாயினை மிகுதியாக உடைய ஊரனே! நீ நல்லது எது? கெட்டது எது?
எனப் பகுத்தறிய முடியாத சிறார்களைப் போன்று ஒழுகுகின்றாய். இதனைக்
கண்டார் உன்னை எள்ளி நகைக்கமாட்டார்களா? என்றாள். பிறர் நகைக்க
வாழ்தல் பீடுமிக்க நிலையில் உள்ளார்க்குப் பொருந்துவதன்று. உன்னுடைய
ஒழுக்கம் உன்னை மதிக்கத் தடையாக உள்ளது. சான்றோரின் இயல்பு
பழியெனில் உயிரையும் கொடுப்பதாகும். ஆனால் நீ அதற்கு மாறாய்

காணப்படுகிறாய் என்ற கூற்றில் தலைவனின் புகழுக்கு கலங்கம் ஏற்படுவதைக் கண்ட தலைவியின் வெகுளித்தனம் (சினம்) வெளிப்படுகிறது.

தலைவியின் சினம்

தளர்நடைப் பருவத்தில் உள்ள தன் மகனைத் தழுவி இன்புறுதலை மறந்து, பரத்தையரிடத்தே சில காலம் தங்கினான் தலைவன். மகன் நினைவு தோன்றியதால் வீடு திரும்பிய தலைவனை தலைவி தடுத்து சினந்து கூறியதை,

“தளர் நடைப் புதல்வனை உள்ளி, நின்

வளமனை வருதலும் வெளவியோளே” ¹²¹

என்ற பாடல் வரிகள் காட்டுகின்றன.

தலைமகள் வெறுத்துக் கூறல்

தலைமகன் தலைவியைப் பரத்தையின் பொருட்டுப் பிரிந்திருந்தான். பின் தலைவியோடு கூட விரும்பி பாணனைத் தூது அனுப்பினான். பாணன் தலைவியிடம் தலைவன் உன் இல்லத்திற்கு வருகிறான் என்று கூறி அவனது இனிய பண்புகளை தலைவியிடம் சொல்லி அவள் உடம்பாடு வேண்டிய பொழுது தலைவியானவள் வெறுத்துக் கூறியதாக அமைந்த ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் ஒன்று,

“நாண் இலை மன்ற பாண! - நீயே

கோள் நேர் இலங்கு வளை நெகிழ்த்த

கானல் அம் துறைவற்குச் சொல் உருப்போயே” ¹²²

பாணா தன்னைத் தவிர வேறு புகலில்லாத என் மீது இரக்கம் கொள்ளாது, என் அழகிய ஒளி உமிழும் வளையல்கள் எல்லாம் நெகிழ்ந்து விழும் அளவிற்கு பெரிதும் என்னை கவலைப்பட வைத்தான் தலைவன். அத்தகையோனுக்காக நீ அளவுக்கு விஞ்சிய நல்ல சொற்களை வீணே கூறுகிறாய்? உனக்குக் கொஞ்சமும் நாணமில்லையா என்று பாணனை இகழ்ந்து தன் வெறுப்பை வெளிக்காட்டுகிறாள்.

தலைவியின் குளுரை

முதியவர் ஒருவருடைய பசுக்கள், கோசருடைய விளைநிலத்தில் சென்று மேய்ந்துவிட்டன. அதைக் கண்ட கோசர் சினந்து, அப்பசுக்களை ஓட்டிச்சென்று கொடுமையாக அடித்தனர். அம்முதியவர் தம் பசுக்கள் மேய்ந்தது தவறு என்று குற்றத்தை ஒத்துக் கொண்டார். அவ்வாறிருந்தும் அக்கோசர்கள் முதியவரைக் கீழே வீழ்த்தி அவருடைய கண்களைப் பறித்து விட்டனர். அதனையறிந்த முதியவருடைய இளமகள் ஆற்றொணாத் துயரம் கொண்டு அழுதாள். தன் தந்தைக்குக் கொடுமை இழைத்தவர்களை எப்படியாவது பழிவாங்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தாள். ‘தன் தந்தையின் கண்ணைப் போக்கிய அக்கொடியவரை ஒறுத்து அழிக்கும் வரை நல்ல வெள்ளாடை உடுக்கேன், மணிப்பூண்களை அணியேன், ஓய்வாக அமர்ந்து உண்கலத்தில் உணவிட்டு உளமார உண்பதும் செய்யேன், உயிர் வாழ்தல் வேண்டி ஒரு சிறு உணவை உழன்று கொண்டே உண்டுவிட்டுத் திரிந்து தேடித்தக்கார் துணைகொண்டு தக்கதொரு தண்டனையைத் தவறாது அளிப்பேன்’ என்று உரக்கச் சொல்லிய வண்ணம் தன் உடலில் உள்ள நல்லாடைகளையும் அணிகளையும் அகற்றினாள். இவ்வெகுளி கொண்டாளின் நிலையை,

“முதைபடு பசுங்காட்டு அரில்பவர் மயக்கிப்

பகடுபல பூண்ட உழவுறு செஞ்செய்

இடுமுறை நிரம்பி ஆகுவினைக் கலித்துப்

.....

சினத்தில் கொண்ட படிவம் மாறாள்” ¹²³

எனும் பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன.

தலைவியின் இடித்துரைக்கும் ஆற்றல்

தலைவனின் தவறைச் சுட்டிக்காட்டும் தலைவியின் இடித்துரைக்கும் பண்பு பல சங்கப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றது.

ஒரு இளைய மகளைக் கண்டேன். அவள் கூந்தல் அசையவும், கைவளையல்கள் ஒலிக்கவும், மையுண்ட கண்களால் உலவிப் பார்த்து நேற்று தெருவில் சென்றாள். அவள் தேமலால் அழகு செய்யப் பெற்று, அணிகளை உடையவளாய், காதணியை உடையவளாய் கொடி போல் இன்று தெருவில் சென்றாள் என்று பரத்தையர் யாரையும் அறியேன் என்று சொன்ன தலைவனுக்குத் தலைவி கூறினாள். இதனை,

“பழம்பிணி வைகிய தோள் இணைக்

குழைந்த கோதை கொடி முயங்கலளே” ¹²⁴

என்னும் பாடல் அடிகள் உணர்த்தும்.

தலைவி தன் மகனிடம் உன் தந்தையைப் போலவே இருக்கிறாய். எல்லா குணங்களையும் உன் தந்தையை மாதிரியே கொள்ளாதே. பகைவர்களை ஓடச் செய்வதில் கெட்டிக்காரர், நீதி செய்வதில் வல்லவர், கொடுக்கின்ற வள்ளல், இந்த குணங்களையெல்லாம் கொள். ஆனால் தன்னை நம்பிய பெண்களை எல்லாம் நட்பாற்றில் விடும் கொடியவன் உன் அப்பன். அந்த குணத்தை மாத்திரம் கொள்ளாதே என்றாள். சிறிது நேரத்தில் தகப்பன் வர மகன் ஓடிச்சென்று கட்டியணைக்கத் தலைவி, அன்பில்லாதவன் பெற்ற பிள்ளை தானே என்று இடித்துரைத்தாள். இதனை,

“தந்தை வியல் மார்பில் பாய்ந்தான் - அறன் இல்லா

அன்பிலி பெற்ற மகன்” ¹²⁵

என்ற பாடல் அடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

உவகை

தொல்காப்பியம் கூறும் மெய்ப்பாடுகள் எட்டனுள் எட்டாவது மெய்ப்பாடாக உள்ளது உவகை என்னும் மெய்ப்பாடாகும். உவகை என்னும் மெய்ப்பாடு எப்போதும் எல்லோராலும் சிறப்பிக்கப்படுவது. ஏனென்றால் இந்த

மெய்ப்பாடு மனித உள்ளத்திற்கும் உடலுக்கும் வாழ்விற்கும் ஆக்கமளிப்பது, பாதுகாப்பளிப்பதாகும்.

உவகை என்பது மகிழ்வு, இன்பம் எனப் பொருள் குறிக்கும். இம்மெய்ப்பாடு பெரும்பாலும் காம இன்பத்தின் கண்ணே சேர்த்துரைக்கப் பெற்றுள்ளது. உவகையானது ஐம்புலன்களும் இன்பம் நுகரும் தன்மையினை உடையதாகும். இதனை,

“செல்வம் புலனே புணர்வு விளையாட்டென்று

அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே” ¹²⁶

இந்நூற்பாவில் குறிக்கப் பெற்றுள்ள செல்வம் என்பது பலவகைப் பொருட்களும் அவற்றின் நுகர்ச்சியுமாகும். புலன் என்பது கல்விப் பயனாகிய அறிவுடைமையாகும். புணர்வு என்பது காமப்புணர்ச்சியாகும். விளையாட்டு என்பது ஆறு, குளம், கா முதலியவற்றில் விளையாடி மகிழ்தலாகும். இவை நான்கும் தோன்றும் இன்ப வாழ்க்கையை அனுபவித்து வாழ்ந்தவர்கள் பண்டைத் தமிழ் மக்கள். இந்நால்வகையில் தோன்றும் இன்பத்துள் பொருந்தி வாழ்பவர்களே இவ்வுலக வாழ்வினராவர்.

தலைவன் வினை மேற்செல்வதை தடுத்த தோழி

இளைஞன் ஒருவன் அழகுமிக்க பெண்ணொருத்தியை திருமணம் புரிந்து கொண்டான். அண்மையில் மணம் புரிந்து கொண்ட அவ்விளைஞன் தன் மனைவியை விட்டுப் பிரிந்து சென்று பொருள் தேடி வரத் துணிந்தான். அதனையறிந்த அவனது மனைவி மிகவும் வருத்தமுற்றாள். அவளுடைய தோழி அவனிடம் சென்று, இளமை, செல்வம் ஆகியவற்றின் நிலையாமையையும் அன்பின் அருமையையும் எடுத்துக் கூறி, அவனது பிரிவைத் தடுக்க முற்பட்டாள். அப்போது அவனை,

“உரனுடை உள்ளத்தை செய்பொருள் முற்றிய

வளமையான் ஆகும் பொருள்இது என்பாய்!” ¹²⁷

என விளிக்கின்றாள்.

தோழியின் விளித்தலிலேயே தலைவனின் முடிவான கருத்தினை அறியமுடிகின்றது. தோழி மிகவும் புலமை நலமுடையவள் என்பதை, அவளது விளித்தலே உணர்த்துகின்றது. தேடிப் பெற வேண்டிய செல்வத்தைவிட, தேடிப் பெறுவதால் உண்டாகும் செல்வத்தால் வருவதே பேரின்பமாகும் என்று கருதுகின்றவனே! என்று தோழி அவனை விளிக்கின்றாள்.

இதில் தலைவனுடைய முடிவு தேடிப் பெறும் செல்வத்தால் உண்டாவதே பேரின்பம் என்பதாகும். இது செல்வத்தின் கண் தோன்றும் உவகையாகும்.

தலைவனின் உவகைச் செயல்

எப்பொழுது உவகை பிறக்கும் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவதாக அமைந்த பாடல் ஒன்றில்,

“ஒத்த காமத் தொருவனும் ஒருத்தியும்

ஒத்த காமத் தொருவனோடு பலரும்

ஆடலும் பாடலுங் கள்ளுங் களியும்

.....

இன்பமொடு புணர்ந்த ஏக்கமுத் தம்மே” ¹²⁸

என்றும்,

“தம்மிலிருந்து தமதுபாத துண்டற்றால்

அம்மா அரிவை முயக்கு” ¹²⁹

என்று திருவள்ளுவரும் குறிப்பிடுகிறார்.

தலைவியை மணந்து கொள்ளாமல் வினைமேல் பிரிந்து சென்ற தலைவன் மீண்டு வருகையில் வழியில் பாகனை நோக்கி, முல்லை நிலத்தினிடையே தோன்றும் அவ்வுரே தலைவியின் ஊராகும் என்று உவகையோடு சொல்கிறான். இதனை,

“நிரை கோற் குறுந்தொடி தந்தை ஊரே” ¹³⁰

என்னும் பாடல் அடி புலப்படுத்தும்.

தலைவியோடு இன்புற்று நீங்கும் தலைவன் தன் நெஞ்சை நோக்கி பஞ்சணையைப் போன்ற மென்மையை உடையவளாகிய தலைவி தரும் இன்பம் ஐம்புலனுக்கும் விருந்தாக அமைந்திருந்தது என மகிழ்ந்து கூறுகிறான். இதனை,

அனை மெல்லியல் யான் முயங்குங் காலை” ¹³¹

என்னும் பாடல் அடி மெய்ப்பிக்கும்.

கதிரவன் வருகை கண்டு வைகறைப் பொழுதில் மலரும் நெய்தல் மலர் போன்று தலைவி விருந்தினர் வருகை கண்டு முகமலர்ந்து வரவேற்று உபசரித்ததைத் தலைவன் கண்டு மகிழ்ந்து வாழ்க அவள் மனை மாண்பு என்று தனக்குள்ளே கூறி மகிழ்கிறான். இதனை,

“வைகறை மலரும் நெய்தல் போலத்

தகைபெரி துடைய காதலி கண்ணே” ¹³²

என்னும் பாடல் அடிகளால் அறியலாம். மேலும் விருந்தினர் வரும் போது தலைவி மகிழும் நிலையை,

“அல்லில் ஆயினும் விருந்து வரின் உவக்கும்

முல்லை சான்ற கற்பின்

மெல் இயற் குறுமகள் உறைவின் ஊரே” ¹³³

என்னும் பாடல் அடிகளால் அறியமுடிகிறது. தலைமகளைப் பிரிந்த தலைமகன், தலைவி தன்னைக் காணுதற்காக காத்து நின்றலைக் கண்டவுடன் மகிழ்கிறான். இதனை,

“இலங்கு வளை தெளிர்ப்ப அலவன் ஆட்டி

முகம் புதை கதுப்பினள், இறைஞ்சி நின்றோனே

.....

நலம் கேள் ஆகம் நல்குவள் எனக்கே” ¹³⁴

ஒளி பொருந்திய வளையல்களை அணிந்தவளும் தன் கூந்தலினால் தன் முகத்தை நாணம் கொண்டு மறைக்கும் என் காதலி என்னைக் காண்பதற்குக் குறியிடத்தே நிற்கின்றாள் என்று தலைவன் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதை இப்பாடலால் அறியலாம்.

செவிலி மகிழ்ந்து கூறல்

கற்புக் காலத்தில் தலைவனின் இல்லத்திற்குச் சென்று வந்த செவிலி தன் மகளும் மருமகனும் ஒத்த அன்பினராய்க் கூடித் தம் புதல்வனின் மழலைப் பேச்சைக் கேட்டும் விளையாட்டு கண்டும் யாழிசை கேட்டும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்தமை கண்டு மகிழ்ந்து தன் மகிழ்வை நற்றாய்க்குத் தெரிவித்ததை,

“மறிஇடைப் படுத்த மாண் பிணை போல

புதல்வன் நடுவணன் ஆக நன்றும்

இனிதுமன்ற அவர் கிடக்கை முனிவு இன்றி

நீல்நிற வியலகம் கவைஇய

ஈனும் உம்பரும் பெறலருங் குரைத்தே” ¹³⁵

என்ற பாடல் வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. தலைவியின் அன்பு வாழ்க்கையைக் கண்டு தாய் மகிழ்வதை இப்பாடல் வாயிலாக உணரலாம்.

இயற்கைப் புணர்ச்சியின் பிறறைய நிலை

இயற்கைப் புணர்ச்சியின் பின்னர் தலைவன் தான் கூடிப் பிரிந்த தலைவியின் நினைவாக உறக்கமின்றி வருந்தியதைக் கண்டு அதற்குக் காரணம் வினவிய தோழனுக்குத் தலைவன்,

“ஒண்தொடி அரிவை கொண்டனள் நெஞ்சே!

வண்டு இமிர் மனித் துறைத் தொண்டி ஆங்கண்

உரவுக் கடல் ஒலித்திரை போல

இரவி னானும் துயில் அறியேனே!” ¹³⁶

ஒளி பொருந்திய வளையணிந்த நங்கை, என் வலிமை பொருந்திய நெஞ்சையும் வேறு யாரிடமும் தோல்வியுறாத என்னைத் தோற்குமாறு செய்தமையையும் என்னவென்று கூறுவேன். வண்டுகள் ஒலித்தற்கு இடமான குளிர்த் துறைகளையுடைய கடற்கரையின் கண் பரந்துபட்ட கடலின் ஒலி மிகுந்த திரைகள் போல நான் இரவுப் பொழுதிலும் உறங்குதலை அறியேனாகிறேன். மாந்தர் மட்டுமல்லாது அனைத்து உயிர்களும் இனிதே உறங்கும் இரவுப் பொழுதில் நான் உறங்க முடியாமல் தவிக்கிறேன். என் கண் உறங்காமைக்குக் காரணம், என் நெஞ்சம் இடையறாது அவளைப் பற்றியே நினைத்து அலை பாய்கின்றதனால் தான் உறக்கம் என்ற ஒன்று இருப்பதனை நான் ஏறத்தாழ மறந்தே விட்டேன் என்றும், இத்தகைய நிலையிலிருந்து என்னை மீட்பது என் நண்பனாகிய நின் கடமை எனத் தோழனிடம் தனக்கு உதவுமாறு மகிழ்ச்சி பொங்கத் தலைவன் வேண்டுவது சிறந்த நயமாகும்.

தொகுப்புரை

இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் உணர்ச்சிகளைக் கற்போருக்கு எளிதில் புலப்படுத்தும் கருவியே ‘மெய்ப்பாடு’ ஆகும். ஆதலால் உணர்ச்சி வெளிப்பாடு எனக் குறிப்பிட வேண்டிய செய்யுளுறுப்பைத் தொல்காப்பியனார் மெய்ப்பாடு எனக் குறித்து, அதன் இன்றியமையாமை கருதி ‘மெய்ப்பாட்டியல்’ என்னும் தனி இயலையும் வகுத்துள்ளார் என்பது புலனாகின்றது.

கண்ணீர் அரும்பல், மெய்மயிர் சிலிர்த்தல் போன்ற செயல்பாடுகளால் மெய்ப்பாடு வெளிப்படுகிறது என்று இலக்கண நூல்கள் கூறுகின்றன.

செய்யுட் செய்வார் மெய்ப்பாடு தோன்றச் செய்தல் வேண்டும் என்பது இலக்கணவியலாளர்களின் கருத்து மூலம் புலனாகின்றது. அறுவகைச் சுவைகள் நாவினுக்கு இன்பம் தருவது போன்று, ஐம்புலன்கள் வழிப் பெறுகின்ற எண்வகை மெய்ப்பாடுகள் புறநிலையில் துன்பத்தையோ, வியப்பையோ, மகிழ்வையோ, வெறுப்பையோ தந்தாலும் அகநிலையில் சுவை உணர்வில் இன்பத்தையே தருகின்றன எனலாம்.

தலைமக்களின் காதல், தலைவன் மனத்திலிருந்து தொடங்குவதையும் தலைவியின் நலன் புனைந்துரைத்தல், அவளிடத்து உரையாடுதல் போன்றவற்றால் அவளைத் தன் அன்பினுக்கு உட்படுத்தும் தலைவனின் காதல் உள்ளமும் மெய்ப்பாடுகள் வழி புலனாகிறது. பல்வேறு இடர்பாடுகளைக் கடந்து தலைவியைக் குறியிடத்துச் சந்திக்கும் தலைவன் மடலேறியாயினும் அவளைப் பெற வேண்டுமெனத் தன் காதலில் உறுதியாக இருக்கும் நிலை வெளிப்படுகிறது. தலைவன் வலிமை நிறைந்தவனாகவும் வீரமும் இரக்கமும் உடைய உள்ளத்தைப் பெற்றவனாகவும்

காட்டப்பெறுகிறான். வினையின்பால் கொண்ட மனஉறுதி அவன் கடமை உணர்வை புலப்படுத்துகிறது.

தலைவியைப் பிரிந்த தன் நிலைக்கும் தன்னைப் பிரிந்த தலைவியின் நிலைக்கும் தலைவன் வருந்துதலும் வினைமுடிந்து வருமிடத்து தலைவனின் நினைவுகளும் நெஞ்சமும் தலைவியை விரைந்து அடைந்ததாகக் கூறுவதும் அவன் அன்பின் ஆழத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன.

பரத்தையற் பிரிவால் ஊடல் கொண்டிருக்கும் தலைவியின் ஊடலைப் போக்க வாயில் வேண்டி நின்றலும், வாயில்களான அகமாந்தர்களின் துணையை நாடுதலையும் காணமுடிகின்றது. இதன்வழி எந்நிலையிலும் தலைவியை முழமையாக ஒதுக்க விரும்பாத தலைவனின் அன்பு உள்ளத்தை அறியமுடிகிறது.

தலைவனின் பிரிவினால் ஏற்படும் நன்மை கருதிப் பிரிவைத் தலைவி ஏற்றுக்கொள்ளுதலையும் ஆற்றியிருத்தலையும் காணமுடிகிறது. தலைவன் குறித்த காலம் வந்தும் அவன் திரும்பி வராமையால் தலைவி துன்புற்று அவனைப் பழித்துரைத்தலையும் அவன் மீது கொண்ட நம்பிக்கை காரணமாக பருவத்தைப் பழித்துத் தலைவனைப் புகழ்வதையும் காணமுடிகிறது.

தலைவி தலைவனின் புறத்தொழுக்கத்தைச் சில நேரங்களில் மன்னிப்பவளாகவும், அவ்வொழுக்கம் எல்லை கடக்கும் போது ஊடல் கொள்பவளாகவும், அவனிடத்துக் கொண்ட அன்பு மிகுதியால் அவனுடைய தவறை மன்னிப்பவளாகவும் காட்டப் பெறுகிறாள்.

தலைமக்கள் ஒருவரோடொருவர் இயைந்து வாழ நகை தேவைப்படுகிறது என்றும் தலைவன் தலைவியைப் பிரிய நேரும் போது அச்சம் ஏற்படுகிறது என்றும், தலைவியைக் காணும் ஆவலில் காமம் மிகும் என்றும், தலைவி தரும் இன்பம் ஐம்புலனுக்கும் விருந்தாக அமைந்திருந்தது

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவனின் மகிழ்ச்சியும், தலைவியின் மடமையை நினைத்து தலைவன் வருந்துவதும் மெய்ப்பாடுகள் வழி அழகுற விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. முதலாம் கருத்தரங்க ஆய்வுக்கோவை, தொகுதி 2, ப. 311

2. சங்க இலக்கியத்தில் காதல் மெய்ப்பாடுகள்,
மு. பொன்னுச்சாமி. ப. 12
3. மேலது, ப. 14
4. 16வது கருத்தரங்கு ஆய்வுக்கோவை, ப. 216
5. தொல்காப்பியம், இளம்பூரணர் உரை, ப.. 501, செய்,நா.505
6. சுப்புரெட்டியார், கவிதை அனுபவம், பக். 253-254
7. தொல். நா. 1197
8. இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்ற முதலாம்
கருத்தரங்க ஆய்வுக்கோவை, ப. 67
9. தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - அகத்திணையியல்,
நச்சினார்க்கினியர் உரை, ப. 3
10. மேலது, ப.3
11. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், பொருளியல், ப. 330
12. தமிழ்க்காதல், வ.சுப. மாணிக்கம், ப.2
13. மேலது, பக். 26-27
14. இளம்பூரணர்(உ.ஆ),தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம்,நா.269
15. கலித்தொகை, பா. 18, அடி. 10-11
16. குறுந்தொகை, பா. 14
17. மேலது, பா. 135, அடி. 2
18. ந.சுப்புரெட்டியார். தொல்காப்பியர் காட்டும் வாழ்க்கை,ப.51
19. நா. கதிரைவேற்பிள்ளை, தமிழ்மொழி அகராதி, ப. 508
20. நச்சினார்க்கினியர்(உ.ஆ), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்,
தொகுதி 2, நா. 98
21. மேலது, ப. 10
22. குறுந்தொகை, பா.62
23. மேலது, பா. 119

24. மேலது, பா. 40
25. நற்றிணை, பா. 201, அடி. 10-12
26. மேலது, பா. 55, அடி. 2-4
27. குறுந்தொகை, பா. 4, அடி. 1-4
28. கலித்தொகை, பா. 43, அடி. 9-11
29. அகநானூறு, பா. 167, அடி. 3-7
30. இளம்பூரணர் (உ.ஆ.),தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம் நூ.183
31. அகநானூறு, பா.199, அடி. 18-24
32. மேலது, பா. 144, அடி. 12-16
33. குறுந்தொகை, பா. 56
34. இளம்பூரணர் (உ.ஆ.). மு.கூ.நூ. 223
35. முதுமொழிக்காஞ்சி, பா. 5
36. ச.வே.சுப்பிரமணியன், மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி, ப. 604
37. இளம்பூரணர் (உ.ஆ.). மு.கூ.நூ. 206
38. மேலது, நூ. 150
39. பரிபாடல், பா. 20.68
40. குறுந்தொகை, பா. 61
41. அகநானூறு, பா.28, அடிகள் 6, 10-11
42. குறிஞ்சி, பா. 259
43. கலித்தொகை, பா. 16, அடி. 7-8
44. அகநானூறு, பா. 352, அடி. 7-10
45. நற்றிணை, பா.1. அடி. 1-5
46. மேலது, பா. 289, அடி. 2-3
47. குறுந்தொகை, பா.84
48. மேலது, பா. 170, அடி. 4-5
49. குறுந்தொகை, பா.96, அடி. 3-4

50. அகநானூறு, பா.185, அடி. 1-5
51. குறுந்தொகை, பா.224, அடி. 3-6
52. நெடுநல்வாடை, பா. 136-148
53. குறுந்தொகை, பா. 20
54. அகநானூறு, பா. 155, அடி. 5-6
55. குறுந்தொகை, பா. 9. 7-8
56. மேலது, பா. 10.4-5
57. ஐங்குறுநூறு, பா.164, 3-4
58. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும்
மனித உறவுகள், ப. 95
59. அகநானூறு, பா. 6, அடி. 13-15
60. மேலது, பா. 156, 14
61. குறுந்தொகை, பா. 309, அடி. 7-8
62. தொல்.பொருள். செய். நூ. 505
63. மேலது, நூ. 247
64. திருக்குறள். 621
65. இலக்கிய உணர்வுகள், ச.வே.சுப்பிரமணியன், ப. 110
66. தொல். மெய். நூ. 4
67. கலித்தொகை, பா.71, அடி. 5-6
68. மேலது, பா. 91, அடி. 9-15
69. அகநானூறு, பா. 56
70. குறுந்தொகை, பா. 126
71. மேலது, பா. 25
72. தொல். மெய்.நூ. 5
73. சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், து. சிவராஜ், ப.179
74. அகநானூறு, பா. 176

75. ஐங்குறுநூறு, பா. 22
76. குறுந்தொகை, பா. 35, அடி.5
77. நற்றிணை, பா. 38
78. குறுந்தொகை, பா. 329
79. தொல். மெய். நூ. 6
80. ஐங்குறுநூறு, பா. 85, அடி. 2-3
81. அகநானூறு, பா. 6
82. குறுந்தொகை, பா.128
83. சங்க இலக்கியத்தில் காதல் மெய்ப்பாடுகள்,
மு. பொன்னுச்சாமி, ப. 150
84. தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் மெய்ப்பாட்டியல்
பேராசிரியர் உரை, நூ. எ. 39
85. அகநானூறு, செயபால் (உ.ஆ) ப.40
86. ஐங்குறுநூறு, பா. 34, அடி. 2-3
87. மேலது, பா. 200, அடி.4
88. மேலது, பா.105
89. குறள். 1186
90. குறுந்தொகை, பா.27, அடி. 1-5
91. தொல். மெய். நூ. 7
92. அகநானூறு, பா.82
93. குறுந்தொகை, பா. 17
94. கலித்தொகை, குறிஞ்சி, பா.11
95. குறுந்தொகை, பா. 132. அடி. 6
96. கலித்தொகை, பா. 20, அடி. 33-34
97. நற்றிணை, பா. 29, அடி. 10-11
98. குறுந்தொகை, பா.53, அடி. 6-7

99. தொல். மெய். நூ. 8
100. இறையனாரகப்பொருள், ப. 35
101. குறுந்தொகை, பா. 137, அடி. 3-4
102. ஐங்குறுநூறு, பா. 115, அ. 2-4
103. குறுந்தொகை, பா.100
104. கலித்தொகை, பாலை, பா.14
105. நற்றிணை, பா. 377
106. குறுந்தொகை, பா. 153
107. ஐங்குறுநூறு, பா. 121
108. தொல்.மெய். நூ, 9
109. கலித்தொகை, நெய்தல், பா.24
110. ஐங்குறுநூறு, பா. 1, அடி. 4-5
111. மேலது, பா. 63, அடி. 3-4
112. Kuppusamy B. Elements of Ancient Indian Psychology.
p.241
113. கழக வெளியீடு, தொல். பொருள். இளம். உரை, ப.10
114. குறுந்தொகை, பா. 136, அடி.5
115. நற்றிணை, பா. 120
116. குறுந்தொகை, பா. 59, அடி. 3-6
117. கலித்தொகை, பா. 69, அடி. 34-35
118. சங்க இலக்கியத்தில் காதல்மெய்ப்பாடுகள்,
மு. பொன்னுச்சாமி, ப. 60
119. தொல். மெய். நூ. 10
120. ஐங்குறுநூறு, பா. 85
121. மேலது, பா. 66. அடி. 3-4

122. மேலது, பா. 136
123. அகநானூறு, பா. 262
124. நற்றிணை, பா. 20, அடி. 9-10
125. கலித்தொகை, பா. 102, அடி. 33-34
126. தொல். மெய். நூ. 11
127. கலித்தொகை, பாலை. பா. 11
128. அடிகளாசிரியர், தொல்.பொருள். இளம். மெய். ப. 683
129. திருக்குறள் தெளிவுரை, மு. வரதராசனார், குறள். 107
130. குறுந்தொகை, பா. 233, அடி. 7
131. மேலது, பா. 70, அடி. 5
132. ஐங்குறுநூறு, பா. 188, அடி. 3-4
133. நற்றிணை, பா. 142, அடி. 9-11
134. ஐங்குறுநூறு, பா. 197, அடி. 1-4
135. மேலது, பா. 401
136. மேலது, பா. 172

ஆய்வு முடிவுகள்

அழகியல் மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் இடையே ஏற்படுகின்ற உறவையும், மனிதனுக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையே ஏற்படுகின்ற உறவையும் பற்றியது என்பதும், மனிதனுடைய படைப்புகளில் அழகியல் கூறுகள் நிறைந்துள்ள விதத்தினையும் அறியமுடிகிறது. அழகியல் என்பது மனிதனுக்கும் புற உலகத்திற்கும் இடையேயான தொடர்புகளை கலை இலக்கியங்களின் வாயிலாக தெரிவிக்கிறது.

இயற்கை அழகு உயிருள் அழகு, உயிரில் அழகு எனப் பிரிக்கப்படுகிறது. உயிருள் அழகு - மரம், செடி, கொடி, விலங்கு, மக்கள், பறவை. உயிரில் அழகு - வானம், மலை, கடல், பூமி, மேகம் போன்றன.

சங்க அக இலக்கிய வருணனைகள் உலக உண்மைகளையும் ஆழ்ந்த கருத்துக்களையும் கொண்டதாக விளங்குகின்றன. இயற்கையின் அழகில் மயங்கும் ஆற்றலை அக இலக்கியங்கள் தோற்றுவிக்கும் என்பதை இவ்வாய்வின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. அழகியலின் இயல்புகளை ஆராய்ந்து அறிந்து கூறப்படும் பண்புகளைக் குறிக்க அழகியல் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. உண்மை, நன்மை போல அழகும் ஒரு பண்பாகும். அது ஒரு கலைப்பொருளின் ஒத்த வடிவத்தையும் உள்ளடக்கத்தையும் கலைக் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும் ஒரு கலைஞனின் எதிர்பார்ப்புகள் போன்று திகழ்கிறது. ஆன்ம தேவைக்காக புலன்களை ஈர்க்கும் வகையில் வடிவங்களாக ஒலிகளாக அழகியல் புனையப்படுகிறது

தமிழர்கள் அழகியலையும் கலைகளின் எழிலையும் தன்னுள் ஈர்த்துக் கொண்டு அதனை வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் பெற்ற இலக்கியக் கலையில் தமிழர் பதித்த தேன் துளிகளாம் அழகியல் கூறுகளின் இன்றியமையாமை புலனாகின்றது.

தற்காலத் திறனாய்வுலகில் அழகியல் ஆய்விற்கு முன்னோடியாக விளங்கும் மேலை நாட்டார் தரும் அழகியல் தொடர்பான விளக்கங்கள், அழகியல் உணர்ச்சிகள், அழகியல் அனுபவங்கள் போன்றவை அழகியல் என்றதொரு தனித்துறைத் தோன்றக் காரணமாக அமைகின்றது.

அழகியல் திறனாய்வு வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்தது. அழகியல் திறனாய்வு ஒரு இயக்கமாகவே வளர்ந்து கொண்டிருப்பதை இலக்கியத் திறனாய்வு, மார்க்சீயத் திறனாய்வு, ரசனை முறைத் திறனாய்வு ஆகியன உணர்த்தி நிற்கின்றன.

அழகியல் கோட்பாடு இலக்கியங்களை கலை கலைக்காகவே, கலை வாழ்க்கைக்காகவே என்ற இருவகை கண்ணோட்டத்தில் திறனாய்வு செய்கிறது.

அழகியலானது மனதையும் அறிவையும் ஒருமைப்படுத்தி விண்ணையும் மண்ணையும் பாலமாக இணைக்கின்றது. மனிதனின் மனநிலையைப் பண்படுத்தி மென்மையாக்கி இறுதியில் புனிதமாக்குகிறது.

சங்க அக இலக்கியங்களில் இயற்கை வருணனை என்னும் ஆய்வில் இயற்கையே பார்க்க அழகு. அதை இலக்கியத்தில் பதிவு செய்கையில் அங்கு கலைக் கூறுகள் எனும் அழகு சேர அது இருமடங்கு இன்பம் தருகிறது. கலைக்கூறுகளோடு கருத்து நயமும் இணைந்து விடுமேயானால் மும்மடங்குப் பொலிவோடு இதயத்தை வருடுவதோடு சிந்தனைக்கும் விருந்து தந்து என்றும் அழியாச் சித்திரங்களாய் நம் ஆன்மாவை தூய்மை ஆக்குகின்றன.

தெய்வம் இயற்கை கடந்த பொருள் பற்றியும் மக்களைப் பற்றியும் சங்க இலக்கியம் சிறப்பாக வருணிக்கிறது. காட்சி வருணனையானது சங்கப் புலவர்கள் கூறிய காட்சியைப் படிப்பவரின் கண்முன்னே நிறுத்தி நிழலாட வைக்கிறது.

ஐவகை நிலத்தினைப் பற்றிய வருணனைகள் நிலத்தின் அமைப்பையும், தன்மையினையும் இயற்கைக் காட்சிகளையும் சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகின்றன.

அகப்பாடல்களில் இயற்கைப் புனைவுகள் அதிகமாக காணப்படுகின்றன. சங்ககாலத் தமிழர்களின் வாழ்வு இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வாகும். வான், மலை, அருவி, காடு, கடல், வயல் என்று இயற்கையோடு அவர்கள் நெருங்கிய தொடர்பு உடையவர்கள்.

இயற்கைப் பொருள் வெறும் அஃறிணைப் பொருட்களாக இல்லாமல் உயிரோட்டமுடன் தலைவன், தலைவி வாழ்வோடு இணைந்துள்ளது.

சங்க அக இலக்கியங்கள் இயற்கை வளங்களை வருணித்து மனித வாழ்வினை, அவர்தம் உணர்வுகளை இயற்கையோடு இணைத்துக் காட்சிப்படுத்துகின்றன.

மனித வடிவத்திற்கு இயற்கைப் பொருளை உவமையாக அமைப்பது சங்க இலக்கியத்தின் மரபாக காணப்படுகிறது.

சங்க காலத் தமிழர்களின் வாழ்வு இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வாகும். வான், மலை, கோள், அருவி, காடு, கடல், வயல் என்று இயற்கையோடு அவர்கள் நெருங்கிய தொடர்பு உடையவர்கள் என்பதை இவ்வாய்வின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

கருப்பொருள்களின் வழி அழகியல் என்னும் இயலில், கருப்பொருளில் விலங்குகள், பறவைகள் பற்றிய செய்திகள் மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளன.

முதற்பொருளான நிலமும் பொழுதினையும் கருக்கொண்டு உருவாவது கருப்பொருளாகும். இக்கருப்பொருள் அகமாந்தர்களின் அகவுணர்வுகளையும் போராட்டங்களையும் வெளிப்படுத்தும் சூழலியல் திறன் வாய்ந்தவையாகக் காணப்படுகின்றன.

எட்டுத்தொகையின் அகநூல்களில் உள்ள 1847 பாடல்களில் 282 பாடல்கள் கருப்பொருள் பெறாமலும் 1226 பாடல்கள் ஒத்த கருப்பொருளினைப் பெற்றும் 339 பாடல்கள் கருப்பொருள் மயக்கம் பெற்றும் வந்துள்ளன. கருப்பொருள் மயக்கத்திற்கும் வாழ்வியல் முரண்களுக்கும் தொடர்பிருக்கிறது.

தொல்காப்பியம் தெய்வம், உணர், மா, மரம், புள், பறை, செய்தி, யாழ் என எட்டினைக் கருப்பொருள்களாகக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் இலக்கியத்தில் 21 கருப்பொருள்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

கருப்பொருள் மயக்கமானது மிக அதிகளவில் பாலைத் திணைப் பாடல்களிலும் மிகக் குறைந்த அளவில் மருதத்திணைப் பாடல்களிலும் காணப்படுகின்றன.

சங்க அக இலக்கியங்கள் பெண்ணின் பெருமை பேசுவனவாகத் திகழ்கின்றன. அவ்விலக்கியங்களில் ஆடவர் பங்கு பெறும் களங்களைக் காட்டிலும் மகளிர் பங்கு பெறும் களங்கள் மிகுதியாகும். தோழி பாத்திரம் இல்லையென்றால் சங்கஇலக்கியம் இல்லை என்று கூறுமளவிற்குத் தோழியின் பங்கு இன்றியமையாததாக உள்ளது.

சங்க அக நூல்களில் இலக்கணவியலாளர் மற்றும் உரையாசிரியர்கள் கூறியுள்ள கருப்பொருள்கள் பற்றியும் கருப்பொருள் மயக்கம் பற்றியும் விரிவாக ஆராயப் பெற்றுள்ளன.

தலைவி கூற்றில் உள்ளுறையாக உடனுறை உவமம் (வினை, பயன், பிறப்பு, உரு) சுட்டு, நகை உவமங்கள் அமைந்துள்ளன. பிரிவாற்றாமையிலும் தலைவன் பரத்தையிற் பிரிவின் போதும், இரவுக்குறியில் வரும் ஏதத்திற்கு அஞ்சியவிடத்தும் அலர் கூறப்படும் போதும், பாணனுக்கு வாயில்

மறுக்குமிடத்தும் காமம் மிகும் போதும் தலைவி கூற்றில் உள்ளுறை அமைந்துள்ளது.

உவமையின் வாயிலாகவும் பொழுதுகளை வெளிப்படுத்தும் போதும், தலைவனுடைய ஊரின் தன்மையாகக் கூறும் இடத்திலும், தலைவியின் அழகு நலனைக் கூறும் இடத்திலும் கருப்பொருள்கள் மயங்கி வந்துள்ளன.

சங்க அக இலக்கியங்களில் மெய்ப்பாடுகள் என்னும் இயலில், இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் உணர்ச்சிகளைக் கற்போருக்கு எளிதில் புலப்படுத்தும் கருவியே ‘மெய்ப்பாடு’ ஆகும். ஆதலால் உணர்ச்சி வெளிப்பாடு எனக் குறிப்பிட வேண்டிய செய்யுளுறுப்பைத் தொல்காப்பியனார் மெய்ப்பாடு எனக் குறித்து, அதன் இன்றியமையாமை கருதி ‘மெய்ப்பாட்டியல்’ என்னும் தனி இயலையும் வகுத்துள்ளார் என்பது புலனாகின்றது.

உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை உறுப்புக்களின் வழியே வெளிப்படுத்துவது மெய்ப்பாடு, மெய்ப்பாடு மனித வாழ்வியலோடு அவன் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும் உடல் உணர்வு என்பதை இவ்வாய்வின் மூலம் உணர முடிகின்றது.

தலைமக்களின் காதல், தலைவன் மனத்திலிருந்து தொடங்குவதையும் தலைவியின் நலன் புனைந்துரைத்தல், அவளிடத்து உரையாடுதல் போன்றவற்றால் அவளைத் தன் அன்பினுக்கு உட்படுத்தும் தலைவனின் காதல் உள்ளமும் மெய்ப்பாடுகள் வழி புலனாகிறது. பல்வேறு இடர்பாடுகளைக் கடந்து தலைவியைக் குறியிடத்துச் சந்திக்கும் தலைவன் மடலேறியாயினும் அவளைப் பெற வேண்டுமெனத் தன் காதலில் உறுதியாக இருக்கும் நிலை வெளிப்படுகிறது. தலைவன் வலிமை நிறைந்தவனாகவும் வீரமும் இரக்கமும் உடைய உள்ளத்தைப் பெற்றவனாகவும்

காட்டப்பெறுகிறான். வினையின்பால் கொண்ட மனஉறுதி அவன் கடமை உணர்வை புலப்படுத்துகிறது.

தலைவியைப் பிரிந்த தன் நிலைக்கும் தன்னைப் பிரிந்த தலைவியின் நிலைக்கும் தலைவன் வருந்துதலும் வினைமுடிந்து வருமிடத்து தலைவனின் நினைவுகளும் நெஞ்சமும் தலைவியை விரைந்து அடைந்ததாகக் கூறுவதும் அவன் அன்பின் ஆழத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன.

பரத்தையற் பிரிவால் ஊடல் கொண்டிருக்கும் தலைவியின் ஊடலைப் போக்க வாயில் வேண்டி நின்றலும், வாயில்களான அகமாந்தர்களின் துணையை நாடுதலையும் காணமுடிகின்றது. இதன்வழி எந்நிலையிலும் தலைவியை முழமையாக ஒதுக்க விரும்பாத தலைவனின் அன்பு உள்ளத்தை அறியமுடிகிறது.

தலைவி தலைவனின் புறத்தொழுக்கத்தைச் சில நேரங்களில் மன்னிப்பவளாகவும், அவ்வொழுக்கம் எல்லை கடக்கும் போது ஊடல் கொள்பவளாகவும் அவனிடத்துக் கொண்ட அன்பு மிகுதியால் அவனுடைய தவறை மன்னிப்பவளாகவும் காட்டப் பெறுகிறாள்.

உள்ளத்து மௌன மொழியை உடல் வெளிப்படுத்தும் இடங்கள் பல சுட்டி வெளிப்படுத்துவது நலம். உலகில் எந்த மொழிக்கில்லாச் சிறப்பு பொருளிலக்கணம். நவீன உடல்மொழி நூல்கள் வெளிப்படுத்திய கருத்தை விட சங்க நூல் அதிகம் வெளிப்படுத்திய பாங்கினை ஒப்பிட்டு ஆராய்தல் மிகச் சிறப்பானதாகும்.

அறுசுவை உணவுகள் நாவினுக்கு இன்பம் தருவதைப் போல ஐம்புலன்கள் வழியாக பெறப்படுகின்ற எண்வகை மெய்ப்பாடுகள் அகநிலையில் இன்பத்தையே தருகின்றன.

எதிர்கால ஆய்வுகள்

சங்க அக இலக்கியங்களில் மெய்ப்பாடுகள்

அழகியல் நோக்கில் இயற்கை (ஐந்திணைகள்)

கருப்பொருளும் மாந்தர் வாழ்வியலும்

சங்க அக இலக்கியங்களில் உள்ளுறை

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

1. செயபால். இரா., - 2004 அகநானூறு மூலமும் உரையும்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
சென்னை
முதற்பதிப்பு
2. தட்சிணாமூர்த்தி. அ., - 2004 ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
சென்னை
முதற்பதிப்பு
3. நாகராசன். வி., - 2004 குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
சென்னை
முதற்பதிப்பு
4. பாலசுப்பிரமணியன். கு.வெ., - 2004 நற்றிணை மூலமும் உரையும்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
சென்னை
முதற்பதிப்பு

5. விசுவநாதன். அ., - 2004 கலித்தொகை மூலமும் உரையும்

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்

சென்னை

முதற்பதிப்பு

துணைமை ஆதாரங்கள்

அருணாசலம் பிள்ளை. மு., 1975 தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்

உரைவளம்

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்

மதுரை

முதற்பதிப்பு

ஆலிஸ்., 2004 பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும்

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்

சென்னை

முதற்பதிப்பு

இந்திரன்., 1993 தமிழ் அழகியல்

தாமரைச் செல்வி பதிப்பகம்

சென்னை

முதற்பதிப்பு

இராச. கி., 1976 இந்திய அழகியல்

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்

திருச்சி

முதற்பதிப்பு

இராசராம் துரை.,

2005 குறுந்தொகை தெளிவுரை

திருமகள் நிலையம்

சென்னை

முதற்பதிப்பு

இளம்பூரணனார்.,

2005 தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம்

சாரதா பதிப்பகம்

சென்னை

முதற்பதிப்பு

இராமலிங்கத்தம்பிரான்.,

1938 தண்டியலங்காரம்

கழக வெளியீடு

சென்னை

முதற்பதிப்பு

....

1953 இறையனார் அகபொருள் களவியல்

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவச்

சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்

சென்னை

முதற்பதிப்பு

இளவரசு. சோம.,

2000 நன்னூல் (எழுத்ததிகாரம்)

மணிவாசகர் பதிப்பகம்

	சென்னை
	முதற்பதிப்பு
உமாபதி. வி.	2007 குறுந்தொகையில் குறிஞ்சித்திணை
	உதயம் பிரசுரம்
	சென்னை
	முதற்பதிப்பு
கதிர்மகாதேவன்.,	1985 ஒப்பிலக்கிய நோக்கில் சங்ககாலம்
	மீனா பதிப்பகம்
	சென்னை
	முதற்பதிப்பு
கந்தசாமி. சோ. ந.	2003 தமிழிலக்கிய செல்வம் தொகுதி 5
	மெய்யப்பன் பதிப்பகம்
	சிதம்பரம்
	முதற்பதிப்பு
சசிவல்லி. வி. சி.,	2006 அழகியல் சிந்தனைகள்
	உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
	சென்னை
	முதற்பதிப்பு
சரளா இராசகோபாலன்.,	1994 இலக்கிய விருந்து
	ஒளிப் பதிப்பகம்

		சென்னை
		முதற்பதிப்பு
சிங்காரவடிவேலன்.,	1986	சங்க இலக்கிய உவமைகள்
		பழநியப்பன் பதிப்பகம்
		தேவகோட்டை
		முதற்பதிப்பு
சிவலிங்கனார். ஆ., (தொ.ஆ)	1995	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
		களவியல்
		உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
		சென்னை
		முதற்பதிப்பு
சீனிவாசன். ரா.,	1973	சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள்
		அணியகம்
		சென்னை
		முதற்பதிப்பு
சுந்தரமூர்த்தி. கு.,	1967	தண்டியலங்காரம்
		திருப்பனந்தாள் திருமடம்
		திருப்பனந்தாள்
		முதற்பதிப்பு

சுப்பிரமணியன். ச.வே.,

1986 இலக்கிய நினைவுகள்

தமிழ்ப் பதிப்பகம்

சென்னை

முதற்பதிப்பு

சுப்பிரமணியன். ச.வே.,

1986 தொன்னூல் விளக்கம்

மணிவாசகர் பதிப்பகம்

சென்னை

முதற்பதிப்பு

சுப்பிரமணியன். ச.வே.,

2010 சங்க இலக்கியம் மூலம்

தெளிவுரையும்

தொகுதி - 1, 2, 3

மணிவாசகர் 3பதிப்பகம்

சென்னை

முதற்பதிப்பு

சுப்பிரமணியன். ச.வே.,

2010 பத்துப்பாட்டு மூலமும் தெளிவுரையும்

கோவிலூர் மடாலயம் வெளியீடு

கோவிலூர்

முதற்பதிப்பு

சுப்பிரமணியன். ச.வே.,	1984	இளங்கோவின் இலக்கிய உத்திகள் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் சென்னை முதற்பதிப்பு
சுப்பிரமணியன். அ. வெ.,	2005	அழகியல் ஒரு புதிய பார்வை சந்தியா பதிப்பகம் சென்னை முதற்பதிப்பு
சுப்புரெட்டியார். ந.,	1974	தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை கழக வெளியீடு சென்னை முதற்பதிப்பு
சோமசுந்தரனார். பொ.வே.,	1962	பத்துப்பாட்டு நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் சென்னை முதற்பதிப்பு
ஞானசம்பந்தன். அ. ச.,	1953	இலக்கியக் கலை கழக வெளியீடு சென்னை முதற்பதிப்பு

ஞானமூர்த்தி. தா.ஏ.

1976 இலக்கியத் திறனாய்வியல்

ஐந்திணைப் பதிப்பகம்

சென்னை

முதற்பதிப்பு

தமிழண்ணல்.,

1985 சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு

சோலை நூலகம்

மதுரை

முதற்பதிப்பு

நடராசன். தி.சு.,

2006 திறனாய்வுக்கலை

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்

சென்னை

முதற்பதிப்பு

நிர்மலா மோகன்.,

1989 இலக்கியத் தென்றல்

மணிவாசகர் பதிப்பகம்

சென்னை

முதற்பதிப்பு

பாலசந்திரன். சு.,

2000 இலக்கியத் திறனாய்வு

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்

சென்னை

முதற்பதிப்பு

புலியூர் கேசிகன்.,

2008 ஐங்குறுநாறு தெளிவுரை

பாரி நிலையம்

சென்னை

மறுபதிப்பு

பொன்னுசாமி. மு.,

2000 சங்க இலக்கியத்தில் காதல்

மெய்ப்பாடுகள்

சித்திரா நிலையம்

சென்னை

மறுபதிப்பு

மருதநாயகம். ப.,

1999 திறனாய்வாளர் தெ.பொ.மீ

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்

சென்னை

முதற்பதிப்பு

மாணிக்கம். வ.சுப.,

1962 தமிழ்க்காதல்

பாரி நிலையம்

சென்னை

முதற்பதிப்பு

மீனாட்சி முருகரத்தனம்

1992 அழகியல்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

சென்னை

முதற்பதிப்பு

மோகன். இரா.,

2007 பத்துப்பாட்டு திருமுருகாற்றுப்படை

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்

சென்னை

முதற்பதிப்பு

வரதராசன். மு.,

1985 திருக்குறள்

பாரி நிலையம்

சென்னை

முதற்பதிப்பு

வரதராசன். மு.,

1986 தமிழ் இலக்கிய வரலாறு

சாகித்ய அகாதெமி

புதுதில்லி

ஆறாம் பதிப்பு

வரதராசன். மு.,

1958 நற்றிணைச் செல்லம்

பாரி நிலையம்

சென்னை

முதற்பதிப்பு

அகராதிகள்

சுதிரைவேற்பிள்ளை. நா.,	1990	தமிழ் மொழியகராதி மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம் மதுரை முதற்பதிப்பு
சுப்பிரமணியன். பி.பி., (ப.ஆ)	2005	க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி க்ரியா வெளியீடு சென்னை முதற்பதிப்பு
சுப்பிரமணியன். ச.வே.,	2006	மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி மணிவாசகர் பதிப்பகம் சென்னை முதற்பதிப்பு
சிங்காரவேலு முதலியார். ஆ.	2010	அபிதான சிந்தாமணி சீதை பதிப்பகம் சென்னை முதற்பதிப்பு
....	1985	தமிழ்ப் பேரகராதி, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் சென்னை முதற்பதிப்பு

....

பெருஞ்சொல்லகராதி தொகுதி 1

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்

தஞ்சாவூர்.

ஆய்வுக்கோவைகள்

செல்வம். தி.,

1980 இலக்கியத்தில் செல்வமுங்குவித்தல்

12வது கருத்தரங்க ஆய்வுக்கோவை

திருவேங்கடவன் பல்கலைக்கழகம்

திருப்பதி

பத்மாவதி விவேகானந்தன்

2003 இலக்கியத்தில் அழகியலும்

இலட்சியமும் (ஆய்வுக்கட்டுரைகள்)

வள்ளிசுந்தர் பதிப்பகம்

சென்னை

முதற்பதிப்பு

களஞ்சியங்கள்

....

1984 வாழ்வியற் களஞ்சியம் தொகுதி 1, 4

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்

தஞ்சாவூர்

முதற்பதிப்பு

.....

1954 கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி 9

தமிழ் வளர்ச்சிக் கழக வெளியீடு

சென்னை

ஆங்கில நூல்கள்

William Wordsworth.,

2015 Tintern Abbey

GRIN Publishing

First Edition

Francis Xavier.,

1897 Landscape and Poetry

Macmilan Publish

London.

ஆய்வேடுகள்

- சரவணன், வா. 1984 குறுந்தொகையில் இயற்கை,
பி.எச்.டி.ஆய்வேடு,
ஏ.ஆர்.சி.விசுவநாதன் கல்லூரி,
மயிலாடுதுறை,
சென்னை
- சாந்தாராம், கே.ஆர் 1993 சங்க இலக்கியத்தில் மா,புள்
(முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு) வருணனையும் கருத்து வெளிப்பாடும்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை - 21
- ஜாஸ்மின் ஷீபா 2013 சங்க அக இலக்கியத்தில்
(முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு) மாந்தர்கள்,
தமிழ் ஆய்வு மையம்,
விவேகானந்தர் கல்லூரி,
அகஸ்தீஸ்வரம்,
திருநெல்வேலி - 627 012